

POSELSTVÍ Z NITRA

Petr D. F.

1982

ÚVOD

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. iv, Úvod.

Následující třicet šest poselství získal zaznamenanatel v procesu svého komunikování, styku a rozhovoru s Nejvyšším ve své Niterné mysli. Byla jím zaznamenána v souladu s žádostí Nejvyššího za účelem všeobecného prospěchu a sdílení s těmi, kdo se zajímají o duchovní záležitosti a kdo udržují svá srdce i mysli otevřené pro nové duchovní ideje, myšlenky a pojetí.

Tato poselství lze považovat za dodatek ke knize „Základy lidské duchovnosti“ (publikované v lednu 1982). Lze na ně pohlížet jako přídávky, doplnění novými údaji, propracování, modifikování a další vysvětlení principů v této knize zaznamenaných. Proto je radno přečíst „Základy“ před čtením těchto poselství. Avšak některá z předložených poselství jsou takové významnosti a důležitosti, co se jejich praktického využití v každodenním životě a žití týká, že je lze pochopit a pojmout sama o sobě, bez předcházejícího čtení „Základů lidské duchovnosti“.

Zde zaznamenané duchovní principy každodenního života vyžadují, že se k těmto poselstvím přistupuje bez pocitu násilí, tlaků či závazání se k tomu, aby se přijalo cokoli zde zjevené či se u toho setrvalo. Jediné, co se v procesu jejich čtení vyžaduje, je to, aby se pojímala s rozumem, srdcem, logikou, intuicí, city a ověřováním vlastní Niternou mysli od Nejvyššího a ve svobodě volby. Toto se musí učinit z nitra.

Žádné jiné požadavky či nároky vůbec se na nikoho nekladou ani se nikomu nepřikazují.

První poselství v této knize je o nesprávném chápání a výkladu takzvaného „Jupiterova efektu“. Toto poselství je částí daleko propracovanějšího poselství, které se osobně a intimně týká života zaznamenanatele. V této době by bylo předčasné celé toto poselství zveřejnit.

V závěru zaznamenanatel a všichni jeho duchovní rádci vyjadřují hluboké ocenění, vděčnost a poděkování těm, kdo pomáhali s vydáním a korekcemi angličtiny tohoto rukopisu.

Zaznamenanatel
V Santa Barbaře, Kalifornie
Červen 1982

POSELSTVÍ PRVNÍ

O nesprávném výkladu „Jupiterova efektu“.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 1 – 2, Poselství 1.

Dne 21. března 1982.

Tohoto data začala přicházet poselství, která se mají zaznamenat a sdílet s těmi, kdo se upřímně, ze svého srdce, zajímají o nové duchovní záležitosti.

První poselství je částí osobního poučení, které je zajímavé pro veřejnost.

„... Je třeba se učit, aby se obsah jakéhokoli poselství nikdy nebral pouze v doslovném smyslu. Ve svém obsahu jsou poselství vždy duchovní, a ne literární. Doslovnost takových poselství může, ale nemusí dojít plodného dozrání v závislosti na určitých duchovních potřebách, známých jen Pánu.

Dobrym příkladem mylných závěrů je předpověď o „Jupiterově efektu“. Tento jev byl úplně nepochopen, nesprávně vyložen a vzat doslovně. Za prvé mnozí očekávali, že dne 10. března 1982 (když všechny planety našeho Slunečního systému byly ve stejném kvadrantu za Sluncem v opozici k Zemi) bude konec světa nebo přinejmenším nastane nějaká ohromná přírodní katastrofa. Avšak nikdo nebyl dosti vnímavý k tomu, aby podal náležitý duchovní a „astrologický“ výklad této události. Je třeba si pamatovat, že astrologicky vždy existují takzvané čekací doby, aby se odehrály události, které přesné datum tohoto jevu jak předcházejí, tak i po něm následují. Takže mělo-li se něco stát, mohlo se to udát před přesným datem, či po přesném datu (nebo jak před, tak i po), ale sotva v tomto přesném datu. Jelikož se to týká všech planet Slunečního systému, čekací doba je kumulativní. Účinek tohoto jevu může tudíž začít nejméně dva roky před tímto přesným datem (v tomto jednotlivém případě začal v roce 1980 mocným výbuchem hory Sv., Heleny, íránskou krizí a sovětskou invazí do Afghánistánu) a bude pokračovat několik roků po přesném datu (možná do konce tohoto století). Avšak nic se neudálo v přesném datu, kvůli takzvanému pravidlu „oka hurikánu“. Ve středu ničivého hurikánu existuje oko, ostrov úplného pokoje, míru a tichosti, kde se nic neděje.

Lidé zapomněli, že tento jev se odehrával v souhvězdí Váhy, jež souvztahí se sociálními, politickými, ekonomickými a manželskými událostmi, a dalším podobným násilím, úkladnými vraždami, záplavami atd. – ale ne nutně s geologickými ději. Takové události jsme měli v Afghánistánu, Polsku, na Středním Východě, ve Střední Americe a na Falklandských ostrovech. Dne 20. března se udála dvojitá opakovaná erupce hory Sv. Heleny, jakož i mnoho jiného. Toto vše jsou fyzické a přírodní manifestace a souvztahnosti „Jupiterova efektu“. Ty budou pokračovat (s občasnými obdobími delšího či kratšího klidu), hromadí se až do konce lidské éry na planetě Zemi a do začátku Nového věku. Jedině Pán zná přesná data a doby tohoto konce.

Avšak tím nejdůležitějším, co každý zřejmě přehlédl, bylo uvážit fakt, že „Jupiterův efekt“ je souvztahností duchovního stavu událostí a dějů, které nastaly v duchovním světě. Celkem vzato se tyto události završily v době souvztahící s 10. březnem 1982.

Ve skutečnosti v tomto datu, nebo, abychom byli přesní, v tom, co s tímto datem souvztáhí, skončila v duchovním světě typická lidská éra. To bude mít nakonec ohromné následky včetně nevypočitatelného dopadu na a pro veškeré Stvoření a nepředvídatelný vliv na náš život na planetě Zemi. Protože typická lidská éra je pouhým jevem tohoto Slunečního systému a s ním souvztáhných faktorů, musí se také odrážet v konstelaci jeho planet. Odtud v tomto jednotlivém století výskyt takových jevů, jako je „Jupiterův efekt“. V jiných stoletích tento efekt měl a bude mít odlišné významy v souladu s duchovními stavy a procesy a stupni duchovní progrese, relevantními této jednotlivé době.

Toto je dobrá ilustrace toho, jak se nejrůznější poselství o koncích světa a přesná data musí brát s velkou rezervovaností. Jsou souvztáhnými událostí, které se odehrávají v duchovním světě. Tyto mohou, ale nemusí být synchronní s časem v přírodním světě. Zřídka jsou.

Toto je pro dnes vše.

POSELSTVÍ DRUHÉ

O přirozenosti Nejvyššího.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 3, Poselství 2.

Dne 24. března 1982.

Nejvyšší mi dnes zjevil následující:

Přirozenost Nejvyššího je stálá. Vše v Nejvyšším je v absolutním stavu a procesu. Stálost a absolutnost Nejvyššího je nezměnitelná.

Avšak vzhledem k tomuto absolutnímu stavu a procesu obsahuje přirozenost Nejvyššího v Sobě veškeré změny od věčnosti do věčnosti v jejich nekonečných varietách a projevech. Nejvyšší je tudíž v procesu a stavu neustálé změny. Toto je samým znakem absolutnosti a stálosti Nejvyššího.

To je také základnou a základem pro neustálé tvoření, od věčnosti do věčnosti, nekonečné variety odlišných nových idejí, pojetí, nových odlišných duchovních, intermediálních a přírodních dimenzí, vesmírů, galaxií, solárních systémů, planet, časových a prostorových linií a paračasů i odlišných nových sentientních entit.

Staré ideje, pojetí, světy, sentientní entity atd. jsou ve stavu a procesu neustálého pozměňování a změny reflektujícího tento absolutní řád relativně k Nejvyššímu. Toto je tím, co je duchovní pokročení.

Z tohoto vyplývá smrtelné nebezpečí rigidního lpění na starých, konvenčních, tradičních, kulturních způsobech, které nepřirozeně lidi nutí, aby se vyhýbali jakýmkoli změnám a zachovávali všemi prostředky to staré. Takové úsilí vychází přímo z pekel a zřejmě vede do pekel. Takzvaná pekelná muka se kromě jiného skládají z nutnosti dříve či později se změnit, i když nikdo zde nemá žádnou touhu anebo motivaci se změnit. Obyvatelé pekel žijí ve stálém teroru očekávající, že kdykoli budou vystaveni nutnosti učinit rozhodnutí ohledně změny svých stavů a kondic.

To také ilustruje, že veškeré církve a náboženství, které na Zemi existují, bez jakékoli výjimky a výluky slouží peklům, podporují je a udržují zde na Zemi (v přírodní formě) a v duchovním (ve formě duchovní) tím, že nedovolí, aby do jejich doktrín vstoupilo cokoli nového, rigidně lpí na starých zjeveních Bible a jiných svatých knih a spisů proroků (včetně Swedenborga), a tím, že nedovolí nutná doplnění novými údaji a modifikace těchto zjevení. To je důvodem, proč se současná forma náboženství a církví musí bezpodmínečně zrušit a zcela nahradit novou duchovností, která bude ve svých doktrínách a učeních odrážet absolutní nutnost neustálé změny, modifikace a progresu a dynamickou povahu všeho bytí. Totéž je ovšem pravdou o všech lidských ustanoveních, systémech, vládách, institucích, kulturách atd., jelikož jsou všechny souvztažnostmi duchovního stavu věcí.

Protože všechny nebeské společnosti odrážejí přirozenost stálé změny Nejvyššího, neustále se pozměňují, nově uspořádávají, obnovují, restrukturalizují do stále

vyšších a duchovnějších módů bytí. Šťěstí a blaho členů takových společností je nanejvýš naplněno, když se členové aktivně, tvořivě a jedinečně na těchto a v těchto změnách podílejí. Takže jsou výsostně motivováni, aby se neustále měnili. Taková motivace je pro ně kriticky závažná, protože je hybnou silou jejich věčného duchovního pokroku.

POSELSTVÍ TŘETÍ

O manželství a sexualitě.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 4 - 9, Poselství 3.

Dne 25. března 1982.

Dnes mi Nejvyšší podal následující objasnění a vysvětlení.

Za současných podmínek existujících na planetě Zemi nejsou možná žádná pravá, ryzí duchovní manželství. Existuje několik důvodů (kromě jiného), proč je tomu tak:

1. „Současní lidé na Zemi jsou výsledkem genetických manipulací takzvanými pseudotvůrci (viz „Základy lidské duchovnosti“). Před několika milióny (asi 3 – 4 milióny) let byli z neduchovních principů zfabrikováni lidé pouze s jedním úmyslem a účelem: Dokázat, že sentientní život je možný bez jakýchkoli duchovních principů. Z tohoto důvodu je vše v současných lidech poháněno k oponování čemukoli a eliminování čehokoli duchovního. Tato snaha je ve většině případů nevědomá. Avšak mnozí lidé věnují svůj život tomuto ohavnému cíli. V tom jsou zahrnuti celé společnosti a země. V takových lidech je tato snaha uvědomělá, ačkoli skutečné motivační faktory jsou vyvěrající z hlubokého nevědomí, kam byly vloženy pseudotvůrci.

Principy femininity a maskulinity jsou ve své ryzí esenci a substanci duchovními principy. Bylo tudíž pro pseudotvůrce nutné, aby zdeformovali, zkazili, zmrzačili a přebudovali jejich význam, funkci a projev v přírodním stupni, kde je možné, aby se takové destruktivní snahy aktualizovaly. Planeta Země jim byla dána za tímto účelem. Takže se stala jevištěm, na němž se mohla stát realitou demonstrace důsledků a následků takových neduchovních snažení za účelem ilustrace a poučení.

Pravá duchovní manželství jsou možná pouze za podmínek úplné duchovnosti, kde neexistují žádná zkreslení. Jelikož takové důležité podmínky byly pseudotvůrci pečlivě vymazány spolu s vymazáním jakýchkoli vzpomínek na tyto akty, nejsou na planetě Zemi možná žádná pravá manželství tak dlouho, pokud pokračuje tento experiment a je dovolen Nejvyšším.

2. Genetickou manipulací vložili pseudotvůrci neduchovní pseudoprincipy pseudoživota do svého pseudostvoření. Takže ochudili život lidí o nejdůležitější princip, který činí lidské tvory pravými lidmi: Pravou duchovnost. Proto současní „lidé“ na planetě Zemi nejsou pravými lidmi, ale jen pseudolidmi. V pseudopodmínkách pseudoživota jsou možné jen pseudovztahy.

Všechny tyto faktory se staly částí dědictví a genů pseudolidí. Nahromaděny a v kumulaci byly a jsou přenášeny všem potomkům a nově narozeným dětem. Kvůli tomuto uspořádání bylo nutné dovolit, aby se děti rodily neduchovními, fyzickými, živočišnými prostředky, které neobsahují pranic z přímého nadělení od Nejvyššího. V této konotaci byly jakákoli úroveň a stupeň dobra, lásky a moudrosti spolu s jejich principy a odvozeninami, které v pseudolidech zůstaly, úplně a zcela zamořeny, otráveny, zdeformovány a nasyceny neduchovností. Je nemožné budovat pravý,

ryzí, duchovní vztah a manželství na takových zamořeních, znečištění a zkresleních.

3. Současná kondice lidí na planetě Zemi je taková, že se jí označuje neobvyklá, nepřirozená, patologická a uměle vnucená a z vnějšku vložená směsice a koexistence pozitivních a negativních stavů: Dobra a pravdy spolu se zlem a nepravdami. Naneštěstí je toto rozpoložení mnohými považováno za přirozený, normální a nutný stav věcí, který je hybnou silou tvořivosti a aktivity a který motivuje lidi být a existovat. Toto je velký klam zfabrikovaný v peklech a uvedený do lidských myslí.

V duchovním smyslu je zcela nemožné připojit dobro ke zlu, dobro k nepravdě nebo pravdu ke zlu a nepravdě. Jestliže by se za takovýchto smíšených podmínek měla konat pravá manželství, nastala by věčná profanace všech duchovních principů.

Všechny pravé duchovní principy jsou manifestovány v pojetích maskulinity a femininity. Všechny neduchovní pseudoprincipy se projevují v pseudopojetích a zkreslených chápáních manželství, sexuality a rodinného života. Ty dříve uvedené jsou vždy založeny na svobodě, nezávislosti, toleranci, pochopení, vzájemném sdílení, vzájemném prospěchu a výměně. Ty později uvedené jsou vždy založeny na vlastnictví, žárlivosti, tabu, požadavcích, zákazech, projekcích, falešných očekáváních, obavách, výlučnosti, diktátech, nenávisti, manipulacích, předpisování, stereotypech, pohodlnosti, sobectví a nízké motivaci. Nelze dosti dobře budovat ryzí, duchovní vztahy založené na takovém smíchání protikladů.

Dobrou analogii takové situace lze nalézt v pojetí hmoty a antihmoty. Jestliže by někdo měl tyto dvě smíchat, nastala by úplná anihilace obou prostřednictvím spektakulární exploze.

Analogicky: Jestliže by se za současných podmínek lidské pseudoduchovnosti a smíchanosti měla ustanovit pravá duchovní manželství, nastala by taková exploze, že by navěky zničila veškerý život ve všech dimenzích, úrovních a stupních jsoucna a bytí.

Odtud Pánova dobrá péče o to, aby se zabránilo, že žádná pravá duchovní manželství a svazky nedojdou na Zemi plodného dozrání tak dlouho, pokud existují současné podmínky neduchovnosti a zdeformované duchovnosti.

To nyní neznamená, že někteří lidé, kteří jsou v současnosti v manželství (pseudomanželství), nebudou navzájem v duchovním manželství v duchovním světě. Mnozí budou. Ale nejprve budou muset projít procesem očisty a vyčištění ode všech zamoření, která získali kvůli procesu fyzického, neduchovního zrození, genetiky, dědičnosti a ostatním faktorům uvedeným pseudotvůrci za účelem zničení duchovnosti. Vůbec nikdo nemůže být v opravdovém manželství za předpokladu, že si zvolí přijít na tento svět prostředky vnucenými pseudotvůrci. Kdokoli přichází na tento svět, zanechává možnosti být plně duchovním a v opravdovém manželství, a je tak nutně kontaminován neduchovností, jak ji zfabrikovali pseudotvůrci. Za těchto okolností nikdo neví, co je pravé duchovní manželství.

Aby vstoupil do pravého duchovního manželství, jeden musí být především dekontaminován. Dekontaminace je nemožné dosáhnout zde na Zemi za současně

existujících podmínek charakterizovaných vládou negativního stavu. Taková dekontaminace je tudíž možná jen v duchovním světě.

4. Swedenborg správně definoval duchovní manželství jako spojení dobra a pravdy a lásky a moudrosti. Taktéž naznačil, že manželství ve vyšším smyslu symbolizuje manželství Ježíše Krista a církve. Avšak pojetí dobra a pravdy, lásky a moudrosti a duchovní význam tohoto velkolepého symbolismu byl lidmi zcela nepochopen a nesprávně vyložen. Taktéž používání těchto významů v aktuálních fyzických manželstvích je úplně zdeformované.

Konjunkce dobra a pravdy znamená sjednocení veškerých duchovních principů, které jsou zařazeny do širších kategorií maskulinity a femininity. Tyto kategorie označují komplexy duchovních stavů a procesů, které se vztahují k principům lásky a moudrosti a ke všem jejich odvozeninám v souhrnu. Existují nekonečné počty takových odvozenin. Proto nikdy neoznačují vztah mezi jedním fyzickým mužem a ženou. Nesoulad ve Swedenborgově výkladu nastal tehdy, když vzal tento širší význam principů a použil je úzce na manželské páry a jejich fyzické manželské páry. Protože byl ovlivněn svou dobou, zvyky a způsoby (postobdobím Temných věků), je jeho výklad pozemských fyzických manželských svazků neslučitelný s pravým duchovním významem takového manželství. Taková nekonzistentnost byla nutná za podmínek, které existovaly ve Swedenborgově době jak na Zemi (která právě vycházela z Temných věků), tak i v duchovním světě (kde se právě završoval poslední soud, který se udál v jedné oblasti světa duchů). Člověčenstvo nebylo ještě připraveno nabýt pochopení a přijetí hlubšího a vyššího významu duchovního manželství a lidské sexuality.

Co se symbolismu manželství Ježíše Krista a církve týče, lidé zapomněli, že slovo "Ježíš Kristus" již v sobě, niterně označuje úplné, celkové a absolutní sjednocení všech duchovních principů, které jsou neustále v manželství (slovo "Ježíš Kristus" označuje kromě mnoha jiného, všechny principy femininity – "Ježíš" a všechny principy maskulinity – "Kristus"). Každý princip se skládá z nekonečných počtů dalších principů a jejich obousměrných odvozenin, které jsou navzájem v manželské jednotě, vytvářejíce tak úplného Jednoho Boha.

Na straně druhé je církev jedním tělem. Avšak tato jednotnost se skládá z početných jedinců a jedinečných těl, z nichž pozůstává život církve z Pána, kdož je věčně sjednocený/sjednocená a v Sobě ve věčném a absolutním manželství. Pokud by tomu tak nebylo, nebyly by možné žádné vztahy mezi Bohem a lidmi.

Jelikož Pán je v Absolutním stavu a Absolutním procesu, může mít vztah jen v absolutním smyslu. Je ale též pravdou, že je nutné tento vztah neustále rovnocenně opětovat – v absolutním smyslu. Avšak dilematem zde je, že nikdo se nemůže k Pánu vztahovat v absolutním smyslu, protože jen Pán je absolutní. Každý jiný je v relativnosti svého rozpoložení. My všichni jsme relativní k Absolutnímu Nejvyššímu. Dilema je vyřešeno faktem, že Nejvyšší má souběžně vztah k nekonečným počtům žijících entit (jejichž jednou sortou jsou lidé na Zemi) a každá jednotlivá osoba se vztahuje k Pánu tím, že přijímá duchovní identity všech ostatních a sebe sama svým jedinečným a neopakovatelným způsobem. Přijímání takových identit a identity sebe sama je možné dle principu vzájemného sdílení a prospěchu. Takže když má někdo vztah k opačnému sexuálnímu rysu lidí, má vztah k Pánu (kdož je v tomto jedinci jedinečně a neopakovatelně přítomen/přítomna – v jeho Niterné mysli) velmi zvláštním a jedinečným způsobem, možným

prostřednictvím této jedné zvláštní osoby a touto osobou. Toto je to, co znamená pravý duchovní vztah. Takové chápání lidská pojetí postrádají. Nemohou tudíž za těchto podmínek vstupovat do opravdového duchovního manželství.

5. Výše uvedené principy ustanovují principy pravého milování a sexuality. Vyšší účel sexuality je, kromě jiného, nejméně trojí: Za prvé lépe poznat vlastní já; za druhé lépe poznat druhé; a za třetí, což je nejdůležitější, poznat lépe Pána. Vzhledem k lidské relativistické kondici je znalost Pána dostupná pouze skrze znalost sebe a jiných. Jedním z nejlépe možných způsobů získání takového poznání je sdílením sebe sama s ostatními za tímto jednotlivých účelem a pro vzájemný prospěch. Toto je motivační faktor pravé duchovnosti. Na fyzické úrovni se tento princip manifestuje sexuálními tužbami. Sexuální styk, ve své intimitě sdílení a vzájemného prospěchu, je jedním z nejlepších nástrojů k tomu, aby se takové poznání získalo.

Avšak za současných podmínek na Zemi je jeden omezen a ohraničen negativním stavem a společenskými konvencemi, tradicemi, zvyky a kulturami mít takový vztah pouze s jednou osobou – manželem / manželkou (pseudomanželem / pseudomanželkou, nebo v některých zemích s vlastními manželkami) a pouze v rámci takzvaných manželských svazků, v prvé řadě pouze za jedním účelem – rozmnožování. Všechno ostatní, a obzvláště pravý duchovní účel, se nebere na zřetel, zavrhuje se nebo přinejmenším je nahlíženo s podezřením. Takový postoj dusí jakoukoli možnost získat životně důležité další poznání o sobě samém, jiných a o Pánu. Důsledky takových omezení pro lidský duchovní, duševní, emocionální, intelektuální, sociální, sexuální a fyzický blahobyt jsou zničující a destruktivní, jak to lidské dějiny tak živě demonstrují. Taková situace eliminuje jakoukoli možnost ustanovení pravých duchovních manželství a náležitých sexuálních vztahů. Tento následek byl pseudotvůrci promítnut do lidských životů, aby se tak prostřednictvím sexuality a manželských svazků nemohla uchytit žádná pravá duchovnost.

6. Pojetí cizoložství a monogamie lidé nesprávně chápou. Cizoložství není definováno a určeno účastí v sexuálním styku se sexuálním partnerem jiným než s vlastním chotěm. Taková účast může, ale nemusí být cizoložná. Opravdové cizoložství je definováno duchovními principy. Duchovní principy jsou určovány jedincovým vlastním úmyslem, s jakým takový vztah má. Jestliže v tomto smyslu někdo vstupuje do manželství kvůli sobeckým důvodům – zneužívat nebo být zneužíván, manipulovat nebo být manipulován, vlastnit nebo být vlastněn, zraňovat nebo být zraňován, záviset nebo učinit někoho závislým atd. – páchá cizoložství s vlastním takzvaným manželským partnerem. Každá nízká motivace a negativní sobecký úmysl může vést, pokud zraňuje jiné anebo sebe sama, k cizoložnému postoji bez ohledu na to, zdali je to v manželství, mimo manželství nebo když je někdo sám.

Jestliže někdo k takovému vztahu přistupuje s dobrým, pozitivním úmyslem, pro všeobecné blaho, aby se sdílel a byl sdílen, miloval a byl milován, dával a dostával, poznával a byl poznáván atd. – za účelem získání větší znalosti sebe samého, jiných a Pána, aby byl s to sdílet, více a lépe dávat, být lepší lidskou bytostí, užitečnější a produktivnější, jedná duchovně a z opravdové lásky Boží. Bylo by duchovní ohavností nazývat takový vztah a sexuální styk cizoložným nebo smilným. Současný typ lidí, vystaven vymývání mozků náboženskými doktrínami, společenskými požadavky a tradicemi, ale dělá právě toto. Takže lidé jsou hříčkami v rukách pseudotvůrců, kteří záměrně zdeformovali pravé duchovní pojetí manželství a sexuality.

Monogamie na straně druhé znamená, že dobro lze připojit pouze k jeho pravdě, jako se láska může připojit pouze ke své moudrosti, jako se moudrost a pravda mohou připojit pouze k jim odpovídající lásce a dobru. Protože existuje nekonečná rozmanitost manifestací principů dobra a pravdy, pravdy a dobra, lásky a moudrosti, moudrosti a lásky, existují nekonečné možnosti spojení. Každý specifický element dobra a lásky má přesně souvztažící specifický element pravdy a moudrosti a naopak. Opravdové spojení je možné jen mezi těmito dvěma specifickými, přesně souvztažícími elementy. Takové spojení vede k jejich úplnému sjednocení, takže se opravdu stávají jedním úplným a dokonalým prvkem. Spojení s jinými elementy, které nejsou v přesně souvztažné pozici, nevede a nemůže vést ke sjednocení. Duchovní manželství jsou tudíž vždy monogamní. V této konotaci nejsou žádné polygamní vztahy duchovně možné. Avšak určování toho, který element lásky je specifický k souvztažnému elementu moudrosti a opačně, je možné pouze za podmínek úplné duchovnosti. Takové podmínky v současné době na planetě Zemi neexistují. Nejsou zde tudíž možná žádná pravá duchovní manželství. Za této situace jsou pojetí monogamie, polygamie, cizoložství atd. nadbytečná, protože nikdo nemá znalost pravých duchovních principů, které se mohou připojit jeden ke druhému navzájem. Pouze Pán má takovou znalost. Proto jen Pán může uzavírat manželství lidí.

7. Jiným omylem v lidském pojetí manželství je to, že v takovém stavu neberou ohled na princip sdílení a všeobecného prospěchu. Ačkoli není možné žádné pravé manželství s jakýmkoli jinými elementy než s jedním souvztažným specifickým elementem, to neznamená, že mezi nimi není možné žádné sdílení pro vzájemný prospěch a potěšení. Opak je pravdou: Pravý duchovní princip stanoví, že jakmile se takové sjednocení a jednota odehrává, je sdíleno se všemi ostatními elementy, které jsou podobně sjednoceny či vyhledávají sjednocení v jednotě. Jak jinak by se specifickosti jednoty jednoho jednotlivého spojení, jež je tak jedinečné a neopakovatelné, mohla přenášet k jiným? A jak jinak by se každý mohl podílet na takové důležité zkušenosti, jestliže by byla uzavřena v sebenapájecí se smyčce a nebyla by k dispozici pro sdílení se všemi ostatními? Myslet si opak znamená myslet neduchovně a pekelně.

Pseudotvůrci učinili vše, aby lidem zabránili objevení této pravdy. Do sexuality a manželství vpojili pocit viny, zákazy a tabu, aby tak lidem zabránili hledání většího a většího poznání sebe samých, jiných a Pána. Takové poznání by ovšem lidi vedlo k větší opravdové duchovnosti. To bylo jedním, co pseudotvůrci nechtěli, aby se stalo.

S takovými zákazy, tabu, pocity viny, omezeními, projekcemi, očekáváními, diktáty, ohavnostmi a všemi ostatními šílenostmi ohledně manželství, sexuality a rodinného života není na Zemi možné ustanovit pravá duchovní manželství.

8. Jedním z hlavních principů duchovnosti je, že vše ve Stvoření je v procesu neustálé změny, doplňování nových a pozměňování. (Viz poselství datované 24. března 1982.) V každodenních životech lidí je tento princip reflektován v jejich potřebě rozmanitosti. Tato potřeba je jedním z motivačních faktorů duchovního pokroku a změny. Tato potřeba vzniká z faktu, že jeden nemůže být v absolutním stavu a procesu, který zahrnuje všechny možné změny od věčnosti do věčnosti. Pouze Nejvyšší je Absolutním stavem a Procesem. Aby jeden přežil, progresivně postupoval a byl motivován věčně se přibližovat takovému absolutnímu rozpoložení, potřebuje neustálou rozmanitost změn, které přivádějí k většímu a

většímu poznání sebe samého, jiných a Pána. Jestliže by někdo byl omezen v rozsahu, možnostech, výběrech, výrazech, dojmech, sdílení atd. pouze na velmi málo alternativ, nemohl by progresivně postupovat, nemohl by se stát více samým sebou a prostě by nemohl přežít. Veškerá tvořivost, produktivnost a užitečnost by přestala být. V takové situaci by život byl mdlý, nudný a beze smyslu. Z takové situace by se nemohla odvodit žádná životní radost a potěšení.

Tento princip rozmanitosti je reflektován v lidském sexuálním reagování. Většina lidí může být a je sexuálně přitažlivá, vzrušivá a stimulovaná více než jednou osobou opačného pohlaví. Lidé mohou být a jsou vzrušováni mnohými a mají touhy mít sexuální styk s mnohými. Tato touha ve své původní formě, než zde negativní stav převládá, pochází z pravých duchovních principů jako reflexe potřeby znát lépe sebe sama, jiné a Pána. Konec konců milováním někoho jedinečného se ve vyšším smyslu miluje Pán, nebo-li, abychom byli přesní, jedna z jedinečných vlastností Pána, které jsou a mohou být reprezentovány, vyjádřeny a sdíleny pouze touto a s touto jednou jednotlivou osobou, která je procesem, manifestací a extenzí této zvláštní, jedinečné charakteristiky. Nikdo jiný nemůže poskytnout takovou zkušenost a znalost. Získáváním této zkušenosti a znalosti se konají další kroky k lepšímu poznání sebe sama, jiných a Pána, a jeden se tedy stává úplnějším, integrovanějším, individualizovanějším a lepší lidskou bytostí.

V manželských vztazích, které v současnosti existují, by taková sexuální zkušenost s takovým účelem a úmyslem mohla a může rozšířit a obohatit sexualitu všech ostatních a zesílit společnou touhu jednoho po druhém navzájem, přinášejíc rozmanitost a vzrušení do jejich vztahů a poskytujíc jim smysl pravého sdílení, vzájemného prospěchu a lásky bez jakékoli nudy, banálnosti a jednostrannosti a bez jakékoli žárlivosti, pocitu vlastnění, paranoie a sobecké výlučnosti. S takovým úmyslem a přístupem by se současně existující manželství na Zemi mohla značně zdokonalit a stát zdrojem štěstí, tvořivosti a zrodu nové, vyšší ideje pro duchovní pokročení každého. Nakonec by mohla vést k opětovnému nastolení pravých duchovních manželství, Nebo přinejmenším připravit pro ně cestu.

Takový následek sexuality a manželství nebyl pro pseudotvůrce přijatelný, protože přiváděl k vyšší duchovnosti. Pseudotvůrci neměli žádný takový úmysl. Zakalkulovali tudíž do svých pseudostvoření pseudolidské pocity viny, vlastnění, žárlivosti a mnohé jiné podobné ohavnosti a surovosti (považované mnohými za duchovní a Božské – ač právě opak je pravdou), které úplně zničily pravý význam sexuality, manželství a rodinného života na Zemi.

9. Duchovní principy maskulinity a femininity, jak se projevují v pojmech Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, jsou vybudovány a projevují se na principech úplné a celkové rovnosti, svobody a nezávislosti. Žádná přednost, panování, podřízenost anebo výlučnost jednoho principu nad druhým není možná a dokonce ani myslitelná. V pravém duchovním smyslu není žádné dominování, manipulování, závislost anebo otroctví možné. Jsou si tudíž ve všech ohledech rovny. Jsou odlišné ve svých projevech, ale zcela rovny ve své důležitosti. Nemůže u nich nastat žádné pravé spojení, sjednocení a jednost na jakémkoli jiném principu než na rovnosti, svobodě a nezávislosti. Pravé duchovní manželství je možné pouze na základě této rovnosti, svobody a nezávislosti femininity a maskulinity. Pravé sjednocení se může udát pouze na takové základně. Cokoli méně vede k ničení a nenávisti; tedy je to zlé a přichází to z pekla.

V současné neduchovní kondici na planetě Zemi neexistuje žádná taková rovnost pohlaví a lidí obecně. Nemohou se tu tudíž udržet žádná duchovní manželství.

10. A konečně proto, že současné člověčenstvo je výsledkem fabrikace a pokusu pseudotvůrců, což bylo dovoleno Pánem, aby se tak mohla zodpovědět otázka, jaké je to být bez duchovnosti nebo s deformovanou duchovností, a aby se výsledek této odpovědi mohl demonstrovat a ilustrovat živým příkladem lidí, bylo nutné nastolit stav nevědomosti a nevědomých procesů. Narodit se do nevědomosti s více než devadesáti procenty myslí na nevědomé úrovni znamená narodit se do nějaké vnější duchovnosti.

Pravá duchovnost vyžaduje plnou vědomost, plné vědomé uvědomování všech procesů a žádná omezení a zákazy. Nevědomost a nevědomé procesy jsou omezující a restriktivní. Jelikož veškeré vědomosti, které lidé získávají od narození, vyplývají z nevědomosti, lidé jsou napájeni namísto pravým poznáním myriádami zkreslených a zfalšovaných poznatků. Nevědomost produkuje a zakládá vzdělanou nevědomost.

Aby se navrátilo panství pravé duchovnosti a jejích principů v lidském životě, je nutné se navrátit k původním duchovním metodám způsobu a prostředky, jakými lidé přicházeli na tento svět – do plné vědomosti a úplného uvědomění. (Viz „Základy lidské duchovnosti“.) Jedině takto lze zrušit hromadění a shromažďování nevědomosti a zel, nepravd a deformací (vnucených geneticky a prostřednictvím dědičnosti) a na Zemi uchytnout nový duchovní věk s novým člověčenstvem. Pokud se lidé rodí starými, animálními způsobu, jak je zfabrikovali pseudotvůrci, dědičné a genetické přinášení zla a nepravdy bude pokračovat geometrickou řadou. Takže lidé budou vždy zamořováni negativními sklony a budou zahnívat ve své touze více a více zkreslovat, nesprávně budovat, zavádět a ničit. Za takových okolností nemohou na této planetě existovat žádná opravdová manželství, jelikož tato jsou vybudována na plnosti poznání, úplném uvědomování si všech procesů lidské mysli ve stavu a procesu svobody a nezávislosti.

Pokud jsou lidé zamořeni negativními stavy a v těchto žijí, nemohou být ve svobodě a nezávislosti a v plnosti poznání a uvědomování se všech procesů a úrovní své mysli. Nemohou být tudíž v opravdovém manželství.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ ČTVRTÉ

O měnitelnosti vlastního stavu a rozpoložení.
O ustavení zvláštní školy duchovního obrození,
opětovného poznání a restrukturalizace
v duchovním světě Nejvyšším.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 10 – 13, Poselství 4.

Dne 27. března 1982.

Dnes mi Nejvyšší sdělil následující:

Jedno z nejdůležitějších uvědomění a poznání, které bylo nedávno dáno k dispozici všemu Stvoření včetně těch, kdo jsou v peklech, a pseudotvůrců, je uvědomění si neoddiskutovatelného faktu, že nikdo není uzamčen v jednom stavu a rozpoložení a že každý se může změnit, pozměnit, doplnit novým a upustit od své současné kondice, pokud tak ovšem chce.

Je to tak důležitým poznatkem proto, že donedávna většina lidí v duchovních světech (peklech, v zprostředkujícím světě a lidských nebesích) byla názoru a přesvědčení, že jeden musí zůstat ve své kondici navždy a že se jakákoli progrese či regrese musela a mohla aktualizovat striktně a pouze v této kondici.

Takový názor byl a stále je udržován a podporován většinou náboženských doktrín, včetně několika doslovných výroků v Bibli a některých nesprávných výkladů Swedenborgových pojetí. Lidští tvorové na Zemi mají rčení: „Jak strom padne, tak bude i ležet“, z něhož vyplývá, že nic se nemůže nikdy změnit, jakmile se volba učinila.

Avšak takové výroky, náhledy, názory a výklady byly vzaty doslovně a nikoli duchovně. Jejich duchovní a vnitřní význam tvrdí, že cokoli se míní doslovně „nadobro, navždy a navěky“, v duchovním smyslu označuje potencialitu něčího stavu a rozpoložení být nadobro, navždy a věčně. Nijak to neznamená, že tomu tak musí být nadobro, navždy a věčně.

Proto jakýkoli takový výrok v Bibli, ve spisech svatých knih různých proroků a ve Swedenborgových pojetích v zásadě znamená, že jeden si může zvolit zůstat navždy ve zvolené kondici, stavu a procesu. Nemusí se změnit. Nikdo není k ničemu nucen. To ale také znamená, že jeden zde nemusí zůstat navždy a že může a s je to se změnit kdykoli se mu zachce za předpokladu, že se dobrovolně podvolí takové změně se všemi jejími důsledky a následky a ze své svobodné vůle zanechá předešlého životního stylu. Nezáleží na tom, v jaké dimenzi, úrovni, stupni, kroku či linii v té době kdo je (ať je v nejhlubších peklech, nebo v nejvyšších nebesích anebo v přírodním stupni atd.). Tento výklad byl z paměti lidí ve Stvoření vymazán z následujících důvodů (kromě mnoha jiných, které nyní ještě nelze v této době zjevit).

Když negativní stav vstoupil do bytí v duchovním světě (ve formě pekel) a v přírodním světě (ve formě lidí této planety), musel být potvrzen v platnosti volbami být a existovat navždy věčně. Aby se nějak zachytil, muselo se myslet, že může pobývat věčně. Povaze negativního stavu je vlastní nutnost vnímat vše v pojmech finality. Nic není změnitelné ve své kondici. Zlo negativního stavu je určeno principy jeho finality a neměnnosti. Cokoli je změnitelné, nemůže být motivováno zlým úmyslem. Cokoli není motivováno zlým úmyslem, je z dobra. Je tudíž dobré a správné snažit se o změnu a změnit se. Takové rozpoložení dává možnost neustále se učit něco nového tím, že se to prožívá, žije a uskutečňuje ve zkušenosti vlastního života. Tato změna není omezena na nitro vlastního stavu, jak myslel Swedenborg a jak si mnozí stále myslí, ale taktéž je od stavu ke stavu, od úrovně k úrovni, z dimenze k dimenzi. V negativním stavu není tato situace myslitelná. Důvod je takový, že by se považoval pouze za přechodný, jako mezikrok v procesu vlastního poznávání přechodné, dočasné povahy stavu existence zla. S takovou znalostí by negativní stav nemohl sám sebe udržet.

Takže aby negativní stav vzkvétal a přinesl své plody spolu s živou demonstrací své povahy, následků, bylo Pánem dovoleno, že každá znalost a paměť dočasnosti a přechodnosti negativního stavu je u všeho Stvoření načas vymazána. Jediné, čemu bylo u některých lidí a sentientních entit ve veškerém Stvoření dovoleno přetrvat, byly zvěsti, dohady, spekulování a spory ohledně toho, zda je či není jeden uzamčen ve svém stavu a rozpoložení na věčnost. Negativní stav a doslovný překlad Bible a jiné zdroje ovšem podporují domněnku, že je tomu navždy. Nebeské společnosti, jiné sentientní entity a světy a pár lidí na Zemi tvrdí opak. Nebyl k dispozici žádný hmatatelný důkaz, vyjma doslovného smyslu Písma a některých Swedenborgových výroků (ačkoli Swedenborg není v tomto ohledu konzistentní), pro kterýkoli argument a o této situaci nebylo až dodnes poskytnuto žádné přímé zjevení od Pána.

Jiným důvodem k tomu, proč taková situace byla Pánem dovolena, bylo to, že kdyby lidé měli s jistotou vědět, že nikdo není povinován a věčně zavázán navždy zůstat v negativním stavu, nebyl by autentický experiment a jeho následky a odpověď na otázku: Jaké je to být bez duchovnosti či s deformovanou duchovností; byl by to žert a nikdo by ho nebral vážně. To platí doposud pro všechny ostatní stavy. Bylo by to jako hrát hru na někoho či něco a z takové situace by nemohlo nastat či plodně dozrát žádné pravé, ryzí poučení. To by po celém Stvoření překáželo pravému duchovnímu pokročení. Pravá realita je u každé situace určena jistotou, že může přetrvávat navždy. Je pravdou, že stav trvá věčně, ale pouze jako zkušenost, jako poučení, a ne jako permanentně stagnantní realita. Na straně druhé, jestliže nějaký stav přetrvává navždy, neznamená to, že ten, kdo se v něm účastní, v něm musí zůstat navždy. To je velmi kriticky závažné rozlišení, které celé toto pojetí uvádí do zcela odlišné perspektivy. Doposud si většina lidí neuvědomovala tuto odlišnost ve výkladu. Odtud vyvěraly chybné závěry jeho se týkající.

Jak se v „Základech lidské duchovnosti“ uvádí, veškeré Stvoření spolu se všemi, kdo participují v negativním stavu a zde na Zemi, souhlasilo ze své vlastní svobodné volby před počátkem času a prostoru (ve svých ideách v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího) s vymazáním těchto pamětí a poznatků, aby experiment a poučení takto mohly být platné, spolehlivé, nezvratné a užitečné.

Dodatečným důvodem, proč Pán dovolil takovou situaci, bylo odradit lidi od účasti v negativním stavu. Předtím, než si jeden zvolí se angažovat v negativním stavu, je

seznámen s „fakty“, že důsledky takové účasti by neměly mít věčné trvání. Lidé rozmýšlejí, než si zvolí přijít sem. Ovšem „měl by mít“ neznámá „bude mít“. Ale taková je povaha přírodního stupně negativního stavu, že má sklon vnímat toto upozornění jako finalitu stavu. Význam tohoto experimentu a Prvního příchodu Pána pro veškeré Stvoření byl zřetelně ukázán a probrán v knize „Základy lidské duchovnosti“.

Jsou tu ještě některé další důležité důvody, proč Pán dovolil existenci takové situace, ty ale nelze v této době zjevit.

V současné době se s výsledky tohoto experimentu seznámilo veškeré Stvoření a byly předvedeny všemu Stvoření. Užitek z něho byl získán. Pán tudíž ustavuje proces jeho postupného odstraňování.

Prvním krokem v tomto procesu je přímé zjevení od Pána o tom všem a o faktu, že nikdo není v žádném stavu a kondici uzavřen navždy. Tento fakt není již předmětem dohadů, argumentace, předpokladů a hádání, ale opravdovou věčnou pravdou, zjevenou přímo Pánem.

Je důležité si pamatovat, že po několik miliónů let lidé věřili opaku. Jejich mozky byly vymývány pekly, náboženskými doktrínami a naukami o věčném odsouzení do pekel, o věčném uzavření v jednom zvláštním stavu v nebesích a o mnohých jiných podobných duchovních ohavnostech. Nebude to snadný proces odstranit všechny tyto nesprávné poznatky a nahradit je čistými pravdami. Vezme to mnoho úsilí a času.

Aby pro ty, kdo si mysleli, že byli navždy uzamčeni ve svém stavu, kondici a procesu a pro ty, kdo ze své svobodné vůle vyjádří touhu poznat více, nastal proces očisty, aby se očistili od jednotlivých nepravd, jejich důsledků, od nedostatku náležitého poznání, atd., Pán za tímto účelem pod svým přímým dohledem a kontrolou ustavuje zvláštní školu zvanou Škola duchovního obrození, nového poučení a restrukturalizace. Tato škola bude umístěna do zvláštní oblasti speciálně za tímto účelem Pánem vytvořené. Tato oblast bude v přímé, souběžné blízkosti ke všem nebesům (jak lidí ze Země, tak i z jiných oblastí Stvoření), ke všem intermediálním světům, ke všem peklům (včetně pekel pseudotvůrců), ke všem úrovním a dimenzím přírodních světů a k planetě Zemi.

Takovou blízkost bude mít škola proto, že musí být z první ruky spojena se všemi zkušenostmi veškerého Stvoření a jeho dimenzí, úrovní, stupňů, kroků a linií, aby tak byly přítomny všechny volby a byly zkušenostně k dispozici všechny důsledky těchto voleb pro každého, kdo do této školy přichází. Jedině za těchto podmínek lze učinit objektivní, nezaujatou, nezkreslenou a svobodnou volbu.

Takže kdokoli touží a rozhodne se změnit svůj stav, bude poslán do školy pro opětovné poznání a restrukturalizaci v souladu s novým pojetím duchovnosti.

Avšak škola bude mít daleko širší funkce. Jednou z nich bude pomáhat těm, kdo přicházejí z pekel, aby si uvědomili nové poznání a novou příležitost pro zahájení žádoucích změn. Každý v peklech je duchovně, duševně, emočně a intelektuálně nemocen. Před tím, než přijme nový život, musí být nejprve vyléčen. Škola takové léčení provádí.

Mnozí lidé ve zprostředkujícím světě jsou po svém vstupu sem také plni nedorozumění, plni zmatků a nemocní. Jestliže si to zvolí, přicházejí do školy a zbavují se svých pochyb, zmatků a nákaz z negativního stavu. Totéž je pravdou o lidech přicházejících z planety Země.

Avšak mnozí lidé na planetě Zemi, zatímco jsou stále ve svých fyzických tělech, budou mít přímý přístup do školy a budou ve škole sloužit jako učitelé, léčitelé, knězi a pomocníci druhým zde na této planetě. Budou se podílet na školních aktivitách a záležitostech a budou uskutečňovat nová pravidla duchovního obrození, opětovného poznání, léčení a restrukturalizace tam, jakož i zde na Zemi. Oni sami nejprve podstoupí celý proces a léčbu v této škole, aby se zbavili svých vlastních problémů a deformací, aby tak mohli lépe pomáhat druhým. Tito lidé budou mít fyzický pocit pobývání ve škole a pamatování se toho, co se událo, poté, co se navrátí do této úrovně uvědomělého vědomí. Všichni obyvatelé nebes, kdo mají touhu poznat více o tomto novém zjevení a pojetí multidimenzionálních změn a kdo si přejí prožít rozličné další možnosti a volby, aby tak mohli více růst a být užitečnějšími druhým a Pánovi, budou mít také plný přístup do této školy a budou s to se zde zapsat a přispívat k jejímu programu.

Totéž je pravdou o všech ostatních sentientních entitách (humanoidních i nehumanoidních) po veškerém Stvoření, které budou mít touhu a potřebu poznat více o novém pojetí duchovnosti, týkajícím se této jednotlivé oblasti. Budou sdílet své vlastní zkušenosti se všemi rezidenty školy a budou se dovídat od všech rezidentů o všech jejich zkušenostech. Tak se ustanoví vzájemný prospěch.

Jednou z mnoha hlavních funkcí této školy je pro každého ve Stvoření navěky zajistiti od Pána možnost se změnit a duchovně pokročit; vytvářet neustále nové ideje, nová pojetí, nové poznatky, nové možnosti, zbrusu nové možnosti voleb a jejich praktické využívání a uskutečnění, jak neustále plynou od Nejvyššího; a zajistit, aby již nikdy nikdo opět neupadl do chybné víry, že je uzamčen navždy v jednom stavu či odsouzen navěky do pekel, byť by to bylo i do pekel pseudotvůrců.

Bylo mi řečeno, že první a velmi skromná předzvěst, nepatrně malý prototyp idejí této školy se objevil na této planetě ve formě duchovní hypnózy. Duchovní hypnóza má za svůj účel duchovní znovuprobuzení, opětovné poznání, restrukturalizaci a opětovné vyvolání důvodů, proč si kdo zvolil žít život negativností a problémů. Ve škole bude pojetí duchovních rádců využito v daleko širším a hlubším smyslu než v tom, jaký se v současné době používá v procesu duchovní hypnózy. Jedinec je vždy spojen s vlastními duchovními rádci. V procesu opětovného poznávání a restrukturalizace ve škole budou všichni duchovní rádci takřikajíc fyzicky i ve všech ostatních ohledech účastni tohoto procesu a sami projdou veškerými postupy zacházení spolu s těmi, kterým radí. Takže v této škole nebude žádná disproporce, nerovnováha anebo postrádání někoho i něčeho.

Ovšem je tu toho mnohem více o struktuře, účelu a programu této nové školy, než bylo zde zjeveno. Pokud to bude nutné a užitečné, více bude zjeveno později.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ PÁTÉ

O nové nebeské společnosti a jejím účelu a funkci.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 14 – 17, Poselství 5.

Dne 28. března 1982.

Dnes byla od Pána obdržena následující poselství:

Před nějakou dobou Pán stvořil, ustanovil a aktivoval zcela nový stav a rozpoložení ve formě nové nebeské společnosti. Tato společnost přesahuje cokoli, co potud existovalo. Struktura, funkce, účel a cíl této společnosti jsou takové povahy, že to překračuje cokoli v lidském chápání.

Avšak některými pojetími se lze zabývat, protože vzdáleně jsou v rozsahu lidského pochopení.

Duchovní svět, skládající se z těch lidí, kteří přišli z planety Země, se v generální smyslu dělí na tři nebesa, dvě království, intermediální svět a rozličné úrovně pekel. Struktura a funkce tohoto jednotlivého duchovního světa byla odhalena a popsána Swedenborgem. Avšak mnozí mylně předpokládali, že tato struktura bude stálá a zůstane na věčnost bez jakékoli změny.

Toto předpokládat znamená připustit, že Pán zastavil tvoření čehokoli nového. Jak bylo prohlášeno dne 24. března 1982, Pán je ve stavu a procesu neustálé změny. Takže Pán nejenom udržuje Svě Stvoření, ale také navěky tvoří nové ideje, pojetí, stavy, procesy, sentientní entity atd.

Výše uvedená struktura v duchovním světě (z lidí na planetě Zemi) byla dočasná a přechodná. Posloužila svému účelu a užitku.

Za staré struktury byly rozličné úrovně a stupně nebe izolovány a uzavřeny samy v sobě. Nebylo možné ani dovolitelné žádné přímé vstupování z jednoho území do jiného bez zvláštního dovolení a přípravy. Komunikace mezi nimi nastávala v první řadě souvztažnostmi a skrze souvztažnosti a Slovo, speciálně pověřenými zprostředkovateli či na úrovni zprostředkujícího světa (který Swedenborg nazýval světem duchů).

Toto rozpoložení bylo nutné, pokud existovala typická lidská éra v duchovním světě (definici a popis specifické a typické lidské éry viz kapitulu šestou, část první, str. 296-297 knihy „Základy lidské duchovnosti“ [str. 160 čes. překl. Pozn. překl.]). Lidská éra byla a je érou oddělení, omezení, ohraničení a výlučnosti. Toto rozpoložení se odráželo v uspořádání lidského nebe. Ti, co byli v tomto nebi, byli rozdělení v souladu se stupněm a rozsahem svého vnímání a přijímání pravdy a moudrosti, dobra a lásky, víry a dobročinnosti, lásky k Bohu a lásky k bližnímu a jejich rozličných kombinací a projevů.

Tímto dělením také, kromě mnoha jiného, chránili sami sebe od možných výpadů od negativních duchů a pekel, kterým bylo kvůli určitým duchovním důvodům a účelům dovoleno, aby se potulovali po duchovním světě lidských tvorů planety Země.

Výše uvedené struktury duchovního světa jsou inherentní nutně hrubá omezení, restrikce, izolace a pocity výlučnosti. Tato struktura slouží svému znamenitému účelu kvůli různým duchovním důvodům, ale její věčné pokračování není myslitelné. Je v rozporu s přirozeností Nejvyššího.

Nedávno typická lidská éra v duchovním světě skončila a je též v procesu docházení ke konci v přírodním světě. Konec této lidské éry v duchovním světě byl ve svém celku završen k tomu, co v lidských kategoriích souvztaží s dobou 10. března 1982 (v čase takzvaného „Jupiterova efektu“, který lidé vzali doslovně, přehlížejíce jeho duchovní souvztažnost – a výsledkem toho bylo ovšem jejich zklamání.).

Zakončení typické lidské éry umožnilo, aby Pán překročil u veškerého duchovního světa lidí z planety Země k jeho extenzivní a intenzivní reorganizaci, restrukturalizaci, modifikaci a doplňování novým. To zahrnuje všechny úrovně, stupně, regiony a oblasti nebes, intermediálních světů, pekel a oblastí přidělených pseudotvůrcům a jimi obsazených.

Aby se taková extenzivní a intenzivní reorganizace mohla udát a uchytit, bylo nejprve nutné stvořit velmi zvláštní stav, rozpoložení a proces ve formě nebeské lidské společnosti, který by přesáhl cokoli doposud v jsoucnu a bytí. Tato společnost ve své struktuře zahrnuje v jedinečném souhrnu, spojení, přizpůsobení a individualizaci všechny k dispozici jsoucí elementy všech úrovní, stupňů, oblastí, kroků a společností ve veškerém nebi lidí z planety Země. Tato nová společnost se může považovat za homogenní princip lidského bytí a jsoucnu. Homogenita duchovnosti a všech oblastí byla ztracena od doby ustanovení negativního stavu. Nyní ve formě této nově vytvořené nebeské společnosti byla znovu ustanovena Pánem. Všechna náboženství a duchovní pojetí v bytí budou od nynějška aproximovat tento stav, rozpoložení a proces této společnosti.

Vzhledem k takové struktuře a funkci nemá tato společnost nijaké hranice, omezení a zákazy. Její členové mají svobodu jít na jakoukoli úroveň, stupeň či oblast a interagovat a mít vztah s každým ve jsoucnu a bytí bez jakéhokoli nebezpečí pro sebe nebo pro ty, se kterými jsou ve styku nebo které navštěvují. Každý z jakékoli oblasti, úrovně nebo stupně může, jestliže cítí potřebu a touhu, bez jakéhokoli nebezpečí navštívit členy a spolupůsobit se členy této společnosti.

Povaha této nové společnosti je taková, že její členové se tím, že jsou integrátory všech elementů pravdy a dobra, lásky a moudrosti, víry a dobročinnosti, lásky k Pánu i lásky k bližnímu a jejich rozličných kombinací od Pána, mohou okamžitě přizpůsobit úrovni, stupni a rozsahu vnímání a chápání kohokoliv.

Kvůli tomuto speciálnímu obsahu, roli, účelu a funkci byla tato nově vytvořená společnost Pánem situována ve speciální oblasti (stvořené Pánem za tímto zvláštním účelem), jež je přímo připojena ke všem dimenzím, úrovním, stupňům, krokům, liniím, oblastech a sentientním entitám ve veškerém Stvoření včetně všech přírodních stupňů, intermediálních stupňů, všech stupňů pekel a pekel pseudotvůrců. Tato oblast byla Pánem uvedena do zvláštní synchronnosti se vším nastáváním, probíháním a stáváním se Stvoření, aby tak mohla dojít plodného dozrání neustálá integrace všech zkušeností a poznatků, jak jsou v něm vytvářeny a proječovány Pánem, a nakonec mohla být sdílena s každým ve jsoucnu a bytí.

Je několik specifických funkcí, které tato nově Pánem vytvořená společnost z Pána a pro Pána plní.

1. Pro Nebeské království a Nejvyšší, První nebe plní roli spojení ke všem ostatním úrovním jsoucna a bytí. Svou strukturou a bytím nová společnost odstraňuje bariéry, hranice a nedostupnost ke všem ostatním této oblasti a úrovně. Ustanovila zde stálé úřady a velvyslanectví, které pomáhají členům tohoto království a nebe přesáhnout jejich současnou kondici, stav a proces a iniciovat jakékoli změny, které touží podniknout ve svých osobních životech a počinech, zdokonalujíc tak jejich lásku, moudrost a duchovnost. Kvůli tomuto uspořádání poprvé nejsou všichni členové tohoto království a nebe ve své komunikaci s příslušníky ostatních úrovní, stupňů a oblastí závislí na souvztažnostech a zvláštních zprostředkovatelích. Takové metody komunikování jsou nyní rozšířeny a obohaceny o přímou komunikaci tváří v tvář s každým jiným, kdo touží komunikovat. Tato situace dovoluje výměnu poznatků, informací a zkušeností z první ruky do tak velkého stupně a intenzity, jaká doposud nebyla nikomu známá. Odstraňuje možné nebezpečí nesprávného výkladu, porozumění a zkreslení obsahu komunikace (jak jsou možné pouze při zprostředkování). To pak činí duchovní pokročení každého daleko smysluplnějším, hlubším, širším a rychlejším.

Rozličné stupně lásky a lásky k Pánu, které vládnu tomuto Království a Nebi, jsou nyní přímo přístupné k poznání a zkušenosti každému, kdo si je žádá pro své osobní přímé sdílení a vzájemný prospěch bez jakýchkoli zákazů a tabu. Novou náplní se obnovil smysl, obsah, význam a uplatňování svobody a její chápání a zakoušení se značně zvýšilo na úroveň, do této doby neznámou.

2. Tato nová společnost plní tutéž výše popsanou roli a funkci pro duchovní království a druhé nebe. Svou povahou nová společnost integruje a zahrnuje všechny úrovně a odstíny pravdy a moudrosti spolu s láskou k bližnímu, která vládne této oblasti v jejím celku. Tato integrace, inkorporace a asimilace všeho k dispozici z Nebeského království a Prvního nebe umožňuje velmi jedinečný zážitek života, který překračuje cokoli ve jsoucnu a bytí, je nevýslovný a nemůže být popsán v omezených přírodních lidských pojmech.

Vzhledem k existenci tohoto zcela nového stavu, rozpoložení a procesu je každý v této jednotlivé oblasti spolu s každým v jakékoli jiné oblasti, úrovni či stupni schopen, jestliže si to žádá pro vzájemný prospěch a sdílení, přizpůsobit se komukoli jinému ve jsoucnu a bytí se schopností chápat, vnímat a zakoušet stav, rozpoložení a proces kohokoli jiného. Taková zkušenost je nyní možná bez jakékoli nutnosti zanechat vlastního jedinečného já i způsobu a stylu života.

Totéž je pravdou s ohledem na třetí čili přírodně - duchovní nebe, kde nově vytvořená společnost ustanovila své úřady za týmž výše uvedeným účelem s ohledem na duchovní principy víry a dobročinnosti.

Tato nová situace vytvořená láskou a milosrdenstvím Nejvyššího dává každému neomezené a nepředstavitelné příležitosti pro růst, zlepšování a duchovní progresi na věčnost se zcela odlišnou perspektivou, rozsahem, intenzitou a extenzitou zakoušení, sdílení a vzájemného prospěchu.

3. Pán ze Sebe Samého/Samé uvádí tuto nově vytvořenou nebeskou společnost do služeb Nové školy duchovního obrození, opětovného poznání restrukturalizace.

Členové této společnosti budou administrátory, učiteli, léčiteli, knězi a pomocníky této školy, asistující Pánovi při aktualizaci a realizaci nové duchovnosti a jejích pojetí a idejí, jak se odrážejí v programu školy.

4. Stvoření této nové nebeské společnosti odstraňuje, jejím obsahem, účelem a cílem, jakékoli existující bariéry a restrikce, které existují pro duchovní světy lidí z planety Země s ohledem ke všem ostatním světům – duchovním, zprostředkujícím a přírodním – ne této Sluneční soustavy.

Až donedávna byla komunikace a kontakt s jinými kulturami, galaxiemi a vesmíry v jim odpovídajících duchovních, zprostředkujících a přírodních stupních a dimenzích pouze zřídka a sporadická kvůli existenci typické a specifické lidské éry v duchovním světě a kvůli schopnosti negativních duchů potulovat se kolem ní. Neexistoval mezi nimi žádný trvalý kontakt či velvyslanectví. To bylo nutné k tomu, aby negativní stav nebyl s to se ustanovit kdekoli jinde, ale jen v tomto jednotlivém Slunečním systému a v duchovním světě s ním souvztažném.

Takže veškerý Duchovní svět lidských tvorů ze Země, jakož i lidé na Zemi, byli načas izolováni od veškerého ostatního Stvoření. Tato izolace byla ohromnou překážkou lidského duchovního pokroku, jelikož ochuzovala lidi o velmi důležité poznání univerzální povahy.

V současnosti díky speciálnímu rozpoložení integrace, inkorporace a asimilace všech duchovních principů duchovního světa lidských tvorů a díky kontrole a zákazům negativního stavu byla tato izolace, bariéra a restrikce Pánem odstraněna. Nově stvořená nebeská společnost plní, kromě mnoha jiného, roli spojení mezi Duchovním světem lidských tvorů ze Země a všemi ostatními světy ve jsoucnu a bytí. Po všech systémech vysílají a přijímají vyslance a ustanovují úřady výměny, dobré vůle a spolupráce v univerzální snaze o duchovní pokrok všech sentientních entit.

5. Nová nebeská společnost má podobnou funkci (jak se popisuje v čís. 1 a 2.) s ohledem na intermediální svět. Zde členové této společnosti slouží každému prostřednictvím nově ustanovených úřadů, s pochopením, s asistencí při získávání a uskutečňování pojetí nové duchovnosti a s tím, že se jim pomáhá konat nejvhodnější a nejužitečnější osobní volby pro jejich budoucí životy a duchovní pokrok.

6. Pán pověřil členy této společnosti, aby Mu/Jí byli nápomocni při reorganizaci veškerých pekel včetně pekel pseudotvůrců. Po všech peklech byly založeny mnohé misie, obsazované dobrovolníky z členů této společnosti, aby se šířilo nové evangelium změny, svobody a odpuštění a aby se každému zde bez výjimky prohlásilo, že nikdo není uzamčen a nikdo nemusí věčně pobývat ve svém pekle a že každý má novou příležitost a šanci se změnit. Připravují ty, kdo přijímají tyto nové ideje, na přechod z pekel a aktuálně jim pomáhají nalézt jejich cestu ven z pekel a ukazují jim cestu do nové školy, kde se s nimi bude jednat, budou restrukturováni, trénováni a připravováni na svůj nový život duchovního pokročení.

Toto velmi zvláštní poslání a práce, ustanovené a iniciované Pánem po všech peklech, může u členů nové nebeské společnosti nakonec a možná v budoucnu vést k úplné eliminaci veškerých pekel včetně pekla pseudotvůrců navěky.

7. Pán pověřil členy této nové nebeské společnosti, aby Mu/Jí také asistovali při ukončení typické lidské éry na planetě Zemi a při startu nového věku pravého duchovního člověčenstva zde s pojetími a ideami nové duchovnosti. Některé z těchto idejí byly zahrnuty do knihy „Základy lidské duchovnosti“.

Aby se tohoto cíle dosáhlo, jsou na Zemi vyhledáni vhodní lidé a jsou pověřeni za účelem přenášení těchto nových idejí lidem, aby proces konce typické lidské éry mohl dozrát a mohl nastat nový věk.

Také se na této planetě narodili v roce 1981 (1. Ledna; 5. Března; 24. Července) nejméně tři velmi zvláštní a významní lidé. Jsou zvláštními posly od Pána z nové společnosti. Budou přímými spojeními mezi touto planetou a novou nebeskou společností. Založí a budou zde udržovat úřady, obsazené členy této společnosti, kdož jsou ve fyzické formě této planety Země. Funkcí těchto úřadů bude kromě mnoha jiného koordinovat ukončení současné typické a specifické lidské éry nové společnosti a iniciovat nový duchovní věk.

Toto je několik funkcí nové nebeské společnosti zjevených v současnosti Pánem. Nejsou ovšem jedinými a jejich vysvětlení je omezováno nedostatkem vhodných výrazů v lidské zevní řeči. Jejich význam je daleko hlubší a širší, než zde naznačený. Ten ale poskytuje přinejmenším nějakou představu o tom, co je to všechno zač. Intuitivní a duchovní osoba bude s to z nich pociťovat a vnímat tyto hluboké a široké významy.

Bylo mi řečeno, že Swedenborg je jedním z členů vládnoucí Nejvyšší rady této společnosti.

To je konec poselství pro dnešek.

POSELSTVÍ ŠESTÉ

O swedengorgově chápání Posledního soudu. O Bibli a jejích rozličných významech.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 18 – 19, Poselství 6.

Dne 30. března 1982.

Dnes byla přijata od Pána následující poselství.

Dneska pouze dvě stručné připomínky:

Za prvé, to, čemu byl Swedenborg svědkem ve světě duchů jako poslednímu soudu, bylo ve skutečnosti ukončení Temných věků. Nebylo to ukončení typické lidské éry. Poslední soud byl vykonán v určité oblasti v intermediálním světě, jež byla zodpovědná za ustanovení, udržování, napájení a podporování věčného trvání Temných věků ve světě duchů i na planetě Zemi. Všechny ostatní světy a zbytek zprostředkujícího světa a jeho oblastí se tohoto soudu nezúčastnil, protože v té době typická lidská éra ještě nesplnila svůj účel a užitek z hlediska Velkého plánu Nejvyššího.

Swedenborg tyto události vnímal jako globální, a nikoli jako lokální. Tato lokální událost musela být podniknuta za účelem přípravy na ukončení typické lidské éry a pro zahájení Věku nové duchovnosti. Z určitých duchovních důvodů nebylo Swedenborgovi dovoleno, aby vědomě věděl, že to, čeho je svědkem, nebyl počátek Nového věku, ale krajně důležitého období přechodu z Temných věků do Věku nové duchovnosti. Extrémní důležitost této události poskytla Swedenborgovi pochopitelný pocit (byť nesprávný), že to byl počátek Nového věku. Swedenborg neuvědoměle pociťoval, že tyto události během jeho doby simulují začátek Nového věku. Proto správně vnímal, že by zde neměl být žádný nápadný rozdíl v životních stylech lidí na planetě Zemi. Neměl být rozeznatelný jako výsledek posledního soudu, který byl vykonán nad zakladateli a zvěčňovateli Temných věků. Jedinou zřejmou věcí měla být větší duchovní svoboda myšlení, vyjadřování a racionálního myšlení. Odtud pochází tak rozšířené vědecké osvícení, ale již ne tolik rozšířené duchovní osvícení, nastávající jako výsledek tohoto soudu. Na přírodní úrovni, před ukončením typické lidské éry, bylo nutné začít nejprve s vědeckým osvícením (aby se v lidské mysli rozptýlila hustá temnota pověr, předsudků a předpojatostí Temných věků) před tím, než by se široké duchovní osvícení mohlo zachytit s trvalými výsledky.

Za druhé, otevření vnitřního a niterného smyslu Bible, zjeveného Swedenborgem, se na Zemi nemohlo v široké míře uchytit, jak mnozí očekávali. Dokonce i nyní jen několik lidí na Zemi ví o vnitřním a niterném smyslu Slova. Převážná většina křesťanů stále rigidně lpí na doslovném smyslu Bible, aniž by v ní vnímali jakýkoli jiný smysl či význam.

Pokud existuje typická lidská éra, je nemožné, aby se mnohonásobný smysl a význam Bible a jiných svatých knih mohl na Zemi uchytit. Pokud by tomu bylo tak, lidé by měli sklon využívat tyto významy pro své nízké motivace, což by vedlo

k profanaci svatosti Slova a, ve vyšším smyslu, Pána. Taková profanace by vedla k jejich věčnému zatracení. To je to, co v zásadě znamená neodpustitelný hřích (proti Svatému duchu). Jelikož nikdo správně nechápe tyto významy (Swedenborgovi bylo dovoleno zjevit jen malinký zlomek těchto významů – nedostatečný k znesvěcení), nikdo je nemůže znesvětit a být zatracen na věčnost. V tomto smyslu neexistují takové věci jako neprominutelné hříchy. Opět se opakuje: Vnitřní smysl hovoří o potencialitě takové situace, která může vést k věčnému zatracení spácháním neprominutelného hříchu. Doslovný smysl ale tuto potenciální možnost obrací v konečnou a absolutní jistotu. Paradox je zde zřejmý: Přechodnost dočasného přírodního stupně rigidně lpí na nesprávné ideji jeho iluzorní nesmrtnosti. Nic v tomto stupni není trvalé. Za těchto okolností se tudíž nemůže přihodit nic, co by přivádělo do nezměnitelného stavu a rozpoložení. Pokud existuje typická lidská éra, Pán dobře pečuje o to, aby nikdo nikdy nebyl s to spáchat takovou profanaci.

Mnozí lidé si neuvědomují, že doslovné události, místa, jména, výroky atd. popsané v Bibli, samy o sobě neoznačují nic duchovního, aniž by byly samy o sobě duchovními. Tento omyl pochází z faktu, že existuje jiná Země, existující v paračasové mezi duchovním světem a přírodním světem v prostředkující blízkosti obou. Zevní podoba této paračasové Země je téměř identická s přírodní Zemí. Názvy zemí, měst, národů, oblastí atd. jsou vskutku tytéž. To je důvod k tomu, proč si lidé, když opustí své fyzické tělo a vstoupí do tohoto světa, jako první krok na své cestě na chvíli si myslí, jak Swedenborg ukázal, že jsou stále na své původní Zemi. Bible povětšinou hovoří o událostech, které se udály, udávají či udají na této paračasové Zemi, protože jedině zde na ní mohou mít věci, díky speciální pozici, kterou za tímto jednotlivým účelem zaujímá, multidimenzionální dopad. Všechny tyto události jsou popisovány historickými událostmi, vyjádřeními a chováním lidí v přírodní formě, protože ty mají dokonalou souvztažnost s událostmi v tomto zprostředkujícím stavu, jenž se taktéž nazývá Zemí. Samy o sobě bez této souvztažnosti nemají tyto události žádný opravdový duchovní význam.

To je kromě jiného důvodem, proč lidé, kteří popírají jakýkoli vnitřní a niterný smysl Bible a podobných svatých knih lpějíce pouze na doslovném smyslu, nemohou opravdu nic znesvětit. Lze znesvětit jen pravou duchovnost. Falešná duchovnost nelze znesvětit. Z tohoto důvodu, jelikož se mnoho lidí nachází v takové šlamastice, neexistuje na této Zemi od času Pádu žádná pravá duchovnost.

Aby se na této Zemi znovu nastolila vláda pravé duchovnosti, je nutné souběžné vnímání, chápání a používání všech tří významů (vnitřního, zprostředkujícího a doslovného) Bible a podobných svatých knih. Pokud pokračuje typická lidská éra, žádná taková situace se nemůže realizovat. Proto, aby se tohoto dosáhlo, je nutné nejprve odstranit a zlikvidovat typickou lidskou éru. Tehdy, a jen tehdy, budou plné významy Bible a podobných svatých knih k dispozici každému k uvážení a duchovnímu pokročení.

Negativní stav pekel dělá vše ve své moci, aby udržoval lidi v temnotě pouhého doslovného smyslu. Takový smysl bez jakéhokoli ohledu na vnitřní či niterný smysl zvětňuje, napájí a živí typickou lidskou éru. Takže kdokoli odmítá mnohonásobný smysl těchto knih, činí tak dle inspirace pekel.

Na straně druhé zabývání se jen vnitřním smyslem, aniž by se uvažovalo o ostatních významech, vede k přehlížení důsledků souvztažností v konkrétnosti, projevujících

se v lidských citech, emocích, chováních a snahách a v politických, sociálních, fyzických, hmotných atd. dějích přírodního světa. Opravdová duchovnost neznamená žádnou krajnost.

Pravou duchovnost lze sledat v přístupu střední cesty. Ten stanoví, že pravé duchovní principy jsou řádně a správně rozpoznatelné pouze synchronním, simultánním a integrálním vnímáním, chápáním a přijetím těchto významů a smyslů, které dodržují určitou duchovní hierarchii – od nejnižšího k nejvyššímu. Takto je duchovnost ve své úplnosti a plnosti. V takovém stavu je přítomnost Nejvyššího. Každý extrém sám o sobě vylučuje přítomnost Nejvyššího. Být bez této přítomnosti znamená být v negativním stavu. To tedy znamená být v pekle.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ SEDMÉ

O životě a jeho smyslu. Více o sexualitě a sexuálním styku.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 20 – 24, Poselství 7.

Dne 30. března 1982.

Dnes byla přijata následující poselství od Pána.

Je důležité si uvědomit, co ustanovuje život. Co je život ? Nábožensky založení lidé správně tvrdí, že Bůh, Ježíš Kristus, Nejvyšší, nebo ať používají jakákoli jména, je život. Ale tato jména jsou bez znalosti toho, co znamenají, nepoužitelná při stanovení náležité definice a chápání života. Proto bude dnes užitečné zpracovat něco o pojetí života.

Život lze definovat a pojmut pouze duchovními principy a kategoriemi. Tyto základní duchovní principy a kategorie v obecném smyslu jsou Láska a Moudrost. V širším smyslu lze život zařadit pod pojmy známé jako femininita a maskulinita a pod vše, co reprezentují, popisují a znamenají.

V tomto pojetí lze život definovat jako neustálou výměnu, sjednocování, spojování, individualizaci, vyzařování a přenášení těchto principů, kategorií a všech jejich odvozenin od věčnosti do věčnosti se všemi důsledky takové aktivity.

Bylo mylné předpokládat, že tyto principy a kategorie jsou prázdnými pojmy nebo abstraktními ideami, které nejsou nijak hmatatelné. Co se tohoto týče, jsou jedinou konkrétní, hmatatelnou, faktickou a aktuální realitou ve jsoucnu a bytí. Jsou pravou esencí, substancí, stavem, procesem, obsahem a formou, jež se nazývá život. Život je bez nich rozpoznatelný a pojímatelný. Ve svém čistém rozpoložení bez počátku a konce ustanovují úplné pravé vědomí a uvědomění. Jsou v absolutním smyslu pravým obsahem a formou toho, co lidé nazývají Bůh, Nejvyšší atd. Nejvyšší je tedy Producentem, Udržovatelem, Podporovatelem, Sjednocovatelem, Vyzařovačem života ze Sebe Sama/Samé v absolutním smyslu, protože Nejvyšší ustavuje všechny tyto principy a kategorie v Absolutním stavu a Absolutním procesu. On/Ona je samým principem a kategorií v sobě a o sobě. Žádný jiný zdroj života neexistuje. Takže Nejvyšší je opravdu Životem v Sobě.

Na straně druhé jsou sentientní entity přijímači, nosiči a nádobami tohoto života v relativním stavu a procesu, jak tak důkladně a znamenitě ukázal Swedenborg.

Z hlediska sentientních entit lze jejich životy definovat jako stav a proces přijímání, vnímání, obsahování, asimilace, diferenciací, individualizace, prožívání a přenášení všech výše uvedených duchovních principů a kategorií v jedinečném a neopakovatelném obsahu a formě za účelem reciprocity, sdílení, vespolečnosti a vzájemného prospěchu všeho Stvoření. Stvoření bylo, je a bude navěky za tímto účelem.

Jelikož je život vyzařován a přenášen do sentientních entit a do lidských tvorů z Nejvyššího a Nejvyšším, je Nejvyšší v každém jediném možném životem. Jelikož

přijímání, vnímání, obsažení, přizpůsobování, diferenciaci, individualizaci, prožívání a přenášení tohoto života je z Nejvyššího a Nejvyšším, Nejvyšší v Sobě Samém/Samé obsahuje všechny možné nekonečné rozmanitosti a počty jedinečností ve jsoucnu a bytí od věčnosti do věčnosti. Takže v tomto smyslu je Nejvyšší absolutně Jedinečná bytost a entita. Nikdo jiný nebyl, není a od věčnosti do věčnosti nebude životem a jako Nejvyšší.

Možnost bytí a jsoucná jedinečných a neopakovatelných jedinců zcela vyplývá z Absolutní jedinečnosti Nejvyššího. Tudíž nic ve Stvoření nemůže či nesmí být opakovatelné. V této jedinečnosti je zakotven sám princip života a žití. Život může sám sebe udržovat jen svou jedinečností a neopakovatelností. Mimo takovéto rozpoložení neexistuje žádný pravý život.

Existují některé další body, které je třeba uvážit s ohledem na výše uvedená tvrzení:

1. Přijímání, vnímání atd. pravého života je možné pouze z Nejvyššího. Nejvyšší nadílí život přímo do jeho recipientů. Jakékoli jiné způsoby, módy a metody produkování, posílání, přijímání, obsahování a přenášení života jsou jen nepřímým nadělením. To znamená, že cokoli je, je pouze proto, že Nejvyšší Jest. Z tohoto „Jest“ lze vzít a produkovat něco, co smí a může imitovat život. Ale i tato imitace života je možná pouze proto, že Nejvyšší Jest. Není možná žádná imitace bez toho, co je imitováno. Proto se nazývá životem nepřímým nadělením Nejvyššího.

2. Pseudotvůrci, jsouce původně a ve svém počátečním obsahu a formě přímým nadělením života z Nejvyššího a Nejvyšším, byli s to použít tento princip za účelem zahájení negativního stavu. Takže negativní stav začíná v tomtéž okamžiku, kdy nastává produkce, přenos a přijímání života jinými prostředky než přímým nadělením od Nejvyššího a Nejvyšším. Taková metodologie produkuje neduchovní život, který se pak považuje za pravý život. Z tohoto pochází vznik všech neduchovních principů a kategorií, které vedou k ustanovení zla ve formě pekel a všech ostatních béd v bytí.

3. Přímé nadělení života z Nejvyššího v sobě obsahuje duchovní a praktické důsledky, které lze mezi mnoha jiným rozlišit takovými stavy a procesy, jako potěšení, rozkoš, radost, štěstí, legrace, svoboda, blahobyt, sdílení, výměna, vespolečnost, vzájemný prospěch a všechny ostatní pozitivní hodnoty života. Vždy se touží po tom, aby každý sdílel tyto znamenité blaženosti, které ustanovují prožívání pravého života. Do pravého života se nevrací ani se po něm nechtějí žádné jiné významy a očekávání.

4. Všechny ostatní způsoby žití (ukradenými principy života, jak se popisuje v „Základech lidské duchovnosti“) nemohou samy o sobě produkovat takové čisté stavy a procesy, jak se uvádějí v bodě 3. Jen je napodobují. Imitace ale nejsou pravými skutečnostmi. Proto lidé vyprodukovaní nepřímým či ukradeným nadělením od Nejvyššího či Nejvyšším (skrze snahu pseudotvůrců zničit duchovnost) nemohou opravdu vnímat, chápat a prožívat tyto čisté stavy a procesy v jejich původním obsahu a formě. Takže jejich takzvaná radost, štěstí, rozkoš, potěšení atd. je velmi mělká, povrchní, přechodná a iluzivní a je brzy nahrazena zklamáním, depresí, zármutkem, obavami, strachem, nepokoje, beznadějí, zmateností, nedorozuměním a mnohými jinými podobnými bédami.

5. Inherentní jiným způsobům produkce, přijímání a přenášení života než přímým nadělením od Nejvyššího a Nejvyšším je stále trápení, podléhání pocitu viny, který prostupuje a prosakuje vše bez výjimky. To je imanentní princip univerzálního řádu z Nejvyššího. Znamená to, že cokoli je ukradeno, musí přinést důsledky tohoto činu. Důsledek je takový, že někdo má zásluhu na jeho životě. Jelikož je ale jeden nicméně naživu, principem nepřímého nadělení z Nejvyššího a Nejvyšším (jeden je, neboť Nejvyšší Jest), jedinec nemá žádnou jinou možnost než pociťovat stálou existenciální vinu. Vina nemůže produkovat nic radostného, šťastného, rozkošného a opravdu produktivního. Vina je tudíž přímým výsledkem negativního stavu zla a je kontraproduktivní, destruktivní a konzumuje vzácnou životní energii, aby se udržel, a postrádá jakýkoli opravdový význam a smysl – v protikladu k víře některých lidí (existencialistů). Takže vina může produkovat jen bídu. V životě, který pochází z přímého nadělení od Nejvyššího a Nejvyšším, neexistuje žádná vina. Myslet si opak znamená myslet z negativního stavu, tj. z pekel.

6. Pokud lidé pokračují v tom, že přicházejí na planetu Zemi nepřímým nadělením z Nejvyššího a Nejvyšším (jak ho zfabrikovali pseudotvůrci), tj. živočišným způsobem, budou vždy žít v pocitu viny a stálé bídy. Aby se na této planetě znovu nastolily pravé principy života, je nejprve nutné se navrátit k původnímu způsobu, jakým lidé na tuto Zemi přicházeli – k přímému nadělení od Nejvyššího a Nejvyšším (jak se stručně popisuje v „Základech lidské duchovnosti“). Aby se toto stalo, je nejprve nutné odstranit typickou lidskou éru, která je na prvním místě výsledkem zvrácené metody infúze pseudoživota do pseudolidí pseudotvůrci. Pouze tehdy lze z lidské mysli a chování odstranit pocit viny a všechny výsledné ubohosti.

7. Ve stavu a procesu života (pseudoživota), který byl vyprodukován krádeží, není možná žádná opravdová výměna, sjednocení, individualizace a sdílení principů maskulinity s principy femininity a opačně. Jediné, co lze vyměňovat, je vina, bída, neštěstí a mnohá předstírání, o nichž se věří, že jsou pravými a opravdovými pocity a vztahy. Toto je velmi nanicovatou a iluzorní bází, na níž se mají budovat lidské vztahy. Jak historie lidských tvorů na planetě Zemi živě dosvědčuje, takový vztah může rezultovat ve zničujících důsledcích. Cokoli má za výsledek takové ničivé důsledky, není z pravého života. Pravý život má vždy za výsledek tvořivost a věčně produktivní, konstruktivní a užitečná snažení, která produkují takové stavy a procesy, kromě mnoha jiného, jak se uvádí v bodě 3.

8. Aby se odstranila typická lidská éra, jež je zvětšitelkou negativních stavů pocitů viny a běd, je pro lidi na Zemi nutné, aby došli k uvědomění, uznání a přijetí faktu, že nikdo na této planetě nemá v sobě jakýkoli pravý život o sobě a že žije ukradenými principy života, jak to vykonali pseudotvůrci. Lidé na Zemi se musí také uvědomit, že ze své svobodné vůle a dle své svobodné volby dobrovolně postoupili tuto zkušenost jako součást pokusu a demonstrace zjišťování toho, jaké je to a co je to být bez přímého nadělení Nejvyšším a od Nejvyššího. Rozpoznání, uvědomění a přijetí tohoto faktu spolu s přiznáním si dobrovolného statusu vlastní účasti v tomto experimentu je samým prvním krokem ke konečné eliminaci typické lidské éry na planetě Zemi. Je to také, kromě mnoha jiného, otevření dveří k pravým duchovním principům života, což lidi povede k objevení původního, náležitého, správného a duchovního způsobu přivádění nově zrozených lidí do tohoto jednotlivého světa.

9. Je nutné se opět uvědomit, že od doby, kdy negativní stav vstoupil do bytí a pseudoživot se uchytil na této planetě a v peklech, jsou všechny snahy duchovních

principů života a Nejvyššího zaměřeny k navrácení všeho naživu do jeho původního stavu a procesu pravého života. Cokoli se tedy od vyskytnutí se negativního stavu zde na Zemi a v duchovním světě odehrálo, událo se a bylo dovoleno se udát za jediným účelem a užitkem: Znovunastolení, návratu a ustanovení pravého života a všech duchovních principů a kategorií, které ustanovují život na této planetě a v duchovních světech lidí ze Země. Bez ohledu na to, jak bolestivé, hrozné, zničující a bídné tyto události prozatím jsou, sloužily, slouží a budou sloužit nejzazšímu účelu pravého života. Ukazují, kromě jiného, co není pravý život. Jsa opačným k pravému životu, pseudoživot vede k plnému uvědomění si a poznání toho, co je pravý život vůbec zač. Styl pseudoživota lidí na této Zemi je živým příkladem tohoto faktu.

To je konec tohoto poselství.

Dodatečné poselství od Nejvyššího:

Toto má objasnit některá tvrzení o lidské sexualitě, jak v současnosti existuje na planetě Zemi.

Jak se uvedlo předtím, sexualitu lze náležitě pochopit jen z duchovních principů a dle nich. Její duchovní účel nebyl nikdy zamýšlen pro fyzické rozmnožování lidského rodu, jak si lidé myslí. Ve vyšším, mystickém smyslu byla myšlena jako fyzická manifestace stavu a procesu výměny a sdílení všech principů maskulinity se všemi principy femininity a obráceně, za účelem vzájemného prospěchu, rozkoše, potěšení, vyjádření univerzální lásky, pro zábavu a, což je důležitější, v pravých manželských vztazích, pro sjednocování, integraci a individualizaci.

Tento význam sexuality byl ztracen a fakticky byl pseudotvůrci vymazán z lidských myslí. Namísto toho ustanovili použití sexu pouze za účelem rozmnožování, vymazávajíce z něho opravdu důležité principy uvedené výše. Vštípili do lidí pocit viny z toho, že mají sexuální tužby za jinými účely než kvůli rozmnožování, a z toho, že mají sexuální styk s partnery jinými než s vlastními manželskými protějšky. Lidé se stávají zahanbenými pro své sexuální tužby, které byly nazírány jako spalující, pohlcující plameny necudné vášně a chťiče. Toto je ovšem přesným důsledkem sexuality, je-li považována přijímána jako zvířecí bez jakékoli duchovnosti.

V této konotaci neexistuje žádná opravdová sexualita, pokud pokračuje na Zemi typická lidská éra. Aby se navrátila pravá sexualita a její náležitý význam a praktikování, je nejprve nutné odstranit lidskou éru, jež je výsledkem negativního stavu.

Avšak mějte na mysli, že by to byla duchovní ohavnost předpokládat, že lidem ani nyní není dovoleno se účastnit sexuálního styku za účely jinými než rozmnožování, ať je to s manželským partnerem či jinými sexuálními partnery, ženatými/vdanými či svobodnými. Tak tomu není. Každý smí do takových vztahů vstoupit, pokud jeho žádost vyvěrá z náležité motivace a dobrého úmyslu: Kvůli sdílení, vzájemnému prospěchu, potěšení, rozkoši a zábavě, pro zvelebení a obohacení vlastního života a v první řadě kvůli lepšímu poznání sebe sama, druhých a Pána. V takovém postoji a motivaci není nic cizoložného či negativního. Opak je pravdou: Je to znakem dospělosti, pravé duchovnosti a přítomnosti Pána.

Jak víte, lidské sexuální orgány byly pseudotvůrci restrukturalizovány tak, aby umožnily početí lidského plodu neduchovnými prostředky (jako zvířata savci). Toto je vedlejším účinkem existujícího negativního stavu. Pokud negativní stav existuje, bude tato fyzická forma početí pokračovat.

Aby se vyhnulo populační explozi, jež by mohla být výsledkem takové výše uvedené svobodné sexuální výměny, bylo dovoleno vstoupit do bytí fyzickým prostředkům kontroly početí (tj. různým chemickým prostředkům ve formě pilulek, různým mechanickým zařízením atd.). Za současného neduchovního rozpoložení na planetě Zemi vyvěrá idea kontroly početí v podstatě z pravých duchovních principů. Poprvé přivádí k uvědomění si, že sex lze využít nejen k rozmnožování, ale též za jinými účely (jako potěšení, zábavu rozkoš a podobné pozitivní, ale též negativní účely). Avšak jak se uvedlo v prvním dnešním poselství, je v negativním stavu inherentní pocit viny z bytí na živu. To se mnohonásobně vztahuje na sexualitu, jako na nejhmatatelnější, intimnější a nejintenzivnější pocit bytí na živu (reflektovaný ve fyzickém orgasmu). Použití nástrojů kontroly porodnosti tudíž vyvolává tento inherentní pocit viny, který pak vyvolává nebezpečné vedlejší účinky, které tyto nástroje mají. Takto je ustanoven zlomyslný kruh trvalého sebetrestání.

Jiným problémem je to, že ačkoli idea kontroly porodnosti za těchto okolností vychází z náležitého duchovního vlivu, její realizace nastává typickým zevním, medicínským, pseudovědeckým způsobem. Namísto používání k dispozici jsoucího zařízení jejich Niterné mysli se lidé obrací k medicínským, neduchovním prostředkům. Odtud nastává další zdroj problémů, bídy a pocitů viny.

Lidé skutečně zapomněli, že v sobě mají Niternou mysl, která v sobě obsahuje vynikající prostředek kontroly početí. Smí a mohou ovládat svou plodnost v každé době, kdykoli si přejí. Naneštěstí namísto toho, aby byli závislí na svých vlastních niterných zdrojích, spoléhají se na zevní prostředky, které jsou nespolehlivé, nebezpečné a často neúčinné. Toto je výsledek jejich neduchovního rozpoložení. Jsou tak uvyklí na zevní prostředky, že se všechny ostatní k dispozici jsoucí způsoby, které jsou více v souladu s duchovními principy, úplně přehlížejí. Nevěří v ně nebo se jim vysmívají. A jak víte, pokud je nepoužíváte, ztrácíte je. Přesně toto se stalo lidským tvorem.

Jak víte, v lidských lékařských termínech existuje diagnostická kategorie zvaná neplodnost. Její výskyt není jak u mužů, tak i u žen neběžný. Celkem vzato je toto rozpoložení způsobeno takzvanými mentálními čili psychologickými procesy (ačkoli fakticky jsou duchovní). Něco v nevědomé mysli osoby způsobuje, že nastává tento stav. Ve většině případů s několika výjimkami nemá tento stav žádné fyzické či organické důvody. Všechny fyzické či typické medicínské prostředky k nápravě této situace jsou obvykle marné. Avšak jak víte, prostřednictvím takových metod jako hypnóza, obzvláště duchovní hypnóza, biologická zpětná vazba, meditace a podobné způsoby ovládnutí mysli tato kondice smí být napravena. Lze ji napravit a je natrvalo napravena.

Jestliže tedy lidé mohou použít svou mysl, aby se sami učinili opět plodnými, smí a mohou použít tutéž mysl ke kontrole početí. Mají schopnost si účinně vsugerovat, aby byli plodní jen tehdy, když si zvolí být v souladu se svou touhou a potřebou být takovými či onakými. Taková metoda kontroly početí je duchovně náležitá, správná a má se vyučovat, poznávat v širokém měřítku.

Avšak zde je na řadě varovná a upozorňující poznámka. Duchovní metoda kontroly porodnosti prostřednictvím moci Niterné mysli z Pána bude náležitě působit jedině tehdy, když se takové úsilí podniká s dobrým a pozitivním úmyslem, zbavené pocitu viny anebo nízkých motivací. Používat ji jakýmkoli jiným způsobem může nahromadit zlo, pocit viny, strádání a bídu. Jeden tudíž musí u sebe nastolit správné duchovní postoje k sexualitě a k životu obecně před tím, než by směl a mohl účinně použít tuto metodu ve vlastním životě v procesu sexuálního styku nebo kvůli jiným legitimním důvodům.

Existuje přesahující chápání tohoto pojetí sexuality, které není rozpoznatelné, pokud je jeden v přírodním stavu a stupni. Také způsoby sexuálního styku jsou v duchovním světě odlišné od toho, jaký je znám lidským tvorům planety Země. Bude-li to vhodné a potřebné, budou některé tyto způsoby zpracovány ve vhodné době vhodné pro tento účel.

Jedna velmi důležitá věc: Aby jeden přijal roli sexuality zde naznačenou, musí se nejprve osvobodit od pocitu viny a nesprávného pochopení ohledně jí. Je radno neangažovat se v sexuální styku s kýmkoli, dokud se jeden neosvobodí od všech nesprávných pojmání a pocitů viny vnucených mu nesprávnými náboženskými doktrínami, společenskými a pseudomanželskými požadavky a očekáváními. Jinak bude zbytečně trpět. Avšak to neznamená, že jeden bude považován za hříšníka, cizoložníka či smilníka, jestliže se tak stane, pokud se ovšem jedinec neangažuje v tomto styku za účelem poškozování, užívání, využívání a zneužívání anebo z čistě sobeckých důvodů a kvůli nízké motivaci. Je tudíž duchovně radno, aby jedinec sám sebe prozkoumal, aby se stanovilo, jakou motivaci, postoj, potřebu a přístup kdo má ohledně sexuality, a aby tento jedinec požádal Nejvyššího ve vlastních modlitbách, meditacích či autohypnóze (nebo ať je lidé na Zemi nazývají jakkoli), aby mu ukázal, osvětlil ho a poradil mu ohledně nejprospěšnějšího, nejužitečnějšího, náležitého a správného způsobu ohledně všeho, co se týká sexuálního styku a všech ostatních záležitostí života.

Neexistuje žádný jiný praktický způsob ukázání a získání poznatků pro řádné praktikování lidské sexuality. Je to vždy mezi Pánem a tím, kdo Pána o toto žádá. V této věci nelze nikdy zobecňovat.

Vyhýbejte se tudíž za každou cenu soudit někoho v jakémkoli ohledu, ale obzvláště v ohledu toho, jak praktikuje svou sexualitu či k ní přistupuje. Jestliže u těchto pravidel setrváte, nebudete ani vy souzeni.

To je pro dnes vše.

POSELSTVÍ OSMÉ

O principech duchovní homogenosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 25 – 29, Poselství 8.

Dne 3. – 4. dubna 1982 na Martiniku.

V tomto datu byla obdržena následující poselství od Nejvyššího.

Je nutné něco zpracovat o principech duchovní homogenity.

Od té doby, co vstoupil do bytí negativní stav, člověčenstvo na planetě Zemi ztratilo jednu z nejdůležitějších hodnot duchovnosti: homogenitu.

Homogenita je integrující, sjednocující a asimilující princip rozdílnosti, rozmanitosti a odlišnosti duchovních pojetí, chápání a přístupů, které existují ve vztahu k Nejvyššímu, náboženstvím, Stvoření a životu.

Inherentní v pozitivním stavu, jsa samou jemu imanentní kondicí a stavem, je princip homogenity, dle něhož se vše udržuje v harmonické, rytmické a soudržné funkční jednotě.

Inherentní negativnímu stavu bytí, jsouce samou jeho imanentní kondicí a stavem, jsou principy rozdělení, stranictví, protichůdnosti, nejednoty, různosti mínění, netolerance, separace, výlučnosti, falešné spravedlnosti a zvrácené morálky, které neustále podkopávají, kazí a nakonec ničí vše, co vede k homogenitě, sjednocení, integraci a harmonizaci duchovnosti.

Vzhledem k této inherentní a imanentní kondici negativního stavu existuje na planetě Zemi rozmanitost náboženství a duchovních pojetí, která jsou navzájem netolerantní a každé se prohlašuje za nadřazené nad každé jiné.

Tento postoj lze, kromě jiného, považovat za jeden z hlavních důvodů, proč všechna existující lidská náboženství od doby započetí negativního stavu do současnosti jsou zcela, úplně a nezvratně mrtvá. Nemají a nemohou v sobě mít vůbec žádnou pravou duchovnost. Pravá duchovnost je oživujícím principem každého náboženství. Duchovnost a živoucnost každého pravého náboženství jsou vždy určeny výše uvedeným principem homogenity.

Aby se pojmu homogenity lépe rozumělo, bude užitečné zpracovat něco o jejich důležitých principech.

1. Princip diverzifikované jednoty.

Tento princip tvrdí, že je jen Jeden Bůh, Jeden Nejvyšší a Jeden Stvořitel, kdož Se projevuje Svému stvoření v nekonečné rozmanitosti způsobů, módů, vnímání, chápání a přizpůsobení.

Jak se uvedlo předtím, obsahuje Nejvyšší ve své Absolutní kondici, Stavu a Procesu v Sobě všechny nekonečné počty změn a jedinečností. Proto je Nejvyšší vždy Odlišný a Jedinečný ve vnímání, přijímání a chápání těch, kdož nejsou absolutní, ale relativní k Jeho/Jejímu Absolutnímu stavu, Kondici a Procesu.

Každé jedinečné individuum vnímá, chápe a přijímá Nejvyššího poněkud odlišně a jedinečně od všech druhých. Toto je nutným požadavkem principu duchovní homogenity, protože v takovém odlišném a jedinečném vztahu je sdílena jednota nekonečné a absolutní diverzity Nejvyššího všemu Stvoření.

Z tohoto principu vyvěrá základní pravidlo všech případných náboženských doktrín v jsoucnu a bytí: Schopnost vnímat, pociťovat, pojímat a přijímat Nejvyššího jako Jednoho, kdož se projevuje v nekonečných varietách a počtech způsobů Své Dobrotě a Pravdy, Lásky a Moudrosti. Existuje jen Jedno dobro či Lásky a Jedna Pravda či Moudrost. Avšak tato Jednota Dobra a Pravdy je sdělována sentientním entitám nevyčerpatelnými způsoby, cestami, různostmi a odlišnostmi. Dokonalost Absolutního Dobra či Lásky a Absolutní pravdy či Moudrosti Nejvyššího odvozuje svůj původ z různosti, nekonečnosti a rozmanitosti způsobů, cest a jedinečností jejich vyjádření, projevů, sdělení, přenosů a přijetí podobně jedinečného, nekonečného počtu a variet neopakovatelných jedinců.

V rámci těchto nekonečných variet různých, odlišných a jedinečných projevů a sdělení Dobra a Pravdy či Lásky a Moudrosti Nejvyššího existují jisté podobnosti a vztáženosti. Některé jsou navzájem bližší než jiné. Obvykle je sentientní entity vnímají jako různá seskupení. Tato seskupení vztážených variet jsou pak zahrnuta pod varietu názvů a označení, kterými si lidé a sentientní entity Boha přizpůsobují nebo kterými s dobrým pocitem Boha nazývají.

V tomto ohledu každé jméno, jímž se Nejvyšší nazývá, odráží omezeným způsobem a pojmáním jeden takový shluk. Je řečeno „v omezené míře a pojmání“. Je to proto, že žádné jméno, ať se zdá být jakékoli, nemůže a nemohlo by plně vyjádřit absolutní obsah a funkci jednoho takového seskupení nebo dokonce ani jednoho jeho rysu. Pouze nekonečně aproximuje jeho absolutní povahu.

Jedním z hlavních pojetí Nejvyššího, přijatým většinou křesťanských doktrín, je vnímání Nejvyššího ve třech nejvýznamnějších aspektech: Otce, Syna a Duchu Svatého. Ve skutečnosti tyto tři aspekty reprezentují tři hlavní absolutní seskupení nekonečně jedinečné a proměnlivé Přirozenosti Nejvyššího, v níž existují nekonečné a nevyčerpatelné rozmanitosti a počty jedinečných a stále se měnitelných absolutních rysů, charakteristik a jejich rozličných absolutních odvozenin.

Pojem „Otec“ v této konotaci označuje obecně Absolutní esenci a Substanci Nejvyššího, Absolutní nejniternější Nejvyššího. Pojem „Syn“ v obecnosti označuje Duševnost Nejvyššího a všechny různé nekonečné projevy Nejvyššího v přírodním stupni Jeho/Jejího Stvoření. Pojem „Svatý Duch“ v obecnosti označuje nekonečné počty a variety aktivit Nejvyššího po všem Jeho/Jejímu Stvoření.

Křesťanský termín „Ježíš Kristus“ označuje v této konotaci obecně jednu manifestaci specifického rysu, vztahujícího se k Dobrotě a Pravdě z Aspektu Nejvyššího zvaného „Syn“, v plnosti toho, jak Nejvyšší vyjadřuje a pociťuje přírodní stupeň planety Země a jeho negativní stav za účelem specifického poslání,

vztahujícího se ke konečné eliminaci negativního stavu a k tomu, aby se Jeho/Její lidská forma učinila Božskou. Božské lidství a Lidské Božství Nejvyššího v této konotaci znamenají úplné a celkové spojení všech aspektů Stvoření v Nejvyšším za účelem přímého přijetí Nejvyššího a komunikace a Ním/Ní. Toto má další hluboký mystický význam, který je mimo rozsah předkládaného poselství.

Po takzvaném pádu pseudotvůrci zkreslili, zmrzačili a zvrátili tento princip. Od té doby je existence Nejvyššího v mnoha případech na Zemi buď zcela popírána, nebo se hmota a příroda považují za Nejvyššího. V mnoha případech byl vzat jeden rys nebo omezené seskupení některých aspektů Nejvyššího a prohlášen, že je výlučným a celým Nejvyšším. Z tohoto prohlášení byl jen krátký krůček k tomu, aby se všechny ostatní seskupení a rysy Nejvyššího považovaly buď za podřadné či neesenciální, nebo za neexistující či falešné.

Tento obecný následek měl za výsledek ustavení a existenci mnohých náboženství na planetě Zemi za účelem toho, že jen jejich pohled je správný a cokoli jiného je nesprávné a má být odstraněno.

Takový přístup k Přirozenosti Nejvyššího ničí veškerou a každou homogenitu v principech duchovnosti a ukončuje užitečnost všech náboženství na planetě Zemi.

Nicméně vše v životě a ve Stvoření závisí na tomto důležitém pojetí. Vše ostatní se odvozuje z postoje, přístupu a chápání a vnímání, jaké kdo má vzhledem k Přirozenosti Nejvyššího. To určuje jedincovu pozici v hierarchii duchovní organizace a univerzalitě povšečnosti. Nejdůležitější ale je, že to určuje, jak jedinec aproximuje Absolutní stav a Proces Nejvyššího. Na tom závisí jedincova duchovní progresse, a tedy kvalita, naplnění a užitečnost jeho života.

2. Princip syntézy a transcendence syntézy:

Tento princip vyžaduje, aby se ke všem aspektům Přirozenosti Nejvyššího, jak jsou známy a neznámy lidem a stejně všem ostatním sentientním entitám, přistupovalo a přijímali se v syntéze. Žádný jeden aspekt sám o sobě a žádné existující duchovní či náboženské pojetí, které prohlašuje a zdůrazňuje ten, či onen jednotlivý aspekt, nemůže a nikdy nebude moci náležitě popsat, vysvětlit a pojímat Přirozenost Nejvyššího. Pouze v syntéze všech takových existujících pojetí ve všech doktrínách anebo náboženstvích se může a lze vzdáleně přiblížit pravé Přirozenosti Nejvyššího.

Zároveň všechna taková pojetí musí uznávat jako nepopíratelný fakt, že ačkoli je pravá Přirozenost Nejvyššího do jisté míry reflektována v takové syntéze, přesahuje a bude navždy do věčnosti přesahovat každou takovou k dispozici jsoucí syntézu.

Proto se musí uznat, že bez ohledu na to, jak dokonalou a nevyčerpatelnou se každá taková syntéza zdá být, to neznámá, že je jedinou možnou, správnou a přijatelnou, a neznámá to, že neexistuje žádné přesahující chápání Přirozenosti Nejvyššího.

3. Princip duchovnosti:

Každá doktrína, náboženský systém anebo různá duchovní pojetí ve jsoucnu a bytí musí přijmout nepopíratelný fakt, kterého si musí být stále vědomi: Že vše ve jsoucnu a bytí od nejnižnějšího k nejvyššímu stupni Stvoření, ve všech módech

a způsobech dění bez jakékoli výjimky má duchovní původ a příčinu. Takové věci, jako je například hmota a praktikování každodenního života, jsou v jejich nejzazším smyslu jen jednou z nekonečných manifestací, aktualizací a realizací duchovnosti.

Jelikož duchovnost ve vyšším smyslu označuje Nejvyššího, každé takové nastávání, probíhání a stávání se je reflexí, manifestací, aktualizací a realizací a je neustálým dílem Nejvyššího nebo jedním z Jeho/Jejích aspektů, rysů anebo seskupení. Co se týče negativních událostí, takové události označují kladné potvrzení Jsoucna a bytí Nejvyššího procesem popírání tohoto faktu. To znamená, že když Nejvyšší neexistuje, nemohl by se pojímat žádný negativní stav, proces a událost ani by nemohl vzkvétat, protože by nebylo co popírat a nebylo by z čeho odvozovat. Všechny energie takového popírání a udržování nedostatku duchovnosti se odvozují a mohou se odvozovat jen z Bytí a Jsoucna Nejvyššího za účelem popírání a negace Nejvyššího a za účelem udržování negativního stavu. Toto je sám jeho duchovní princip.

4. Princip reflexe a aplikace duchovnosti ve vlastním životě:

Tento princip je propracováním principu č. 3 (duchovnosti), jak je použitelný na život jednoho jednotlivce.

Tento princip označuje, že duchovnost každého jedince je určována vnímáním, uznáním, přijetím a používáním faktu ve vlastním životě, že cokoli, kdo v každém okamžiku svého života činí, myslí, chce, zamýšlí, žádá cítí atd., ať je to cokoli bez jakékoli výjimky a výluky, je možné jen vzhledem neustálé přítomnosti Nejvyššího v jeho Niterné mysli. Z této přítomnosti je jeden stále motivován být, konat, fungovat, myslet, chtít, cítit, byl aktivní atd. ve vlastním duchu, duši, těle a chování.

Tento princip navíc vyžaduje, aby jeden vždy měl na mysli, v procesu všech aktivit bez výjimky, že cokoli, co činí, má vždy duchovní implikace a důsledky, jelikož každé ponětí anebo motivace těchto aktivit na prvním místě vyvěrá z nějakých duchovních souvztažností, které se projevují, aktualizují a realizují v těchto aktivitách. Veškeré životní aktivity lidí jsou reflexemi a praktickými manifestacemi duchovnosti a jejich souvztažností.

5. Princip užítku:

Tento princip má dvojitý význam. První byl nádherně zformulován Swedenborgem. V obecnosti označuje, že cokoli existuje, existuje pro nějaký užitek. Samou svou existencí plní nějaký užitek. Bez nějakého užítku nemůže nic existovat. Nejvyšší tvoří z užítku, pro užitek a do užítku. Existence čehokoli může být ospravedlněna užitekem, jaký poskytuje pro společné blaho.

Druhý význam, z hlediska pojetí homogenity nejdůležitější, určuje, že všechna pojetí, chápání, vnímání, doktríny, názvy, přijetí atd. Nejvyššího jsou užitečná a nutná, pohlíží-li se na ně integrálně a synteticky, jak se popisuje v principu č. 2. Všechny poskytují nějaký důležitý užitek. Umožňují pohlížet na Nejvyššího širším a propracovanějším způsobem, než by bylo možné jen z jednoho pohledu či pojetí nebo doktríny atd. Takto se může a lze dostat do větší blízkosti Absolutní kondice Nejvyššího, což jednoho dělá duchovnějším, integrovanějším a skutečnější sentientní entitou či lidskou bytostí (v případě lidí na Zemi). Taková situace pak činí jedince užitečnějším.

Tento princip užitku explicitně a implicitně vyvozuje, že žádná duchovní doktrína, pojetí, systém, náboženství či cokoli, kdo má, je nadřazená nebo podřazená vzhledem k jiné. Všechny se rovnají, co do svého užitku, a jsou znamenité, co do svých rozdílů. Odlišnosti jen znamenají odlišný náhled, pohled či vnímání některé z nekonečných variací a aspektů, rysů či seskupení Nejvyššího, které mají být uznány, ale nemají se považovat za výlučné, jediné důležité či jako jediné existující. Rozdíl mezi pravými a nesprávnými pojetími a doktrínami je určen přijetím či odmítnutím všech principů duchovní homogenity, jak se zde definují.

6. Princip osobního vztahování:

Tento princip stanoví, že každá sentientní entita, v tomto případě každá lidská bytost, je tak či onak aktuálně či potenciálně extenzí a procesem Nejvyššího dle úrovně přijetí principů duchovní homogenity zde zformulovaných.

Protože každý je jedinečnou a neopakovatelnou bytostí či entitou, každý zakouší Nejvyššího jedinečným a neopakovatelným způsobem v souladu s vlastní jedinečností vnímání a všeobsáhlým utvořením své osobnosti. Proto každý musí mít vztah k Nejvyššímu způsobem velmi osobním, intimním a soukromým, jedinečným pro tohoto jedince. Jedině takto jedinec může umožnit plnou manifestaci jedné z nekonečných variet a počtů jedinečností Nejvyššího všemu Stvoření. Jestliže někdo nemá takový osobní, soukromý a intimní vztah k Nejvyššímu, násilně ochuzuje a olupuje veškeré Stvoření o prožívání Nejvyššího tímto jednotlivým jedinečným způsobem. Každá taková zkušenost prostřednictvím vlastního jsoucnosti a bytí z Nejvyššího a Nejvyšším, má bez ohledu na to, jak je soukromá, intimní, osobní a niterná, okamžitý vztah k univerzalitě povšečnosti za účelem sdílení a vzájemného prospěchu. Fakticky čím je tato zkušenost soukromější, osobnější, intimnější a niternější, tím větší je její užitek, stupeň a intenzita sdílení se vším stvořením a jeho všeobecný prospěch po celé univerzalitě povšečnosti. Účast v univerzalitě povšečnosti je určena principem části a celku. Každý je součástí celku. Tudíž každá zkušenost, jakou kdo může mít, je okamžitě k dispozici celku a všem jeho částem a může být kdykoli předána všem pro sdílení a vzájemný prospěch.

Tento princip také určuje, že vzhledem k individuální vztažnosti k Nejvyššímu, nemají žádné imitace, rituály, slavnosti, vzývání, předpisy, zvyklosti, stereotypy atd. vnějších náboženství žádnou hodnotu, aniž by se nejdříve přijal tento princip. Jsou neúčinné a nebezpečné, protože vnucují ochuzováním vlastního osobního jedinečného vztahu k Nejvyššímu a opačně, poškozují tak celé Stvoření. Taková pojetí nemají v sobě žádnou duchovnost.

7. Princip věčného pokračování:

Jakmile se v individuální osobě odehraje nějaká manifestace života z Nejvyššího a Nejvyšším, musí tato osoba na věčnost pokračovat způsobem individuálním, individualizovaným, osobním, jedinečným, vědomým, sebeuvědomělým a neopakovatelným. Vždyť každý jedinec v jsoucnosti a bytí odráží, obnáší a projevuje jeden z nekonečných počtů a variet jedinečností Nejvyššího. Přerušit pokračování takové jedinečnosti, v nejzastřenějším smyslu znamená, přerušit bytí a jsoucnost Nejvyššího. To je holou nemožností.

Žádný jiný modus či způsob pokračování individuální osoby není myslitelný, možný a duchovně vhodný. Neměl by žádný smysl a užitek.

Těchto sedm principů, jak se nyní zjevují, ustanovuje principy duchovní homogenosti. Aby v budoucnu mohly jakékoli duchovní anebo náboženské doktríny, pojetí, systémy, filosofie, etiky, metafyziky atd. ospravedlnit svou existenci, musí být vybudovány na těchto principech a odvozovat veškerý svůj smysl z nich. Odmítnutí přijmout anebo využít jeden, některý či každý z těchto principů, ochuzuje kohokoli a cokoli o pravou duchovnost. Bez nich je každé takové pojetí bez užitku a nemá oprávnění existovat.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DEVÁTÉ

Více o funkci nové nebeské společnosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 30 – 31, Poselství 9.

Dne 5. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla přijata následující poselství od Nejvyššího.

Jednou z mnoha funkcí, kterou předtím popsaná nová nebeská společnost plní, je široké prohlašování a ustanovování nově revidovaných, znovu ustavených a formulovaných, modifikovaných a nově doplněných duchovních principů homogenity po celém světě - ve všech jeho dimenzích (viz předcházející poselství).

Tyto principy jsou základnou a základem, z něhož se formulují a budují vzájemné a vnitřní vztahy všech sentientních entit a jim odpovídajících skupin, společností, sídel, měst, zemí, národů atd.

Svou existencí nová nebeská společnost, která přesahuje a zároveň obsahuje, spojuje, asimiluje a projevuje všechny úrovně, stupně a kroky nebes, ruší jakékoli existující zákazy a izolace, které donedávna působily.

Předtím, než toto zrušení mohlo nastat, bylo nutné nejprve revidovat, přeformulovat, modifikovat a nově doplnit základní principy duchovní homogenity spolu s fundamentálními principy lidské duchovnosti. Jedině poté, co se toto událo a všechny tyto principy byly vyhlášeny všem dotyčným ve Stvoření, mohl se odehrávat proces postupného zrušení izolací, separací, limitací a restrikcí.

Takovému vyhlášení nutně předcházelo navštívení, ohodnocení, analýza, prozkoušení a průzkum čili soud všech existujících stavů a procesů, aby se učilo, jaký užitek, pokud nějaký, jejich současná forma udržování a uspořádání poskytovala pro společné blaho všeho Stvoření.

Po takové důkladné analýze a zhodnocení bylo rozhodnuto a shledáno, v jaké formě, struktuře, obsahu a na jakých zásadách mají u jejích členů - rozptýlených do stavů, rozpoložení a procesů, kde by mohly a směly pokračovat v poskytování nějakého odpovídajícího užitku - buď pokračovat ve svém bytí, nebo být zcela zrušeny.

Pán nyní pověřil členy nebeské společnosti, Jím/Jí nově Stvořené, aby Mu/Jí byli nápomocni v procesu těchto navštívení, zhodnocení, analýz, zkoušení, průzkumů a posudků. Za tímto účelem je Pán vybavil zvláštními duchovními principy, jimiž jsou oprávněni k provádění této důležité práce. V tomto procesu jsou mezi mnoha ostatními principy těmi významnými předešle formulované principy duchovní homogenity.

Ne všechny principy, které mají pro tento účel k dispozici, mohou být zjeveny lidem anebo pochopeny lidmi na Zemi, kvůli inherentním omezením přírodního stupně a negativnímu stavu nevědomosti vzhledem k takovému pojmání.

Jak tento proces ohodnocování a rozboru pokračuje pod přímým předsednictvím Nejvyššího, jsou každá duchovní instituce a všichni její členové těmito principy prozkoušeni a prozkoumáni, aby se určilo, do jakého rozsahu a stupně zahrnuli obsah těchto principů ve svých životech.

Jedním z těchto principů, výše neuvedený, je princip otevřenosti srdce, myslí, mobility, flexibility a ochoty ke změně, k pokroku a překročení vlastní předcházející kondice, stavu a procesu. Pravá duchovní svoboda je určována kromě jiného tímto velmi důležitým principem. Každý, kdo si přeje navždy zůstat v jedné kondici beze změny, je lapen a omezen ve svém rozvoji, stává se takto otrokem tohoto rozpoložení. Tak se v tomto případě ochuzuje o samu svou svobodu. To je nebezpečná situace, protože klade omezení a ohraničení i na všechno ostatní Stvoření. Univerzální princip sdílení a všeobecného prospěchu je v takovém případě porušen - jedinec nemá již nic více pro sdílení a vzájemný prospěch, jelikož sám sebe uzavřel do pouze jediného zkušenostního módu vlastního jsoucna a bytí (ať lineárního, nebo diskrétního). Tento sklon je vedlejším účinkem relativních stavů a procesů, jimiž je veškeré Stvoření kvůli faktu, že bylo a je stvořeno Stvořitelem, Jenž jest Absolutnem.

Aby nebyly ovlivněny a poškozovány tímto vedlejším účinkem, jsou určité duchovní principy formulovány, ustanoveny, institucionalizovány a neustále přehodnocovány, restrukturalizovány, reformovány, doplňovány novými údaji, modifikovány a vyhlášeny jako platné vzhledem k tomu, čím každý může a smí přesáhnout vlastní současnou kondici a stav kdykoli, kdy cítí potřebu či motivaci.

To je též důvodem, proč se na věčnost musejí odehrávat pravidelná navštívení, zkoušení, průzkumy, ohodnocování, analýzy a soudy.

Pojetí posledního soudu neznamena doslovně „poslední, konečný či již žádný jiný navěky“, jak mnozí lidé a křesťané věří. Znamená to poslední soud pro tento jeden jednotlivý stav, rozpoložení a proces, který až do nyní existoval a který splnil svůj náležitý užitek. Vyžaduje tudíž restrukturalizaci, modifikaci, doplnění novým, změnu a překonání svého předešlého způsobu a stylu života.

Pro každý takový periodický soud se také přehodnocují, znovu prohlašují, nově doplňují a modifikují všechny existující duchovní principy a do jsoucna a bytí vcházejí duchovní principy nové, které lépe poslouží k ustanovení vyššího životního stylu a způsobu užitečnosti, který překračuje vše doposud existující.

Když se tyto nové principy formulují, Pán vytvoří novou nebeskou společnost, překračující všechny předcházející, v nichž se tyto duchovní principy vyhláší a ustanovuje se u nich životní styl duchovního progresu v souhlase s těmito principy.

Členové této nově stvořené nebeské společnosti jsou pak Pánem pověřeni, aby Mu/ Jí byli nápomocni v následujícím posledním soudu nad všemi existujícími stavy,

kondicemi a procesy prostřednictvím využívání těchto nových a nově doplněných duchovních principů.

Taková událost, jak byla právě stručně popsána, probíhala po nějaký čas v duchovním světě lidí z planety Země. Intenzivní poslední soud se odehrává nad všemi negativními stavy, kondicemi a procesy nejprve v duchovním světě (v peklech a v intermediálním světě), kde byl právě dokončen, a za druhé v přírodním světě, kde právě probíhá. V přírodním světě bude tento proces po nějakou dobu pokračovat. Délku trvání tohoto procesu v termínech přírodního času nelze zjevit ani nemůže být nikomu známa. Jen Pán ví, kolik času je potřeba k účinnému a úspěšnému provedení tohoto procesu.

Co se týče všech ostatních nebeských společností lidí z planety Země, během tohoto časového období podstupují extenzivní a intenzivní reorganizaci a obnovování jejich rozpoložení, stavů a procesů a odehrává se v nich inkorporace nově zformulovaných duchovních principů homogenity.

To je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DESÁTÉ

O duchovních požadavcích každodenního života a o souboru pravidel pro takový život.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 32 – 36, Poselství 10.

Dne 5. - 6. dubna 1982 na Martiniku.

V tomto datu byla obdržena od Pána následující poselství:

Mnozí lidé se tě ptají, jaký by měl být každodenní život průměrného, normálního zdravého jedince, aby splňoval duchovní požadavky života a aby se osoba stala opravdu duchovní.

Jsou určitá pravidla, která takový život ustanovují. V průběhu dějin současného „pseudočlověčenstva“ byla dána různá pravidla a příkázání, aby se navrátili k duchovním principům. Jedním z nejlépe známých souborů pravidel je Desatero příkázání. Všechny náboženské systémy a doktríny v sobě tak, či onak obsahují tento či podobný soubor pravidel.

Avšak pravidla jsou tak často nesprávně chápána, vykládána a přizpůsobována tak, aby se hodila k vlastním projekcím, očekáváním a osobním predispozicím v rámci náboženského uzpůsobení vlastního systému víry.

Nejlepší a nejvhodnější výklad různých niterných, vnitřních a externích významů takových příkázání byl dán Pánem skrze Swedenborga.

V této době je nutné nově doplnit, znovu vyřknout a formulovat určitý soubor pravidel, která by mohla a mohou jednoho přivést k pravému duchovnímu životu, jestliže u nich setrvá. Tato pravidla jsou použitelná pro další krok v duchovním obrození a pokroku člověčenstva. Když nový krok, který následuje za tímto, vstoupí do bytí, tato pravidla budou doplněna novým, pozměněna, a bude-li to nutné, změněna anebo nahrazena.

V současném pojetí duchovnosti a jejích principů je kvůli tomu, aby se vedl opravdový duchovní život, radno následovat následující sadu pravidel:

1. Prvním a nejdůležitějším pravidlem je poznání, přijetí a uplatňování všech pravidel duchovní homogenity, jak byla popsána v poselství ze dne 3. - 4. dubna 1982, ve vlastním životě. Poznání, přijetí a používání těchto důležitých principů musí být doprovázeno stálým uvědomováním toho, že tato pravidla jsou modifikovatelná, změnitelná a nahraditelná, jestliže tak Nejvyšší považuje za vhodné, v souladu s principy duchovního pokročení, jak jsou definovány v „Základech lidské duchovnosti“. To znamená rozeznávat fakt, že odlišné sady pravidel a přístupů jsou pro nějaké jiné duchovní stavy a procesy možné a pro Nejvyššího přijatelné.

2. Dalším důležitým pravidlem k následování je rozpoznání, přijetí a používání faktu, že jeden tato pravidla přijímá a podle nich žije bez jakékoli nízké motivace, očekávání anebo vyhledávání zásluh. Žije dle nich kvůli dobru a pravdě, kvůli Nejvyššímu a kvůli společnému blahu bez jakýchkoli dalších vazeb, požadavků a podmínek nebo „kdyby“. Jedinec neočekává nic na oplátku.

Ačkoli následování těchto pravidel přináší určité duchovní následky, jakými jsou například svoboda, nezávislost, radost, rozkoš, potěšení, štěstí, úspěch a mnohé jiné bezpočetné pozitivní věci, jedinec je nenásleduje kvůli jejich následkům. Následuje je, protože je správné tak činit samo o sobě a v sobě jako princip.

3. Cokoli kdo v každodenním životě dělá, ať je to jeho zaměstnání, práce, povolání nebo ve volném čase, při zábavě, hře či odpočinku, koná tak v souladu se svými nejlepšími schopnostmi a v souladu s možnostmi, které se nabízejí či jsou mu k dispozici pro takové aktivity v jakémkoli daném jednotlivém čase a rozpoložení.

Jeden takové věci činí s uvědoměním ve vlastní mysli, že všechny takové činnosti odrážejí, slouží a přispívají k nejzazšímu duchovnímu účelu, jak je definován principy duchovní homogenity.

Jeden je vždy v sobě vděčný Pánu za jakékoli příležitosti angažovat se v takových aktivitách, které jsou Nejvyšším neustále nabízeny každému.

4. Určité časové období během vlastního denního života se jeden oddává tomu, že se dostává do styku a komunikování (skrže takové metody a takovými metodami, jako duchovní autohypnóza, meditace, modlitby či podobné způsoby nejvhodnější a nejpohodlnější tomuto jedinci) s vlastní Niternou myslí, kde je neustále přítomen Nejvyšší. V procesu tohoto kontaktu jedinec žádá vlastní Niternou mysl a Pána o pomoc při prozkoumávání a zkoušení sebe sama za účelem učení toho, je-li tu vůbec něco ve vlastních postojích, chování, myšlení, vůli, emocích, přání, chtění, úmyslech atd., vědomě či nevědomě, co z nějakého či jiného důvodu není v soulase s Vůlí Pána anebo je to v rozporu s pravými duchovními principy. Jestliže je odpovědí „ano“, jedinec požádá, aby se mu to dostalo do pozornosti, aby to rozpoznal a aby se to dostalo na povrch. Pak žádá o pomoc při jeho odstranění a likvidaci. Požádá Pána, aby ho očistil a vyčistil od takových nedostatků, a vyžádá si ochranu a záruku proti tomu, aby se to v budoucnu opakovalo (pokud ovšem jeho opětovný výskyt není potřebný k tomu, aby se dostalo nějakého důležitého duchovního poučení).

Jestliže je odpovědí „ne“, jedinec z celého srdce vzdá díky Pánu za takové dostižení a uctivě požádá Nejvyššího, aby ho vedl k životu navěky osvobozenému od takto negativních věcí.

5. Ve vztahu k druhým lidem se jeden za každou cenu vyhýbá tomu, aby u nich očekával či do nich promítal cokoli osobního nebo k nim nemajícího vztah. Respektuje volby ostatních lidí, ať mohou být jakkoli ubohé. Musí si vždy pamatovat, že takové volby mohou být nutné z nějakých velmi důležitých duchovních důvodů, které nejsou nikomu pohotově rozpoznatelné a které jsou známy jedině Pánu. Jedinec se tudíž vyhýbá posuzování či odsuzování kohokoli. Je oprávněn k tomu, aby se tak k němu chovali i jiní.

Aby poznal, jak mít náležitý vztah k druhým, jedinec během vlastní meditace, autohypnózy, modlitby či čehokoli, co má, žádá Pána ve své vlastní Niterné mysli, aby ho osvětlil, inspiroval a ve všech ohledech vedl a aby mu pomohl se za každou cenu vyhnout poškozování (svými vlastními postoji, chováním a jakkoli jinak) ostatních lidí, Pána anebo sebe sama.

6. Jeden neustále vykazuje otevřenost srdce, mysli, pohyblivost a ohebnost žádaje/žádajíc Pána ve své vlastní Niterné mysli, aby mu pomohl dosáhnout těchto hodnotných vlastností tak, aby se učinily integrální součástí vlastního ducha, duše, těla a chování.

7. Jedinec si musí vždy být vědom, že nemůže být nikdy v ničem dokonalém a že některé chyby, omyly, nedostatky, pochyby a nejistoty jsou jako výsledky vlastního relativního stavu a rozpoložení v životě nevyhnutelné. Jeden se učí vlastními chybami. Toto rozpoložení přijímá v pokoře, skromnosti a poniženosti a žádá o pomoc být s to přijmout rozsah a určitá omezení vlastní odpovědnosti, povinností, funkcí, oprávnění, zmocnění, schopností, talentů, darů a nástrojů, které jeden má od Pána a které byly určeny jeho vlastní volbou, ať by byla jakákoli.

Jeden žádá o pomoc při určování míry vlastní odpovědnosti, povinností, zmocnění atd. od Pána, pokud je na této Zemi. V tomto rozsahu plně funguje beze snahy být či dosáhnout více, než k čemu je vybaven konat. Zároveň se vyhýbá jakýmkoli sklonům se podceňovat, umenšovat se anebo nevyužívat své schopnosti do plnosti sebou zvolených potenciálů. V sobě samém rozpoznává, že jsou to dary Boží, děkuje a je vděčný za to, co v tomto jednotlivém stavu rozpoložení i procesu má. Ví, že poté, co jedinec splní svůj vlastní účel bytí zde, bude s to přesáhnout současnou vlastní kondici a změnit se, jakkoli se přeje. Přijímá fakt, že tato změna a transcendence se mohou odehrát pouze poté, co jedinec naplnil všechny aspekty svého předešlého výběru se všemi jeho následky, dostalo se mu duchovního poučení a z takové kondice si přivodil náležitý užitek.

Pokud negativní stav existuje, je pro jedince v našem přírodním stupni nevyhnutelné, že se příležitostně stává zastrášeným, znechuceným, zrazeným, zoufalým, nešťastným, nespokojeným anebo ubohým. Je to výsledek vlastní volby být v tomto stupni, kde negativní stav dominuje a projevuje se. Takové protivné stavy jsou jedinci signálem, aby rozpoznal negativní stav této jednotlivé existence a aby ho v sobě potíral a zvítězil nad ním tím, že požádá Pána o pomoc v tomto počínání, aby tak jím nebyl ovládnut. Tyto nepříjemné stavy jsou stálou připomínkou toho, že negativní stav existuje, je reálný a bolestivý. Takové uvědomění jednomu pomáhá v tom, aby se jim nepřizpůsobil a nestaly se mu pohodlnými. Pokud by se mu měli stát pohodlnými, zničily by ho ve všech ohledech.

8. Cokoli kdo ve svém životě dělá, má bez jakýchkoli výjimek dělat s dobrým a pozitivním úmyslem za účelem sdílení, vzájemného prospěchu, společného blaha a kvůli tomu, aby se stal lepší lidskou bytostí. Cokoli, co je konáno s dobrým a pozitivním záměrem, bez ohledu na to, jaký to má následek nebo jak o tom soudí ostatní, je tomuto jedinci Pánem v pozitivním smyslu přivlastněno a je využito pro jeho růst, zlepšování a duchovní pokročení.

Jeden má neustále hodnotit vlastní činnosti a podnikání a má požádat Pána ve své vlastní Niterné mysli, aby mu pomohl správně určit, co bylo nebo bude jeho skutečným úmyslem v každém a jakémkoli případě anebo situaci. Jestliže někdo při nějaké příležitosti objeví, že jeho záměry jsou motivačně nízké, sobecké a škodlivé, požádá Pána o odpuštění a ze své vlastní svobodné vůle si dodá sugesce k jejich naprostému a úplnému eliminování či odstranění a nahrazení takovou motivací či úmyslem, který je v souhlase s vůlí Pána.

Hlavním bodem v nové duchovnosti je neustálé prozkoumávání a hodnocení sebe sama, aby se poznal zdroj vlastních úmyslů. To je důvod, proč má komunikování s vlastní Niternou myslí a s vlastními duchovními rádci a v nejzazším smyslu s Nejvyšším takovou důležitost. Proto je radno, aby se taková komunikace za takovým účelem dělala denně. Jestliže někdo následuje tuto radu, nepůjde špatným směrem či nebude konat nesprávně, i kdyby smyslově nevnímal či si neuvědomoval (vizuálně, sluchově atd.) odpovědi anebo duchovní rádce. Bez ohledu na to, zdali si je někdo smyslově uvědomuje či nikoli, jsou vždy přítomni a naslouchají a včasné odpovídají podle jedincových dotazů.

9. Swedenborg tvrdil, že jedním z duchovních principů života je vyhýbat se zlům jako hříchům. V současném spoluoznačení tohoto výroku to znamená, že cokoli a kdokoli, co popírá, ničí, odsuzuje anebo má v pohrdání principy duchovní homogenity, jak byly předtím definovány a popsány, páchá zlý skutek. Takže se může považovat za hříšné popírat, ničit, odsuzovat anebo opovrhovat těmito principy, neboť na nich je postaven duchovní život.

Proto se jednomu radí, aby těmito principy vyzkoušel, ohodnotil a analyzoval jakákoli pojetí, ideje, činy a chování atd., se kterými se ve vlastním životě setkává. Jestliže shledá, že nepřisluší k těmto principům, má se jim vyhýbat, nemá je přijímat a má být ohledně jich opatrný, jelikož mohou mít zlý záměr. Jednomu se radí, aby konzultoval s Nejvyšším ve své vlastní Niterné mysli a skrze své duchovní rádce (jestliže s nimi ustanovil kontakt) o takových situacích a podle toho by zaujímal postoj.

Toto jsou některá důležitá pravidla, která se zjevují pro lidi, kteří mají touhu vést opravdový duchovní život. Protože tato pravidla vedou k duchovnosti, je radno je následovat. Avšak je moudré říci, že existuje zaručená možnost existence mnoha odlišných cest, které mohou vést k pravé duchovnosti za předpokladu, že se všechny zakládají na principech duchovní homogenity, jak se definovaly ve dnech 3. - 4. dubna 1982 na Martiniku. Toto poslední tvrzení se má ukázat, pochopit, přijmout, chovat v mysli a ve vědomí, aby se vyhnulo nesprávným a škodlivým sebeospravedlňujícím se postojům. Toto se samo o sobě stává důležitým principem, jenž je radno následovat.

Některé principy zde uvedené mají univerzální platnost. Jiné jsou relevantní jen pro ty lidi, kteří v současnosti existují na planetě Zemi. Principy první, třetí, čtvrtý a pátý mají univerzální platnost. Jiné se vztahují jen na podmínky existující na planetě Zemi. Pokud jeden pobývá na této Zemi za podmínek panství a vlády negativního stavu, jsou tato pravidla platná a použitelná v širokém měřítku. Avšak jakmile je negativní stav na této Zemi Pánem odstraněn, tyto pro Zemi specifické podmínky a pravidla budou modifikována nebo zcela nahrazena novými, která budou souhlasnější s potřebami situace, jež bude existovat na Zemi v budoucnu.

V procesu formulace těchto pravidel si lze povšimnout jednoho důležitého rysu. Nikdy nebylo proneseno, že jeden musí tato pravidla následovat, aby byl opravdu duchovní osobou. Vždy se zdůrazňovalo a zdůrazňuje, že se jen radí, ale nenutí či vynucuje následovat je či při nich setrvávat, aby jeden byl opravdovou duchovní osobou. Nikdo není nucen, žádán či donucován cokoli dělat. Jak Swedenborg břitce ukázal, nikomu nelze přivlastnit nic, jestliže to činí z donucení, vynuceně, na požádání nebo za okolností, které nepříznivě ovlivňují svobodu volby, racionalitu nebo proces uvažování.

Proto je nejdůležitějším pravidlem ze všech prohlášení, že k tomu, aby jeden byl opravdu duchovní osobou, je radno, aby se tato pravidla následovala jen dle vlastní svobodné vůle kvůli faktu, že je to rozumná, racionální a logická podmínka a požadavek. Žádný jiný způsob jejich následování nemůže a sotva by mohl mít nějakou opravdovou duchovní platnost. Toto pravidlo lze považovat za pravidlo číslo deset.

To je jeden z nejdůležitějších důvodů, proč zprostředkovatel přenosu těchto poselství a Nového zjevení od Nejvyššího nebyl vybaven k tomu, aby prováděl zázraky či vlastnit takové schopnosti, jaké provázely činnost Ježíše Krista, Swedenborga a všech ostatních proroků. Lidé by měli sklon uvěřit těmto věcem pouze kvůli tomu, že se ukazují takové síly, a nikoli kvůli platnosti, logice a racionalitě těchto principů. Pro tuto jednotlivou dobu a rozpoložení by takové zevní síly byly velmi škodlivé principům samotným. Tyto principy musí naprosto odstraňovat jakékoli vynucující či donucující součásti, které by přiváděly k tomu, že by se jim věřilo a přijímaly by se. Zvěstovatel těchto principů musí být osvobozen od jakékoli takové vynucující síly či moci, aby nebyl v pokušení ji použít, ať záměrně, či nikoliv, aby dokázal své. Takové úsilí by popíralo obsah a možnost použití samotných těchto principů.

V dobách proroků, Ježíše Krista, Swedenborga a jiných nebyl k dispozici žádný přístup k Niterné mysli, a tedy k vlastním niternostem. Jediný způsob, jakým lidem připomenout duchovní principy, tudíž byly zevní prostředky (jako kupříkladu zázraky).

Situace se začala měnit v době Posledního soudu příslušníků Temných věků. Této události byl svědkem Swedenborg. Tudíž byl to Swedenborg, komu bylo poprvé dovoleno poznat vynucující a neduchovní povahu takových zázraků a podobných úkazů.

Avšak, jak již bylo uvedeno, Swedenborgova doba byla přechodným obdobím od Temných věků do Nového věku duchovnosti. Vlastní povaze přechodu je nutná kondice, v níž je zachováno něco ze starých způsobů myšlení a demonstrování, jakož i nové principy, které jsou do jisté míry vykládány s některými deformacemi tak, aby nedošlo k úplnému zničení duchovnosti. Proto bylo nutné, aby Swedenborg byl ještě vybaven určitými zevními silami (jasnozřením, jasnovidností, jasnoslyšením atd.), aby tak lidé jeho doby, uvyklí na zevní soudy, zcela neodmítli možnost jeho zjevení, duchovních principů a pamětihodných událostí, jak je viděl a zaznamenal. Jejich úplné odmítnutí by vedlo k velmi nebezpečné situaci pro budování Nového věku duchovnosti. Odtud jsou Swedenborgovy zevní síly logické. Avšak lze si povšimnout určité recese v kvalitě těchto sil ve srovnání s ostatními proroky a Ježíšem Kristem. Swedenborg nevykazoval okamžitou schopnost uzdravovat, jak to činil Ježíš Kristus a ostatní proroci. To je svým způsobem

kompromis. V dobách proroků a Ježíše Krista byla říše zevnějšností úplná a na svém vrcholu. Tehdy existovala celková duchovní temnota. Aby se tato temnota protrhla, bylo nutné použít nejmocnější zevní prostředky – okamžité uzdravování a vyhánění duchů. Nic menšího by nezabralo. V dalším kroku přípravy na Nový věk byl větší důraz kladen na rozum, racionalitu, svobodu myšlení a podobné vnitřní prostředky (tudíž prostředky duchovněji) než na zevnějšnosti. Swedenborg jako prorok tohoto důležitého kroku měl tudíž odlišné, méně zevní a více niterné psychické schopnosti, jako znak kompromisu mezi zcela niterným přístupem a přístupem veskrze zevním. Jelikož se Swedenborgovo pojetí plně zachytilo v univerzálním vědomí a připravilo cestu pro další krok v zahájení Nového duchovního věku, dnes se veškerý důraz posouvá pouze na niterné prostředky - svobodu volby, svobodnou vůli, racionalitu, rozumovou úvahu, logiku a srdce. Těmito prostředky se vyhýbá používání jakýchkoli vynucených zevních prostředků duchovnosti. Zevní prostředky nejsou v soulase s povahou pravé duchovnosti, která nepotřebuje žádný důkaz ze zevnějšností, jelikož zevnějšnosti existují jako výsledek a důsledek niternosti.

Jakýkoli pokus prokázat jejich platnost zevními prostředky a silami by poškodil a naprosto zničil samotné jejich principy.

Proto se zjevovatel a posel těchto principů od Nejvyššího pro Nový věk duchovnosti musí zcela odlišovat co do zevních sil. Nemůže konat žádné „zázraky“, ale jedná s lidmi v souladu s novými principy, jak byly definovány v „Principech duchovní hypnózy“ a v „Základech lidské duchovnosti“. V takové souvislosti je zcela na lidech, jestli si zvolí mít se dobře, či bídě. Pro obě alternativy se neustále poskytují prostředky. Lidi je možno učit a ukazovat jim, co je těmito prostředky a jak je náležitě, účinně a úspěšně využívat. Avšak nakonec je na lidech, zda si zvolí tyto prostředky využít, či nikoli. Tento princip je zcela v souladu s Věkem nové duchovnosti a všemi jeho duchovními principy.

Takže současnému zjevovateli a poslu od Nejvyššího není dovoleno mít takové zevní zázračné síly. Ten musí svým vybavením od Pána odrážet tyto nové principy. Tudíž namísto toho je vybaven větší silou duchovního vnímání, intuicí, vhladem, logikou, racionalitou a rozumovými procesy a je odkázán na srdce a na Niternou mysl, kde každý z nás má veškerou moc, kterou potřebuje k tomu, aby byl opravdu šťastnou, zdravou, naplněnou a spokojenou, užitečnou, milující, moudrou, laskavou, a tedy opravdu duchovní osobou. Takto je každý sám zázrakem. Být takto pozitivním je jeden z opravdových znaků osoby Nového duchovního věku. Každý se smí a může stát takovou osobou, jestliže následuje výše definované duchovní principy a pravidla ze své vlastní vůle a svobodné volby.

Toto je konec duchovních poselství.

POSELSTVÍ JEDENÁCTÉ

O nové pekelné pseudospolečnosti. Varování před jejím dílem.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 37 – 40, Poselství 11.

Dne 7. dubna 1982 – Martinik.

Dnes byla obdržena následující poselství od Pána.

Je nutné si uvědomit následující fakta:

Jak se dříve uvedlo, stvořil Nejvyšší velmi zvláštní novou nebeskou společnost, která již po nějaký čas existuje a některé z jejích funkcí a účelů byly popsány předtím.

Avšak pokud existuje negativní stav ve formě pekel, bude mít vždy sklon mařit jakékoli tvořivé úsilí Nejvyššího a vynalézat své vlastní pseudostvoření procesem imitace tohoto Stvoření zvráceným způsobem. Majíce ukradené principy života a tvořivosti Nejvyššího, mohou, smí a budou neustále, tak dlouho, dokud existují v negativním módu, protivně pseudotvořit něco přesně opačného k tomu, co je stvořeno Nejvyšším. V takovém pseudostvoření je účelem negativního stavu podkopat a nakonec zničit cokoli, co je zformováno, stvořeno a uvedeno v účinnost Nejvyšším. Nejvyšší dovoluje, že se toto děje, kvůli, kromě mnoha jiných duchovních důvodů známých jen Nejvyššímu, zachování rovnováhy a svobody volby pro všechny ty, kdo pocházejí z planety Země nebo na ní jsou. Musí jím být povolen rozkvět volby zlého záměru, kvůli způsobu jejich volby příchodu na tuto Zemi - nepřímým nadělením od Nejvyššího a Nejvyšším skrze pseudotvořivé úsilí pseudotvořců. Takový způsob vstupu do bytí a existování v něm je sám o sobě negativní a vyžaduje určité podmínky pro náležité a účinné udržování své existence - umožnění a dovolení neustále fabrikovat své vlastní negativní stavy a procesy.

Proto poté, co Nejvyšší uvedl do jsoucna a bytí novou nebeskou společnost, krátce popsanou dříve, vstoupila do bytí nová pseudospolečnost pekel v přesně protikladně - souvztažném stavu a procesu, aby oponovala jejímu účelu a snažení. Formuje se z nejzavilejších, násilnických, negativně vychytralých a prohnaných členů pekel, kteří mají k dispozici neobvyklé metody, zbraně a taktiky, které doposud neexistovaly. Členové této nové pekelné společnosti shromáždili všechny existující pekelné ideje, pojetí, metody, módy a způsoby a pseudosjednotili je, aby dosáhli zcela odlišného přístupu se schopnostmi přesvědčování, ovlivňování, vydírání, donucování, teroru, hrůzy atd. Prvořadým účelem je podkopat jakékoli úsilí učiněné novou nebeskou společností tím, že se účastní neustálého lítého boje, a tím, že se popírá to, co vykonala. Avšak nejdůležitějším a závěrečným účelem této pseudoinstituce je závěrečný, vrcholný útok na síly dobra a pravdy, na Nejvyššího Samého/Samou, na všechna nebesa, na všechny dobré lidi planety Země a na veškeré Stvoření Nejvyššího. Ve svých snahách jsou nezvykle ambiciózní a arogantní.

Až donedávna, dokud bylo dovolené lidské éře vykonávat vliv v intermediálním světě planety Země a do jisté míry ve všech nebesích sestávajících se z lidských

tvorů planety Země, bylo členům této pseudospolečnosti dovoleno mít své úřadovny a zařízení v intermediálním světě. Odtud vedli a vedou lítou duchovní válku proti Pánu, členům nové nebeské společnosti a všem těm, kdo dobrovolně pomáhají (což zahrnuje mnohé členy pozemských nebes a taktéž dobrovolníky z jiných vesmírů, dimenzí a galaxií mimo tuto doménu).

První fáze této duchovní války skončila úplnou porážkou pekelné pseudospolečnosti a jejich kohort ze všech ostatních pekel. Tato porážka měla za výsledek jejich úplné vypuzení z intermediálního světa a zrušení jejich tamních úřadoven a zařízení. Veškerý přímý přístup do intermediálního světa byl pro ně navždy uzavřen. V současné době mohou udržovat pouze nepřímý přístup do intermediálního světa prostřednictvím spojení s těmi lidmi, kdo tam přišli z planety Země, kteří jsou negativního pocíťování a zlého zaměření.

Avšak druhá fáze této války je v procesu příprav a nyní se právě do jisté míry aktualizuje. Realizace této fáze mění místo, podmínky, stavy a procesy, za nichž a v nichž se vykoná. Přemístila se na nejzazší výspu a opěrný bod pekel - přírodní svět ve formě planety Země a jejích lidí.

Je vrcholnou snahou na obou stranách - na straně nové nebeské společnosti a všech jejích spojenců, jakož i na straně pekelné společnosti s jejími spojenci - ustanovit opěrné body zde na planetě Zemi za účelem účasti v závěrečné rozhodující duchovní válce, která by na planetě Zemi vedla ke zrušení a úplné likvidaci lidské éry a všech jejích tradic, konvencí a zvyků.

Obě nové společnosti jsou ve spojení s jimi odpovídajícími lidmi, skupinami, společnostmi, pokoleními, zeměmi, národy a jejich vládami na planetě Zemi. Spojení se odehrává jak souvztažnými faktory - skrze pozitivní stavy a dobré úmysly lidí, národů, zemí atd. na straně druhé, tak i otevřením přímého přístupu mnohým lidem do duchovního světa, jejich Niterné mysli a k jejich duchovním rádcům nebo k negativním přivlastňujícím si entitám a duchům z pekel.

Toto je nová situace, jež vstoupila do bytí jen nedávno. Existují některé důležité faktory vyplývající z této neobvyklé situace, které stojí za to, aby byly vzaty v úvahu a upozornilo se na ně:

1. Pro duchovnost obecně a pro duchovní svět zvlášť: Je tu tendence chápat a vykládat věci v krajních pojmech a řešit problémy extrémními prostředky. Věci by se mohly chápat a vykládat krajními duchovními či přírodními pojetími. Zapomíná se přístup střední cesty, který sjednocuje obě krajnosti v produktivní, tvořivý a funkční celek, jenž vysvětluje věci v jejich opravdovém obsahu a významu. Zaujetí krajního přístupu vede mnohé k tomu, aby dělali chyby ve výkladu očekávání toho, co se má dít. Když se věci nedějí tak anebo neznamenají přesně to, co se očekává nebo jaký význam se jim vykládá, nastávají zklamání.

Z toho plyne fakt, že při komunikaci kupříkladu s vlastními duchovními rádci jeden často obdrží zprávu, která není v přesném souhlase s tím, jak věci skutečně jsou a budou. Toto je situace pro mnohé v pozitivních stavech a procesech matoucí a velmi vzrušující pro ty ve stavech a procesech negativních.

Aby se tato situace vyřešila, je nutné stále mít na mysli upozornění, aby se věci nechápaly v krajních duchovních či přírodních pojmech nebo ve finalistických, omezujících stavech, procesech či časovo-prostorových pojetích a kontinuech.

Nebezpečí pro duchovnost obecně je z těchto mylných a poněkud vyšinitých výkladů a očekávání to, že mají sklon posilovat negativní stav konečnosti a nezměnitelnosti jakékoli situace. Je třeba si vždy pamatovat, že nic není konečné a nezměnitelné. Tento princip ustavuje samu esenci a substanci střední cesty, jež v sobě obsahuje opravdovou moudrost a Božskou prozřetelnost Nejvyššího. Tudíž každý v pozitivním stavu a procesu zde na Zemi v přírodním stupni, jakož i v intermediálním světě a stupni se důrazně nabádá, aby věci, události, dění a jejich následky a důsledky chápal a vykládal ve smyslu možností, které se takto přesně mohou nebo nemusí odehrát nebo mohou nebo nemusí být přesně správně tak, jak se vyložily.

2. Pro osobní duchovní rozpoložení lidí:

Existuje nebezpečí vystavení na odiv nezvyklého množství protikladných idejí, pojetí, poselství a událostí. To často vede ke zmatkům a ke sklonům věřit věcem, které jsou ve větším souhlase s osobními predispozicemi, subjektivními projekcemi, nerealistickými očekáváními, myšlením dle přání a sebenaplnujícími se věštbami než se skutečnými duchovními a přírodními fakty. A tato situace opět může vést ke zklamáním a rozpakům, když věci nastávají tak, jak se očekávalo, nebo když výklady neodpovídají realitě obsahu jakéhokoli pojetí, ideje či názoru. Takový následek je ovšem pro novou pekelnou společnost velmi potěšující.

Zde se opět a zas nabádá udržovat vlastní mysl a srdce otevřené, být pohyblivým a přizpůsobivým a žádat Pána ve vlastní Niterné mysli o vedení a trpělivost ve všech záležitostech života.

3. Pro přírodní stupeň a svět:

V reakci na lítou duchovní válku, která byla přenesena zcela do tohoto světa, má příroda a přírodní stupeň tendenci reagovat tak, že to mnohé vede k víře, že úplný fyzický zánik přírodního stupně obecně a planety Země zvláště je nablízku a nevyhnutelný. To je přesně to, co členové pekelné společnosti chtějí, aby lidé věřili, a co promítají do událostí v přírodním stupni. Chtějí přírodu samu sebe ničící, aby přiváděli lidi do beznaděje a do stavu bezmocnosti, ve kterém se pro ně mohou stát snadnější kořistí.

Je třeba si vždy pamatovat, že přírodní stupeň nikdy nemůže být zničen, neboť je základnou, na níž spočívá duchovnost. Přírodní stupeň lze obecně pojímat jako nohu duchovního stupně a v některých případech jako jeho smyslový výstup. Zničit ho by znamenalo zničit celé Stvoření. Přírodní stupeň je jako cokoli jiného změnitelný, modifikovatelný, restrukturovatelný a renovovaný (ač svou povahou nemá rád změny). Přípravy na takové intenzivní a extenzivní změny jsou často nesprávně pocitovány jako znaky nastávajícího úplného soudného dne.

Toto ovšem neznamená, že soudný den v lokálním smyslu nikdy nenastane. Nemá se ale z takových událostí zobecňovat na veškerý přírodní stupeň nebo na celou planetu Zemi. Jestliže se i Nejvyšší rozhodne kvůli tomu či onomu důvodu dovolit eliminaci této jednotlivé fyzické Země (velmi vzdálená možnost), bude takto

okamžitě nahrazena jinou podobnou nově stvořenou Zemí, která převezme funkce a souvztažnosti, jež tato Země plnila a představovala.

Když se nějaké slunce ve fyzickém vesmíru stává novou či supernovou a tato jednotlivá sluneční soustava či galaxie, ve které se to děje, je odstraněna z této jednotlivé pozice a funkce, je okamžitě nahrazeno jiným sluncem a jeho systémem, aby zaujalo místo toho, co již splnilo odpovídající duchovní, duševní a fyzickou funkci a vyčerpalo svůj užitek. Takové události jsou součástí restrukturalizace, modifikace, změny, doplňování novým a obnovováním přírodního stupně, aby tak byl ve větším souhlasu a reflexi s procesem univerzální duchovní progresse. Všechny původní prvky této jednotlivé sluneční soustavy a galaxie, jejíž slunce se stalo novou nebo supernovou, Nejvyšší tvořivě využije v procesu změny, restrukturalizace, obnovování, modifikace, doplňování novým atd. Nic není nikdy ztraceno. Lidé ale podle zavádějících názorů pozemských vědců věří, že takové události (jako když se slunce stává novou či supernovou) označuje či znamená katastrofy, destrukci, holocaust, násilí a soudný den. Z výše uvedeného výkladu takových událostí lze vědět, jak se mýlí.

4. Pro každodenní praktický život lidí na planetě Zemi:

V posledních letech je tu neobvyklé zabývání se mnohých lidí a společností vlastním přírodním statkům a majetkům. To je znak unikání k falešnému a iluzornímu bezpečí a jistotě ze všech věř, které se v současné době na této Zemi intenzivněji a extenzivněji vyskytují. Inzeráty, reklamy, zprávy, literatura, ekonomie a vše ostatní jsou zaměřeny na vymývání mozků lidem, aby kupovali více a byli více závislí na materiálních produktech společnosti. V tomto ohledu se uvažuje či uvádí velmi málo duchovního a jestliže ano, je to obvykle deformováno tradičním způsobem. Lidé jsou uzpůsobováni věřit, že všechny jejich problémy, trable a potíže budou vyřešeny nebo přinejmenším značně zmírněny, jestliže mají a vlastní více hmotných statků a majetku.

Na straně druhé rozličné povvyky o nadcházejícím holocaustu, katastrofě a soudném dni vedou mnohé ke zbytečnému vzdávání se svého hmotného a fyzického blahobytu či k nedostatečné péči o něj. Odmítají či považují za bezvýznamné plnit své denní rutinní povinnosti, závazky, odpovědnosti atd. očekávají, že každým okamžikem bude konec všech těchto marným a neproduktivním snahám.

Oba tyto extrémy v postojích jsou velmi potěšující pro členy nové pekelné pseudospolečnosti, protože posilují jejich pozici a motivují jejich destruktivní úsilí.

V tomto ohledu je třeba si pamatovat, že ať se bude dít cokoli, je znakem duchovní zralosti a toho, že je tu vedení od Pána, jestliže se jeden zabývá svými denními záležitostmi přijímaje plně odpovědnosti, povinnosti a závazky a s dobrým úmyslem poskytuje užítky s potěšením a rozkoší v rámci vlastní profese, povolání, zaměstnání, práce či čehokoli, k čemu je kdo povolán atd. Je taktéž duchovně náležitě a správně mít jisté množství vlastnictví a majetku, pokud se nepovažuje za konečný účel života, za zdroj bezpečí, jistoty a přežití. Navíc je duchovně náležitě a správně mít určité množství potěšení, zábavy, her a aktivit ve volném čase bez ohledu na to, zdali se očekávaný holocaust či soudný den odehraje zítra či nikdy, pokud se aktivity volného času užívají k udržování se v dobrém fyzickém, duševním a duchovním rozpoložení a zdraví za účelem bytí užitečnější a lepší lidskou bytostí a pro lepší sdílení, vzájemný prospěch a společné blaho.

Toto jsou tedy některé důležité věci, jichž si je za současných neobvyklých podmínek existující v duchovně - přírodní říši a kontinuu třeba být vědom a jichž se má vyvarovat.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DVANÁCTÉ

O rozličných érách v dějinách duchovního rozvoje člověčenstva.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 41 – 43, Poselství 12.

Dne 8. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla obdržena od Nejvyššího následující poselství:

Je nutné si uvědomit a pochopit, že v procesu dějin lidského duchovního rozvoje anebo zaostávání na planetě Zemi existovaly odlišné ideologické, doktrinární, filosofické, metafyzické a pojmové přístupy a požadavky ohledně záležitostí víry, náboženství, života, mystiky a podobných věcí v souladu se stavem, rozpoložením a procesem duchovnosti odlišných lidských ér. Odlišné éry vyžadovaly odlišné duchovní přístupy. Bylo by tedy omylem analogizovat a generalizovat vzhledem k jakékoli z nich.

Obecně by se takový rozvoj anebo regrese mohly pojímat v několika hlavních krocích, které velmi často zahrnují dlouhé historické éry trvající v lidských přírodních pojmech někdy po tisíce či dokonce milióny let.

Sama počáteční éra, první, opravdové a ryzí člověčenstvo ve formě androgynních lidí, jež trvala přibližně dvacet tisíc let, reprezentovala plnost opravdové duchovnosti. Tento stav lze charakterizovat jedinečnou a neopakovatelnou jednotou, jedností a harmonií volních, racionálních, intelektuálních, logických, filosofických, intuitivních, emočních, mystických, esoterických, exoterických, vědeckých, empirických a všech ostatních duchovních, duševních a fyzických pojmání, chápání a praktikování všech záležitostí víry, náboženství a duchovnosti. Jak uvedeno výše, v této éře neexistovaly mezi jednotlivými oblastmi žádné rozpory.

Jak počala duchovní regrese, začal nastávat posun v tomto pojmání, chápání a praktikování.

Další éra v historii člověčenstva, éra rozštěpení lidských bytostí do dvou forem - ženy a muže - započala postupné kladení důrazu na zevně racionální, logický, vědecký, empirický, exoterický a intelektuální přístup k záležitostem víry, náboženství a duchovnosti. Volní, intuitivní, esoterický, mystický, emocionální atd. přístup počal být poněkud podceňován a považován za méně platný. Tato éra trvala několik miliónů roků a skončila úplnou devastací duchovnosti a destrukcí všech přístupů. To je éra takzvaného pádu. Pád je v obecnosti charakterizován zvrácením všech principů víry, náboženství a duchovnosti takovým způsobem, že důraz se klade zcela na zevní, vnější smyslové vstupy a výstupy s tím, že se závěry vyvozují ze zevně pozorovatelných jevů a poznatků, které nemají spojitost s ničím niterným - ať čistě racionálním, intelektuálním, logickým atd., nebo čistě volním, intuitivním, mystickým atd. Tato éra, éra Pádu, pokračovala též několik miliónů roků a skončila fabrikací jeskynního člověka, pseudolidí a ustanovením negativního stavu v duchovním světě ve formě pekla. Neexistuje žádný vědecký důkaz pro cokoli a kohokoli existujícího před touto érou kvůli faktu, že všechny stopy předešlých lidí byly velmi důkladně a pečlivě zahlazeny a zničeny takzvanými pseudotvůrci. Zůstaly

jen některé nejasné pověsti. V Bibli a u Swedenborga existují některé nepřímé náznaky této éry, éry před započítáním pseudočlověčenstva. Na pseudotvůrce se někdy odkazuje jako na Nefelíny, Refajce, Anákovce atd.

Éra po Pádu, čili první éra v historii pseudočlověčenstva, je érou úplné duchovní nevědomosti, která postrádá jakoukoli logiku, odůvodnění, racionalitu, volní procesy, intuitivnost, mysticismus, víru atd. Namísto toho nevědomost produkuje pověry, obavy, neřešitelná tajemství, magii, slepou poslušnost zevních autorit anebo božstev, která jsou zevně antropomorfizována, naturalizována a idolatrizována. Do jejich mysli nevstupuje, ba není v ní ani myslitelné žádné pojetí svobodné vůle a volby. Je to éra otroctví a ohromných předsudků a předpojatostí. Trvá několik tisíc let a končí takzvanou potopou.

Éra po potopě je charakterizována pojetím víry a poslušností z víry. Počíná historickou postavou - Abrahámem. V této éře se něco dělá proto, že se věří, že je to správné. Neví se a nezdůvodňuje se, zdali je to správné, či nikoli, prostě se věří, že je to správné.

Další krok v duchovním pojmání počíná historií Izraele a Mojžíšovým zákonem. Zde lze spatřovat pokus navrátit se k věci víry cestou lásky k Bohu a ke svému bližnímu. Ale této cesty lze v tomto bodě dějin člověčenstva dosáhnout jen zevními prostředky - zevními oběťmi a prováděním určitých zevních obřadů, ceremonií, předpisů a jejich totálního dodržování, jak se to odráží v Zákoně vyhlášeném Mojžíšem. Pro ně není možná ani není k dispozici žádná znalost symbolických či souvztažných významů všech těchto požadavků.

Tato éra končí úplným znesvěcením všech zevních požadavků duchovního pojmání, a tedy ohrožuje člověčenstvo a Vesmír úplným zničením. Problémem je to, že když lidé zvrátí a znesvěť i zevní prostředky duchovnosti, veškeré spojení a styk s duchovností, odkud plyne život do zevnějších, se ztrácí. Poskytlo-li by se tomu dostatek času, vedlo by to k věčné duchovní smrti. Taková situace vyžaduje přímou účast Nejvyššího. V tomto bodě se Nejvyšší inkarnuje na planetě Zemi ve fyzické formě Ježíše Krista, aby zabránil nastání věčné smrti lidí planety Země a přivodil konec panování pseudotvůrců nad jejím osudem.

Éra Ježíše Krista také znamená návrat ze zevního pojmání duchovnosti k niternosti, kde opravdová duchovnost přebývá. On tudíž ruší všechny zevní obřady, oběti a slavnosti a prohlašuje, že Bůh je Duch a že opravdový uctíváč Boha Ho uctívá v duchu a pravdě. Důraz se klade na znalost pravdy, která přivádí k duchovní svobodě. Ježíš Kristus také ustavuje princip, že největším zákonem ze všech je zákon lásky, soucitu, odpuštění, milosrdenství a pochopení. To je zákon, který ustanovuje pravou víru a opravdové duchovní pojmání.

Tedy poprvé v dějinách pseudočlověčenstva je jasně ukázán způsob, jakým by se měla duchovnost pojímat - spojením a sjednocením racionálního, logického a intelektuálního způsobu (znalost pravdy, hledání pravdy atd.) s volním, intuitivním, esoterickým, mystickým způsobem (láskou, soucitem, milosrdenstvím, odpuštěním atd.). Všechna tato pojmání zahrnutá pod pojmy „duch“, „pravda“, „pochopení“, „láska“, „soucit“, „svoboda“ atd. jsou Ježíšem Kristem znovu formulována, znovu počata, nově doplněna i pozměněna a uvedena do trvalého vlastnictví v pokladnici lidských vědomostí. Ustavení této situace navěky zajišťuje, že tu vždy bude propojení a spojení mezi přírodními a duchovními světy prostřednictvím takových

pojetí a jejich duchovní reprezentací bez ohledu na to, v jakém rozsahu by se je lidé mohli snažit zničit, zfalšovat, zvrátit či překroutit. Takže ještě jednou, duchovní svoboda je znovu ustavena.

Člověčenstvo ale z různých duchovních důvodů nebylo ještě připraveno přijmout typ spojení přinášený a ustanovený Ježíšem Kristem. Aby poznání zjevené Ježíšem Kristem nemohlo být lidmi duchovně znesvěceno, bylo nutné položit hranice, omezení a zákazy na zkoumání, chápání a pojímání duchovnosti prostředky logiky, rozumových procesů, racionality, intelektu a vědy. Namísto toho byla na mnoho století ustavena říše slepé víry a poslušnosti ohledně těchto principů. Tato éra je charakterizována obskurností, mystérií víry, hatlaninou pseudometafyziky atd. pochopitelnou jen některým jedincům a pro některé jedince, kteří příkazují, že tento typ duchovního myšlení a chování musí mít ostatní.

Jednostranný důraz na takových požadavcích se stal životní filosofií takzvaných Temných věků. Toto období pokračovalo až do doby Swedenborgovy. Od té doby až doposud člověčenstvo prochází přechodným obdobím. To se pojímá výrokem ze Swedenborgova „Pravého křesťanského náboženství“ tak, že je nyní dovoleno vstupovat do tajemství víry prostředky rozumu, racionality, logiky a intelektu. Avšak i tento velký výrok slovem „dovoleno“ naznačuje, že je to nebezpečné podnikání takto činit a jeden má být při něm opatrný a obezřetný. Tato tendence stále poněkud podněcovat racionální, intelektuální a logickou součást pojímání duchovnosti je typická pro přechodné období - ponechání některých rysů starého, získání některých rysů nového s některými možnými deformacemi mezi tím. Jediný způsob, který může člověčenstvo vést a přivede ho k opětovnému ustavení počátečního pojímání nové duchovnosti, je integrace, sjednocení, harmonizace a jednota všech přístupů všemi aspekty lidské mysli bez výjimky na rovném základě bez jakýchkoli zázraků, omezení, ohraničování, odpírání, preferenci či výlučnosti jednoho aspektu či přístupu před druhým.

To je důvodem, proč se současné zjevení a poselství získávají kombinací logiky, rozumu, racionality, intelektu atd. a přenášením pojetí, idejí, myšlenek, intuitivních vjemů, pocitů a všech ostatních volných, intelektuálních a emočních součástí lidské mysli. Toto je čistě racionálně – volně – emočně – intuitivně - mystický přístup. Takový přístup je znamením počátku nové éry v duchovním myšlení a jednání.

To je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ TŘINÁCTÉ

O metodách získávání poznatků v dějinách člověčenstva.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 44 – 46, Poselství 13.

Dne 9. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla obdržena od Pána následující poselství.

Je radno si připomenout následující důležitá fakta:

Od doby takzvaného jeskynního člověka do nynějška bylo jedním z hlavních zdrojů získávání jakýchkoli vědomostí vnímání skrze smyslové módy lidské zevní mysli. Totéž je pravdou ohledně činností proroků a zjevení, jež přicházela skrze ně. Oni proto viděli, slyšeli, snili a měli vize a slova, která jim bylo nařizeno zaznamenat. To se dělo cestou poslušnosti, často bez toho, aby věděli či opravdu chápali duchovní, niterný a vnitřní význam takových zjevení či vizí. Velmi často a ve většině případů přijímali tyto vize, sny a slova doslovně, uplatňující je úzce na svou vlastní dobu, fyzické události a pozemské národy a lidi bez jakéhokoli pojmání jejich opravdového duchovního, vnitřního a univerzálního významu.

Taková metodologie se vyžadovala kvůli uzavření přímého přístupu k Niterné mysli, jako výsledku podvodného napálení jeskynním člověkem zfabrikovaným pseudotvůrci.

Aby se udrželo nějaké zdání kontaktu s Niternou myslí a duchovním světem, bylo nutné vyvinout speciální metodologii, která by se hodila na takovou duchovní situaci, která na této planetě existovala až donedávna.

Tato metodologie se přizpůsobuje k jedinému k dispozici jsoucím zdroji získávání a chápání všech možných druhů vědomostí skrze zevní prostředky a těmito prostředky a zevní lidskou myslí, jež působí prostřednictvím sensorických nástrojů a těmito nástroji. V této metodologii bylo tudíž nutné použít jazyk zevních událostí, které by byly každému doslovně srozumitelné a současně by v sobě obsahovaly přesné souvztažnosti událostí z „nitra“ a v „nitru“, v Niterné mysli a v duchovním světě. To umožňuje, aby hluboké duchovní významy byly manifestovány skrze obyčejné, doslovné, každodenní události, chování a dění v životě lidu, národů či skupin a v přírodním světě.

V takové metodologii není možné ani rozeznatelné žádné niterné chápání či chápání z „nitra“, protože jeden je od „nitra“ odvrácen a nastavuje mu svá záda. Takový způsob spojení nutně vyžaduje, aby lidé, kteří mají přenášet zjevení, měli schopnosti vidět různé události, nechat si zdát či slyšet o různých událostech, které by pro ně osobně byly velmi obskurní a které velmi často nedávaly žádný pochopitelný význam. Skutečný význam těchto věcí přichází pouze z „nitra“. Avšak v té době byly cesty do „nitra“ uzavřeny, aby nemohlo nastat žádné znesvěcování smyslovými vjemy z „vně“.

Od těchto dob byla lidem téměř do jejich genů vštípena potřeba a touha, aby od samého počátečního okamžiku svého početí nazírali zevně, k „zevnímu“ a nacházeli zde veškeré poznatky a odpovědi zevně čili „vně“ sebe samých. Jen několik „vyvolených“ jako takzvaní svatí, mniši a jeptišky a podobní lidé byli připravováni a bylo jim dovoleno nazírat a vyhledávat uvnitř, z „nitra“.

Avšak ani tito lidé nebyli při několika výjimkách ve skutečnosti s to kontaktovat opravdové „uvnitř“ čili nitro, protože na to šli nesprávným, zevním způsobem. Především přijímali nauky, pojímání, filosofie, předpisy, rituály, slavnosti, temný mysticismus a deformace svých vlastních náboženských pseudoduchovních pojetí (které byly zfabrikovány ze smyslových zevnějšností). Pak se jimi a z nich pokoušeli učinit takový kontakt. Nesprávná metodologie ovšem vede ke kontaktu s nesprávnou oblastí. Namísto kontaktování svých opravdových niterností skončili v kontaktování uměle vytvořené oblasti mysli, která sestává z myšlení dle přání, osobních predispozic, subjektivních projekcí, sebenaplňujících se věštek, nesprávných očekávání, potlačených a zatlačených fantazií a denních snů a podobných věcí, které nemají realitu opravdových niterností. Pak takovou oblast považují za skutečnou Niternou mysl čili „nitro“.

Tyto situace a metodologie jsou jedním z hlavních zdrojů všech druhů deformací, nesprávných pojímání, výkladů, návodů a vedení, překroucením, zvráceností, omylů a chyb, které od doby jeskynního člověka zamořily rozličné lidské náboženské doktríny, systémy víry, pojetí, ideje, myšlenky, společenská zařízení, zákony a instituce.

Pokud lidé na planetě Zemi volí a jsou nuceni všemi dostupnými prostředky bez výjimky hledět vně, k „zevnějšímu“ a zabývat se jen zevnějšnostmi, nebude jim přístupné a k dispozici žádné opravdové pochopení čehokoli v jeho esenci a substanci a žádná pravá duchovnost.

První kritické zhodnocení výše uvedené metodologie bylo podáno Swedenborgem. Avšak ve skutečnosti to byl Ježíš Kristus, kdož poprvé lidi upozornil, že království boží není zde ani tam, ale uvnitř. To znamená, že veškeré pochopení a odpovědi vzhledem k duchovním otázkám, jakými jsou význam života a náboženství, jsou pouze „uvnitř“, ve vlastní Niterné mysli, kde v lidech sídlí Nejvyšší. Nikdo ale nevěnoval příliš mnoho skutečné pozornosti tomuto tvrzení kvůli tehdejší duchovní situaci na Zemi a v duchovním světě. Ježíš Kristus nutně hovořil povětšinou v podobenstvích a souvztažnostech a symbolismech. Avšak lidé přijímali takové výroky doslovně nebo prostě nechápali opravdový význam toho, o čem On hovořil. Swedenborg byl první, kdo tuto situaci náležitě vysvětlil.

Jak se před tím uvedlo, aby se přizpůsobili současné situaci duchovní nevědomosti lidí jejich doby, všichni proroci, Ježíš Kristus, Swedenborg a ostatní takoví lidé byli nutně vybaveny zevními smyslovými silami, jež by viditelně a zkušenostně demonstrovaly působení duchovních principů. Všichni prováděli takzvané zázraky. Problém u této metodologie je ten, že nehledě na fakt, že se tím ukazuje působení duchovních principů, přichází se tím z venku, z „vně“ toho, kdo pozoruje provádění takových zázraků. Cokoli přichází z vnějšku, je donucovací a málo duchovně vhodné, pokud to ovšem nespouští některé duchovně niterné procesy, které probouzejí jedince do reality jeho vlastní Niterné mysli čili niterností - „nitra“. Naneštěstí se takto činí jen u velmi mála. Lidé, kteří sledovali zázračnou práci Ježíše Krista, Ho nakonec ukřižovali. Jeho vlastní pozemští příbuzní Ho považovali za

duševně nemocného. Jiní se domnívali, že takové zázraky prováděl silami pekel. Mnozí proroci před a po Ježíši Kristovi byli uvězněni, mučeni a zabití bez ohledu na fakt, že prováděli velké zázraky a každý byl toho provádění osobním svědkem. Současníci Swedenborgovi společně s některými současnými vědci tvrdili, že Swedenborg trpěl psychotickým neduhem označovaným ve starých psychiatrických učebnicích jako parafrenie - formou schizofrenie.

To vše vede k velmi důležitému faktu - nelze považovat za duchovně hodnotné nic, co přichází ze zevnějšnosti a ze smyslů samo, aniž by to prve bylo počato ve vlastních niternostech a pak mělo náležitý dopad taktéž na zevnějšnosti. Jinak je to nakonec lidmi vehementně zavrženo a poslové takových činností se považují za šílené či za působící silami zlých duchů.

Aby se tudíž Nový duchovní věk na planetě Zemi zachytil, je nutné lidi naučit, aby se zbavili svého nebezpečného a ničivého zvyku po miliony roků nazírat a hledět zevně, „vně“, v zevní smyslové mysli a zahájit obrat dovnitř, do „nitra“, do své Niterné mysli, kde je Nejvyšší. Toto je nová metodologie pro příchod Nového duchovního věku. Před několika roky bylo lidem něco řečeno o zvláštních takzvaných technikách a byli uvedeni do zvláštních takzvaných technik mysli, jako jsou různé meditativní techniky, autohypnóza a hypnóza, duchovní hypnóza a autohypnóza, biologická zpětná vazba, řízená představivost a mnohé podobné metody, které oznamují první důležitý krok, kterým se mnozí vydali správným směrem - nazírat a hledat v „nitru“, ve své Niterné mysli.

Až doposud lidé povětšinou vždy očekávali, že pro ně něco udělají jiní a nikoli oni sami (něco jako chodit k lékaři pro léčbu zevními prostředky namísto toho, aby se chodilo k lékaři naučit se vyléčit se prostřednictvím Niterné mysli).

To bylo součástí staré metodologie. Dobrým příkladem takové metody je takzvaný lékařský model. Může zacházet jen z vně a popisuje vše pouze pozorovatelnými symptomy, které jsou zprostředkovány smysly. Taková metodologie nebude již v Novém duchovním věku tolerována. Každý bude náležitě připravován využívat všechny k dispozici jsoucí síly vlastní Niterné mysli z přítomnosti Nejvyššího v ní pro dosažení čehokoli, co kdo potřebuje v souladu se zvoleným životním stylem.

Všechny typy „záračného“ uzdravení a jiných psychických a duchovních sil budou přirozenou událostí v životě každého, nikoli zevními prostředky schopností někoho jiného, ale z určení sebou samým a spolehnutím se na Pána uvnitř vlastní Niterné mysli.

V největším a nejširším měřítku budou vyvinuty, zjeveny a využívány různé nové metody, jak se dostat do styku s vlastní Niternou myslí a duchovním světem a čerpat z jejich nevyčerpatelných zdrojů pro vlastní prospěch a prospěch všech. Nikdo nebude postrádat nic, co potřebuje pro úspěšné naplnění účelu svého bytí na této Zemi v rámci zvoleného typu užitku, který kdo má plnit, a stylu života, který chce vést.

Zevní mysl bude produktivně zapojena do užitečné služby Niterné mysli při zařizování náležitých přístupových cest k zevnímu světu a přírodě. Zevnějšnosti nebudou již panovat lidskému životu a nikdo již jim nebude uvykat a nebude jimi zotročován.

Protože Nové zjevení, jak se odráží v „Základech lidské duchovnosti“ a ve všech těchto a budoucích poselstvích je pro první krok v ustanovování Nového duchovního věku, není zjevovatel, posel a zprostředkovatel jejich přenosu od Nejvyššího vybaven zevně pozorovatelnými silami, aby prováděl takzvané zázraky nebo měl neobvyklé smyslové metody komunikace. Jak se před tím uvedlo, takové síly by se přičily samým principům nové duchovnosti. Tento musí sloužit jako první příklad úplného spoléhání se na své niternosti, odkud a skrze něho hovoří Sám/Sama Nejvyšší logikou, rozumem, intelektem, intuicí, ideami, myšlenkami, pojetími, city, niternými pocity a podobnými metodami své Niterné mysli. Všechny přicházejí, zjevují se a jsou promyšleny, zatímco on je v hlubokém stavu meditace, duchovní autohypnózy a modlitby v přítomnosti všech svých duchovních rádců, pověřených Nejvyšším, Swedenborgem a jinými entitami, které jsou přítomny z vůle Nejvyššího za přímého předsednictví Nejvyššího v Nejvyšší radě nově vytvořené nebeské společnosti. Tyto niterné události jsou pak potvrzovány, verifikovány, kontrolovány, potvrzovány ve své platnosti taktéž zevními prostředky, jakými jsou různé příhody lidského života, příklady zevních dějů, ideomotorické reakce atd. Cokoli v tomto ohledu přichází, přichází přímo jen od Nejvyššího, od Pána. Nikomu jinému není dovoleno, aby do něj vkládal cokoli ze sebe sama vyjma z přímého dovolení od Nejvyššího a v Jeho/Její přítomnosti s okamžitou zpětnou vazbou potvrzování a modifikování Nejvyšším.

Taková metodologie je živým příkladem toho, jak se věci budou dělat a provádět lidmi nového člověčenstva, Věku nové duchovnosti.

To je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ ČTRNÁCTÉ

O hlavních strukturálních změnách duchovního světa.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 47 – 49, Poselství 14.

Dne 10. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla obdržena od Pána následující poselství.

Od té doby, co typická lidská éra dosáhla své zralosti a byla v duchovním světě zrušena (s výjimkou pekel), uskutečnila se rozsáhlá restrukturalizace rozličných úrovní tohoto světa. Ne všechny postupy, následky a důsledky takové restrukturalizace a reorganizace mohou být rozpoznatelné a pochopitelné pro ty, kdo jsou ještě v přírodním stupni na planetě Zemi. Zde však je možno vyprávět o některých ohraničených pojetích.

Jak se před tím uvedlo, nastaly hlavní strukturální proměny, když byla vytvořena a ustanovena Nejvyšším nová nebeská společnost. Dřívější omezení, hranice a uzávěry rozličných úrovní byly odstraněny a nahrazeny novou svobodou, chápáním a novou duchovností, charakterizovanou diferencovanou integrací, jednotou, jedností a harmonií všech úrovní pozitivních stavů, rozpoložení a procesů veškerého duchovního světa.

Tato situace vede ke kvalitativně a kvantitativně odlišné, důkladnější, intenzivnější a univerzálnější funkci, obsahu a účasti všech členů na bázi vzájemného sdílení, prospěchu a užitečnosti.

Je několik aspektů, které pojímají tyto důkladné změny.

1. Nejvýraznější a ta nejdůležitější změna z hlediska principů univerzální duchovnosti nastala ve způsobech vztahování se a komunikování s Nejvyšším, včetně toho, jak je Nejvyšší vnímán nejrůznějšími duchovními společnostmi a jejich jednotlivými členy.

Existuje jedna dominantní percepce a vztahovost ohledně Nejvyššího, charakterizovaná vlastním duchovním uzpůsobením a stupněm vlastní lásky a moudrosti, dobra i pravdy a víry a dobročinnosti k Nejvyššímu a k bližnímu, a jedna univerzální nebo pomocná percepce a vztahovost ohledně Nejvyššího určovaná integrálním vnímáním a vztahovostí ohledně všeho ve Stvoření. Jeden se nyní smí účastnit vnímání Nejvyššího a vztahování se k Nejvyššímu ve všech možných módech a způsobech, které jsou k dispozici všem dle principu vzájemného sdílení a prospěchu. Třetí způsob, kterým je určována tato percepce a vztahovost ohledně Nejvyššího, je dán výsledkem kombinace a sjednocení těch dvou výše uvedených. Nyní lze Nejvyššího zakoušet z vlastního osobního, soukromého a intimního stavu, jedinečného jen u toho jedince; zároveň lze Nejvyššího prožívat univerzálním způsobem všech ostatních a, jak se toto prožívání odehrává souběžně a synchronně, lze prožívat kombinaci obou. Toto vede k nejintenzivnějším a nejjedinečnějším způsobům vnímání, vztahování a prožívání ohledně Nejvyššího. Nic podobného doposud neexistovalo. Výsledkem této situace je, že pro všechny

dotyčné je k dispozici zcela nové doposud neznámé vnímání, vztahování a prožívání ohledně Nejvyššího, což dává jedinci lepší chápání, větší blízkost a větší duchovní uvědomování ohledně Nejvyššího a Jeho/Její Přirozenosti. To pak každého vede k lepšímu poznání sebe sama, druhých a, což je nejdůležitější, Nejvyššího. Taková znalost přináší větší intenzitu lásky, dobrotivosti a účinné lásky a vybavuje větším stupněm moudrosti, pravdy a víry. Výsledkem toho je větší štěstí, veselí, potěšení, rozkoš, radost, klid a požehnání pro každého.

2. Taková situace, jak je popsána výše, dává Nejvyššímu možnost zjevit se osobně každému přímým způsobem vnímání, komunikování a prožívání ve formě Ježíše Krista (Božského lidství a Lidského Božství). V těchto dnech se to odehrává častěji, intenzivněji a přirozeněji (ve smyslu větší rozeznatelnosti, přístupnosti a kontaktovatelnosti Formy Nejvyššího). Dříve byl Nejvyšší vnímán častěji skrze objevování se Jeho/Jejích různých symbolů a souvztažností a skrze Slovo. Takže Nejvyšší byl spatřován jako Slunce, Měsíc, Hvězda atd.

V současnosti není na úrovních duchovního světa žádná separace a rozlišování Nejvyššího na jedné úrovni jako Slunce, na druhé jako Měsíc, na úrovni jiné jako Hvězda atd., ale na místo toho se Nejvyšší jeví všem jako Slunce a Měsíc a Hvězda simultánně a synchronně v odlišných módech jejich intenzity a důrazu v souladu se stupněm duchovního pokroku a rozvoje každého. Současně se Nejvyšší jeví každému osobně a při všech důležitých činnostech ve formě Ježíše Krista (pro lidi na planetě Zemi). Opakuje se znovu, že tato situace přivádí k většímu a lepšímu poznání Nejvyššího, jiných a sebe sama. To pak má za výsledek větší intenzitu a zkoušení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, účinné lásky a víry ve vztahu k Nejvyššímu a k bližnímu. To zas a opět enormně přispívá u každého k většímu štěstí, veselí, potěšení, radosti, klidu, vzájemnému sdílení se všemi a ku prospěchu pro všechny.

3. Taková mnohonásobná vztahovost k Nejvyššímu, vnímání a prožívání Nejvyššího po duchovním světě (jeho pozitivních stavech a procesech) umožňuje, aby tento svět měl větší vnímání univerzality povšechnosti. To široce otevírá dveře ke všem ostatním nebesům, intermediálním světům a přírodním vesmírům, které nejsou lidí a z lidí planety Země. Se všemi těmito jsou nyní ustanoveny mnohonásobné úrovně, stupně, módy a způsoby komunikování. Nakonec se příslušníci duchovního světa lidí z planety Země stanou rovnocennými partnery a příslušníky všeuniverzální rodiny.

To vede k neobvyklému obohacení a zvelebení všech, kterých se týká jejich nová, doposud nepoznaná percepce, chápání, rozpoznání a prožívání Nejvyššího. Poprvé jsou tyto nové zkušenosti k dispozici každému. Lze poznávat a zakoušet to, jak je Nejvyšší vnímán, jak se k Němu/Ní vztahují a jak Ho/Ji prožívají rozličné jiné typy sentimentálních entit po veškerém Stvoření ve všech dimenzích, úrovních, stupních a krocích. Zároveň se veškeré ostatní Stvoření smí a může účastnit toho, jak lidští tvorové na planetě Zemi a duchovní svět lidí z planety Země vnímají a prožívají Nejvyššího a vztahují se k Němu/Ní.

Ještě jednou se opakuje, že takové vzájemné sdílení a vzájemný zkušenostní prospěch vede k daleko větší, lepší, důkladnější a aproximativnější znalosti, pochopení, vnímání, zakoušení a vztahovosti ohledně Nejvyššího, druhých a sebe sama. To pak vede k ještě větší intenzitě a stupni radosti, štěstí, potěšení, veselí, míru a vzájemného sdílení atd.

4. Výše popsané tři body určují současnou strukturu a funkci intermediálních světů. Když někdo přechází do intermediálního světa, je vystaven větší rozmanitosti, stupni a intenzitě zkušeností a dostupných voleb. Takové vystavení dává jedinci lepší perspektivu a větší ospravedlnění, objektivnost a posuzování v procesu ohodnocení, zhodnocení a prozkoumávání vlastního předešlého života a následných závěrů o tom, jaký zaujmout vhodnější stav, rozpoložení a proces s ohledem na další krok vlastního duchovního pokročení. Osobní poslední soud poskytuje jedinci větší pocit spravedlnosti a objektivity a zároveň širší a častější příležitosti pro politování, nápravu a odstranění všech chyb a omylů, pro poznání nových zkušeností, způsobů fungování, stylů žití a různých dalších možností. V případě lidí, kteří přicházejí z planety Země, je demonstrace intenzity destruktivnosti negativního stavu zřetelnější, zakusitelnější a srozumitelnější.

Vystavením rozličným zkušenostem, které nebyly až donedávna těmto příslušníkům k dispozici, lze podstoupit to a být lépe motivován k tomu, aby se jeden oddělil od vlastního negativního stavu, a lze lépe vidět jeho důsledky pro celé Stvoření.

Nová situace navíc dovoluje otevření vzpomínek, které byly smazány ohledně faktů vztahujících se k pseudotvořivému úsilí pseudotvořců a vlastního volního postavení v podílení se na udržování negativního stavu a procesu. Jednomu se tudíž poskytuje větší šance a příležitost změnit se a zanechat negativních způsobů vlastního života, tedy zcela se vyhnout nutnosti jít do pekla. Jelikož si více a více lidí přicházejících ze Země po poučení o všech důvodech v pozadí existence negativního stavu zvolí zanechat zla a nepravdy obsažené v jejich negativním stavu, méně a méně lidí bude chtít jít do pekla. V jednom bodě budoucnosti tam tudíž nikdo nebude chtít jít a v peklech se neobjeví žádní noví příchozí. To by nakonec mohlo vést k úplnému odstranění a zrušení negativního stavu a všech pekel.

Toto jsou tedy některé body, které je pro všechny zájemce užitečné znát a pojmout.

Toto je konec dnešního poselství.

Konec výletu na Martinik.

POSELSTVÍ PATNÁCTÉ

O sexualitě v duchovním světě.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 50 – 52, Poselství 15.

10. dubna 1982 během letu z Martiniku do Miami.

V průběhu letu z Martiniku do Miami jsem od Nejvyššího obdržel následující poselství.

V této době je nutno uvážit některá objasnění vztahující se k sexualitě v duchovním světě.

Jak je dříve uvedeno, není pojem sexuality v jeho celkovém obsahu, rozsahu a významu tak, jak je prožíván a praktikován v duchovním světě, pochopitelný pro toho, kdo je v přírodním stupni. Tím více to platí pro ty, kteří jsou v přírodním stupni negativního stavu - v podmínkách, které v současnosti existují na planetě Zemi. Lidé nemají ve svém současném repertoáru pojmů a představ nic, co by jim umožnilo přesně rozpoznat, co vůbec je sexualita v duchovním světě. Nicméně lze zjevit určité vzdálené chápání některých jejích aspektů.

1. Sexuální styk je v duchovním světě v jeho duchovní plnosti a plném vyjádření, dojmu a sdílení se. Neexistují žádná omezení pro ty, kteří si přejí navzájem se sdílet. Přesto módy a způsoby praktikování sexuálního styku mají málo, jestli vůbec něco, společného se způsoby praktikovanými na planetě Zemi. V duchovním světě se provádí v první řadě vzájemným, simultánním a synchronním duchovním a duševním promítáním všech vlastních mužských nebo ženských charakteristických rysů v jejich úplnosti a celosti do někoho jiného. Taková projekce má také reakci ve vnějších formách účastníků. Úplná výměna všech myšlenek, idejí, emocí, zážitků atd. se odehrává tak, že každý účastník se nachází ve všech nejmenších detailech všeho, co se odehrává v procesu sexuálního styku s tím druhým.

Takže výsledkem takového sexuálního styku je jedinečná zkušenost, která obsahuje subjektivní zážitky každého partnera, vzájemný zážitek toho, co prožívá ten druhý a směsici a sjednocení pospolitosti této zkušenosti. Navíc každý prožívá dojmy z toho, jak je zakoušen svým partnerem. Takže existuje nepřetržitá, simultánní a synchronní zpětná vazba všech procesů, ke kterým dochází v průběhu takového sexuálního styku. A protože se každý v duchovním světě vždy nachází v progresivním módu existence, nejsou možné dva následující identické prožitky. Proto každý sexuální styk, dokonce i když je s týmž partnerem, nemůže být stejný. Je tedy vždy jedinečný a neopakovatelný.

Výše zmíněnou zpětnou vazbu prožívají mnohonásobně - zaprvé jako svůj vlastní dojem, vyjádření a subjektivní obsah; za druhé jako dojem, vyjádření a subjektivní obsah toho druhého způsobem přesně stejným, jakým ho subjektivně prožívá ten druhý; za třetí jako vzájemné kreace, dojmy a vyjádření objektivního vnímání prožitků toho, jak jeden vnímá druhého; za čtvrté jako promítnutí a zpětnou vazbu vnějších reakcí atd.

Výsledkem toho všeho je jedinečný orgasmus, který dále přináší zrození zvláštní, nové tvořivé ideje, pojetí, vzhledu a pochopení, které se do tohoto okamžiku ještě aktuálně neprojevovalo. Takové ideje pak Nejvyšší využívá k tomu, že jejich projekcí, transmisí a emanací do speciálně vytvořené vnější formy, v souladu s volbou a potřebou každé ideje stát se sentientní entitou v nejpříhodnějším prostředí, dimenzi, úrovni, stupni a kroku, nadělí životem novou sentientní entitu. Toto je jeden ze způsobů, jak všechny sentientní entity napomáhají Nejvyššímu při nepřetržitém tvoření.

Lidské bytosti na planetě Zemi nemají žádné praktické prostředky k tomu, aby prožívaly sexualitu způsobem, jakým je prožívána v duchovním světě. Jak víte, pseudotvůrci je geneticky pozměnili tak, aby během sexuálního styku nemohlo nastat žádné sjednocení, výměna a opravdová subjektivní a zkušenostní zpětná vazba a vzájemné sdílení se. Lidé tudíž nejsou nijak vybaveni k tomu, aby měli takové zážitky. Proto lidé v procesu sexuálního styku zůstávají zkušenostně odděleni od subjektivního zážitku toho druhého, a tudíž nemůže nastat pravé sdílení. Každý účastník sexuálního aktu je uzavřen ve svém vlastním módu prožívání bez toho, aniž by opravdu vnímal, co prožívá jeho partner. Nemůže mezi nimi nastat žádná opravdová zpětná vazba. Jediné sdílení, jež je za daných okolností možné, je verbalizace a sledování fyzických reakcí, které nikdy nemohou sdělit opravdové subjektivní zážitky v jejich esenci a substanci. Všechno probíhá v zevnějšnostech. Toto je jeden z hlavních důvodů, proč lidský sexuální styk v jeho nejzazším smyslu není nikdy plně uspokojující.

Proto se lidé na Zemi sexuálně přitahují v první řadě vnějším zjevem, velmi často na první pohled, spíše než duchovními a duševními rysy. Toto je další důvod, proč na planetě Zemi nejsou možná žádná opravdová manželství. Pseudotvůrci nemohli připustit pokračování pravého sdílení se během sexuálního styku, protože by to vedlo lidi právě k opaku toho, čeho chtěli dosáhnout - zničení duchovnosti. Z tohoto důvodu jsou lidé na Zemi pouze v zevnějšnostech sexuality a nikdy v jejich niternostech.

2. Fyzické aspekty sexuálního aktu jsou v duchovním světě rozdílné od těchto aspektů na planetě Zemi. Není žádné fyzické vniknutí penisu do vagíny. Toto je anatomická zvláštnost, která byla zfabrikována pseudotvůrci, aby udržela lidi mimo niternost a duchovnost sexuality. Místo toho tam existuje něco jako vmísení se jednoho do druhého, vplynutí v celost něčího jsoucna a bytí, esence a substance, dojmu a vyjádření. V tomto okamžiku se stávají jeden druhým, ale zároveň si zachovávají své oddělené identity a subjektivní zážitky, které jsou synchronně promítány do druhé bytosti. Když je tato výměna ukončena, je jejím výsledkem nepopsatelná rozkoš a blaho v souběžném a vzájemném orgasmu. V procesu orgasmu jeden prožívá svůj vlastní orgasmus, orgasmus svého partnera a sjednocený orgasmus obou.

Velmi vzdálenou a nepřesnou analogií takového sexuálního styku by bylo možné poněkud pochopit, kdybyste si představili, že každý partner má obojí - penis i vagínu. Když by takovíto dva jedinci přistoupili k sexuálnímu styku, pronikal by jeden do druhého a zároveň by každý prožíval, jak jeho partner proniká do něj. V duchovním světě neexistuje jednostranné proniknutí, aniž by jeden nebyl proniknut, a není možné přijímání, aniž by jeden nebyl přijímán. To by se přičilo samé povaze duchovnosti. Něco takového na Zemi není možné.

Toto je zase další z důvodů, proč opravdová manželství na Zemi nejsou možná. Pravé manželství vyžaduje, aby se odehrála taková úplná výměna. Poněvadž lidé na Zemi nejsou dokonce ani fyzicky a anatomicky vybaveni pro takové zážitky, nemohou být v opravdovém manželství.

Proto v budoucnosti, až vejde do bytí Nový duchovní věk, bude nezbytná rozsáhlá rekonstrukce lidských anatomických, fyziologických, biologických a hormonálních orgánů, duševních a duchovních postojů s nimi korespondujících.

3. Donedávna byl sexuální styk lidí ze Země v duchovním světě omezen na úroveň, oblast a společnost, kde dotyčný jedinec žil a byl její součástí. Od rozsáhlé reorganizace a zrušení ohraničení a omezení, a vytvoření nové nebeské společnosti Pánem, nejsou již takováto omezení více potřebná. Byly tedy pro všechny ty, jichž se to týká, otevřeny dveře k životu s hlubšími zážitky, k ostatním dimenzím, úrovním, stupňům a krokům, takže se mohou zrodit hlubší a duchovnější poznatky, ideje, představy, myšlenky atd. To rozšiřuje a obohacuje život a sexualitu všech do dosud neznámých rozměrů. Takový stav vede každého k širším a hlubším znalostem o Pánu a lásce k němu, k jiným a k sobě. Z toho pramení hlubší duchovní užití, které umožňuje těsnější přiblížení se a větší totožnost s Absolutním Stavem, Procesem a Kondicí Nejvyššího. Takže každý se může stát lepší, více duchovní, více milující a moudřejší sentientní entitou.

A toto je konec tohoto poselství.

POSELSTVÍ ŠESTNÁCTÉ

Pokračování o sexualitě v duchovním světě na planetě Zemi.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 53 – 54, Poselství 16.

Dne 11. dubna 1982, během letu z Miami do Los Angeles.

Během tohoto letu jsem přijal od Pána následující poselství.

Toto je pokračování včerejšího tématu o sexualitě v duchovním světě a na planetě Zemi.

Jak se včera uvedlo, v duchovním světě je přitažlivost určována duchovním stavem jedince. Proto je jeden přitahován k niternostem svého partnera. Niternosti určují vzhled vnější fyzické formy (pozn. fyzická forma nutně neznamená hmotnou formu z elementů přírodního stupně). Mezi vnitřním duchovním světem a procesem a fyzickou vnější formou a zevním zjevem není a nikdy nemůže být žádný nesoulad. Jedinec se skutečně jeví takovým, jakým je ve své duchovní esenci a substanci. Proto je sexuální přitažlivost vždy určována čistě duchovními podmínkami. Být sexuálně přitahován tímto způsobem je náležitý a správný univerzální řád a zákon jsoucna a bytí.

Nicméně situace na planetě Zemi je odlišná. Negativní stav a proces zde převažuje a vládne. Proto sexuální přitažlivost na Zemi sleduje překroucený, převrácený a nepřirozený řád. Přitažlivost se ve většině případů iniciuje ve vnějšnostech fyzického zjevu a potom snad přechází do duševní a možná do duchovní přitažlivosti. Takové zvrácení tohoto procesu nemůže vést k náležitému porozumění a prožití pravé duchovnosti sexuality a sexuální přitažlivosti.

Kvůli obrácení tohoto procesu nejsou rozpory mezi fyzickou formou, fyzickým zjevem a jeho duchovním a duševním stavem a kondicí pouze výjimečné, ale jsou vlastně častou událostí a obecným pravidlem. Jeden se může fyzicky jevit jako velmi atraktivní a krásný, zatímco jeho duchovní stav, kondice a proces je ve stejném okamžiku ošklivý, disharmonický a negativně zaměřený. A opačně, samozřejmě může někdo být fyzicky a externě nepřitažlivý a mít málo nebo vůbec žádný sexuální půvab, a přece ve stejné chvíli může být krásný a velmi duchovně a duševně přitažlivý. Taková situace je možná pouze pod nadvládou negativního stavu. Nikde jinde ve zbytku vesmíru neexistuje. To je jeden z mnoha zdrojů ničivých sexuálních problémů a sexuálních problémů a sexuálních zvráceností, kterými jsou lidé na planetě Zemi vystaveni a kterými trpí.

Jiným problémem sexuality na Zemi je anatomická struktura a umístění pohlavních orgánů, které mají na starosti odstraňování a vylučování odpadů z těla. Pohlavní orgány jsou takto sdíleny s močovým traktem a jsou v blízkém sousedství s konečníkem. Tyto části se nazývají nečistými částmi lidského těla, protože odvádí odpad, jenž je zapáchající, špinavý, necudný, odpuzující a má pouze negativní konotaci a korespondenci se stavy a procesy v peklech (Swedenborg zdůraznil, že stolice koresponduje se zlem, zatímco moč s nepravdou). Toto umístění a konotace jsou záměrným výsledkem genetické manipulace pseudotvůrců. Podporuje to nevědomou a v mnoha případech vědomou představu o sexu a sexuálních potížích.

Velmi často se to považuje za nečisté, necudné, odpuzující a nemorální. To vede opět k větší bídě, utrpení a pocitu viny ze sexuální touhy a sexuálních citů. Taková situace je příčinou všech typů sexuálních zvráceností a základním zdrojem všech sexuálních chorob.

V duchovním světě je v tomto ohledu situace rozdílná. Cokoliv se tam konzumuje ve formě potravy či nápojů, není potřeba vylučovat, poněvadž se žádné odpady neprodukuje (v pozitivním stavu nebe). Vše je kompletně využito, absorbováno a přeměněno na čistou duchovní a duševní energii, která vyzařuje z těla v podobě krásného světla, rozličných barev a jejich nejvybranějších kombinací, a v půvabných a nepředstavitelně krásných vůních. Žádné negativní konotace sexu a sexuálních pocitů tam tedy žádným způsobem nejsou možné. Jediná možná konotace je konotace krásy, tvořivosti, radosti, půvabu, rozkoše, pocitu naplnění a vyšší duchovní uvědomělosti atd., která každého motivuje k zapojení do více sexuálních styků, aby sdílel tuto nepopsatelnou rozkoš a krásu se všemi, kteří mají podobné touhy. Toto je jeden z důvodů, proč po sexuálním styku v duchovním světě pozitivního stavu a procesu nemůže jedinec nikdy mít pocit zármutku, dočasné impotence nebo dočasného nedostatku další energie pro sexuální výkon atd., jako se to stává lidem na Zemi. Lidé na Zemi nemohou docílit sdílení se a výměny (jako výsledku sexuálního styku), jako lidé v nebesích. Proto zakončují sexuální styk pocity vyčerpání, frustrace a deprese. Vždy se dostaví otravné pocity toho, že něco velmi vitálního lidskému sexuálnímu prožitku chybí. To je další důvod, proč opravdová manželství na Zemi jsou nemožná.

Takové negativní stavy, procesy a pocity lidí na Zemi, jsou kromě jiného, výsledkem zvrácení procesu jejich sexuální přitažlivosti (jako výsledek obecného překroucení řádu duchovního rozvoje). Toto také pseudotvůrci geneticky determinovali.

Opravdové manželství vyžaduje odlišný duchovní řád a v souvztáznosti s ním, odlišnou fyzickou a anatomickou strukturu lidského mozku a těla, než v současnosti existuje na Zemi. To také vyžaduje celkově odlišné chápání pojmu sexuality a jejího pojetí, postoje k ní a jejího praktikování.

Negativní konotaci, kterou sexualita získala od jejího spojení s nečistými částmi lidského těla, musí být odstraněna a restrukturalizována. Místo spojování sexu a sexuálních tužeb s pekly (jak chtěli pseudotvůrci), je nezbytné spojit je s nebesy a s duchovností, ke kterým patří. Vyžaduje to mnoho práce spočívající ve změnách lidských postojů ohledně sexuality a sexuálních tužeb a jejich korespondencí s duchovními a duševními stavy, podmínkami a procesy.

Na druhé straně se sexualita v negativních stavech pekel odvozuje ze spojení zla a nepravdy. Protože nic produktivního, konstruktivního ani tvořivého nemůže vyplývat z takového spojení, všechno tam končí v negativitě a odpadu. Takže cokoliv je spotřebováno, změní se na odpad. Proto identifikace s negativním stavem dělá sexualitu v pravdě necudnou, špinavou, odpornou, zapáchající a protivící se. Ale v peklech milují takovou konotaci sexuality i spojitost se stolicí a močí. To je jejich pseudorozkoš a pseudopotěšení.

Výsledkem takového sexuálního spojení (mezi maskulinitou a feminitou) je tam zrození zvrácenosti a všech druhů negativních a protivných idejí, myšlenek, pojmů a představ, které produkují takové odporné pachy, že každý, kdo není z tohoto stavu, může omdlít.

A to je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ SEDMNÁCTÉ

O tom, jak se určuje dlouhověkost lidského přírodního života na Zemi.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 55 – 58, Poselství 17.

Dne 16. dubna v Santa Barbaře, Kalifornie, USA.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Dnes jen dvě poznámky:

Zprvé, délka lidského přírodního života na Zemi není z pozice duchovních principů chápána v termínech fyzikálního lineárního času - v rocích, měsících, týdnech, hodinách, minutách a sekundách. Duchovní svět nepojímá v takových pojmech. Namísto toho se určuje stupněm a mírou užitečnosti, produktivity, konstruktivnosti a tvořivosti jednotlivcov života. Takže když Pán někomu říká: „Budeš dlouho žít, protože pomáháš“, neznamená to nutně dlouhý fyzický život v časových kategoriích. Znamená to dlouhý život obsahem. Někdo může žít např. 30 nebo 40 let v lidských pozemských pojmech, a přesto vzhledem k jeho velmi produktivnímu a užitečnému životu může ve skutečnosti žít dlouhý život. Na druhé straně někteří lidé mohou žít více než 90 let, ale protože většinou tyto roky vyplývali na nedůležité a povrchní záležitosti, mohou fakticky žít velmi krátký život.

Takhle by se délka pozemského života měla určovat. Fyzický aspekt dlouhověkosti se může, ale také nemusí krýt s duchovním. Pamatujte na to, že ve skutečnosti neexistuje stárání. Stárnutí lidského fyzického těla je výsledek existence negativního stavu a genetických manipulací pseudotvůrců. Předtím, než negativní stav na Zemi nastal, neexistovalo žádné zjevné stárnutí lidské tkáně. Duch a duše samozřejmě nikdy nemohou stárnout. Stále se nachází v prvotním tvořivém a produktivním věku až na věčnost. Takže lidé v období před Pádem nikdy neměřili délku svého života na Zemi přírodním časem. Raději určovali svůj životní věk stupněm, do jakého jedinec splnil své poslání a užitečností jeho vlastního jsoucná a bytí v přírodním stupni.

Druhá poznámka: Pan Paul O. ze Santa Barbary v Kalifornii má pravdu ve svém předpokladu, že v historii lidí na planetě Zemi existovala doba, kdy knihy, jako Bible, nebyly nutné. Neexistovaly. Toto je zcela pravda pro období před Pádem. V zásadě jsou dva důvody, proč tehdy takové knihy nebyly nutné. Zprvé: Lidé v prvním časovém úseku měli nepřetržitě po čtyřicet hodin přímý přístup ke všem dimenzím, úrovním, stupňům a krokům jsoucná a bytí. Přímou komunikovali s Nejvyšším a všemi členy duchovního světa všemi způsoby a nástroji komunikace. Viděli je, slyšeli je, vcházel s nimi do styku jak v duchu, duši i těle a všemi vjemovými vstupy i výstupy, které jim náležely. Ohledně jakýchkoli otázek, které měli, či znalostí, které potřebovali získat, se dotazovali přímo a přímo je obdrželi. Za takovýchto podmínek by bylo nadbytečné mít Bibli nebo podobné knihy. Za druhé nebyla veškerá lidská mysl těchto lidí, tedy ani žádná její část, oblast, úroveň ani stupeň, žádným způsobem v modalitě nevědomosti. Tehdy neexistovaly žádné nevědomé procesy. Každý měl přímý a vědomý přístup do všech úrovní své mysli a zvláště do své Niterné mysli, kde Pán následuje a je přítomen v každém. Konec konců jak každý s Nejvyšším komunikuje? Skrze vlastní Niternou mysl, jí a v ní.

Myslet si, že je nějaký jiný platný způsob komunikace s Pánem, znamená myslet neduchovně, což je myslet z pozice pekel.

Jelikož si jedinec vždy nepřetržitě tato fakta vědomě uvědomoval a jelikož se vždy obracel na svou Niternou mysl, a tedy k Pánu, nepotřeboval žádné vnější prostředky, jako např. Bibli, pro komunikaci nebo pro spojení s Pánem či duchovním světem. Ve skutečnosti byl v neustálé shodě s duchem, duší a tělem a se všemi jejich náležitými dimenzemi, úrovněmi, stupni a kroky.

Nutnost Bible a jiných jí podobných knih se objevila, když začal tzv. Pád. Když se lidé začali odvracet od řádu Stvoření a převracet jej a začali se obracet od „uvnitř“ k „vně“, bylo nezbytné poskytnout nějaké prostředky, které by jim udržovaly připomínku vnitřně - duchovního, takže by udržovaly jakási pouta a spojení s duchovním stupněm.

Problém nastal tehdy, když se jedinec začal obracet od „uvnitř“ k „vně“ a počal ztrácet vědomé uvědomění si toho „uvnitř“. Potom začal ztrácet vědomé uvědomění si Boha, duchovního světa, Niterné mysli a všech duchovních záležitostí. Od takové ztráty je už jenom velmi krátký krůček k úplnému popření jejich existence. Čím více se obracel k „vně“, tím více převládaly nevědomé procesy. Tak se v jednom okamžiku lidské historie stala lidská mysl téměř prázdnou a lidé se rodili v úplné nevědomosti. Přes 95 % lidské mysli je v současnosti na Zemi v nevědomé modalitě jsoucna a bytí. Toto číslo je přesnou souvztázností se stavem duchovních záležitostí lidstva. To jest, jak málo duchovnosti zbývá v lidech v současné době; ano, méně než 5 % (když použijeme lidských statistických termínů).

Aby takováto situace neměla za výsledek duchovní smrt lidí na Zemi, Božská prozřetelnost Nejvyššího poskytla vnější prostředky pro udržení lidí v jakési formě spojení a kontaktu s Pánem, jejich Niternou myslí a duchovním světem. Většinou je to nepřímý a nevědomý přístup dostatečný k podpoře a udržení podpůrného systému života kohokoliv bez ohledu na to, nakolik se fakt plynutí života z duchovního do přírodního popírá.

Vnější a nepřímé prostředky spojení přišly v psané formě spisů tzv. svatých knih takových jako křesťanská Bible. Tyto knihy nebo spisy počaly na začátku Pádu.

Je důležité si pamatovat, že tzv. Pád se nestal přes noc, jak mnoho lidí věří. Proces Pádu byl postupný a kontinuální po mnoho miliónů let. Od okamžiku prvního kroku ve směru Pádu až k okamžiku fabrikace jeskynního člověka uplynulo přibližně 30 miliónů let (v lidských pojmech na Zemi); následující historie lidstva se datuje přibližně na 4 miliony let.

První kniha podobná Bibli (co do její funkce, ale ne co do její metodologie) se objevila přibližně před 24 miliony let. Co se této věci týče, včetně současné křesťanské Bible a ostatních v současnosti existujících svatých knih na Zemi existovalo 8 skupin takových knih. Dvě nebo tři jsou stručně zmíněny ve Starém zákoně a ve spisech Swedenborgových. Existence ostatních nebyla doposud nikomu známa, až prostřednictvím tohoto poselství. To je první zmínka o tomto faktu. Kromě současných svatých knih se stopy po předchozích svatých knihách úplně ztratily. Žádný záznam o jejich existenci se nezachoval, kromě dotyčných zmínek ve Starém zákoně a spisech Swedenborgových. Božská Prozřetelnost to tak zařídila, aby tyto ztracené knihy nepadly do rukou „moderního člověka“, protože obsahovaly tak mnoho otevřených a přístupných znalostí v takovém rozsahu, že by daly lidem nepředstavitelnou sílu, které by mohly být užity pro negativní

destruktivní a neduchovní účely. Fakticky se tyto knihy ztratily, aby se lidé ochránili před sebezničením. Mohou být odhaleny v budoucnu, jestliže to Nejvyšší bude pokládat za vhodné a bezpečné.

Znovu si musíte uvědomit, že úplné obrácení a převrácení řádu Stvoření se nepříhodilo přes noc. Byl to postupný proces. První skupina svatých knih proto byla přizpůsobena duchovním podmínkám lidí, kteří nebyli ještě zcela zkaženi zly a nepravdami, a jejichž mysl tudíž ještě nebyla vložena do nevědomé modality, jaká existuje současných lidí. Z tohoto důvodu způsob napsání těchto knih nebyl tak skrytý a temný, jako je tomu u současných svatých knih. Každý na začátku Pádu mohl na první pohled vidět a objevit všechny úrovně a stupně souvztažností, jimiž a skrze něž byly tyto knihy napsány, a rozumět jejich významu, významnosti a univerzálnímu použití. Takové chápání jim dalo neobvyklou sílu mysli a znalost souvztažností, které obsahovaly pravé tajemství života. (Pozdější generace toto tajemství využily pro fabrikaci jeskynního člověka.)

Avšak jak se lidé obraceli více a více k zevnějšnostem, stávající se tak sami více zvnějškovatělými, bylo nezbytné přizpůsobit styl psaní těchto knih duchovnímu rozpoložení lidí, aby se sami nezničili tím, že měli přístup k tak ohromným silám. Proto každá následující skupina svatých knih byla napsána takovým způsobem, že duchovní a duševní smysl a jejich souvztažnostní význam byl méně a méně zřetelný, rozeznatelný, pochopitelný a využitelný lidmi, kteří tou dobou ztratili většinu uvědomělých procesů své mysli. Když nastala potřeba modifikace těchto knih, bylo zařízeno Božskou Prozřetelností Nejvyššího, že se ztratily a byla napsána nová sada již přizpůsobených knih k tomuto regresivnímu duchovnímu stavu lidí.

V průběhu historie psaní těchto knih zůstávalo v lidech méně a méně duchovnosti a méně a méně vnímali a přijímali chápání jejich niterného a vnitřního významu, až přišla doba, kdy veškeré významy byly úplně ztraceny na mnoho tisíc let a v úvahu se pak bral pouze jejich doslovný význam. Tato situace trvala až do časů Swedenborgových. Ten oživil pravdu ohledně zmíněných knih, zdůrazňuje, že měly mnohonásobné významy a uvnitř obsahovaly neobvyklá a nepopsatelná tajemství (arkána, jak je nazývá), jež měla vztah k duchovním záležitostem, Bohu, duchovnímu světu a životu.

Opětovné objevení této znalosti Swedenborgem lze považovat za milník, bod obratu lidské historie. Lidé si stále neuvědomují plný dopad a důsledek, jaký toto znovuobjevení bude mít na budoucí úděl lidstva. Zastavilo proces duchovní regrese, která lidstvo do té doby provádělo, a odstartoval přechodné období, období opětovného duchovního probuzení, jež předchází období opětovného nabytí pravého duchovního pokroku čili Nového duchovního věku.

Otázkou tady je - budou Bible a jí podobné svaté knihy nutné v Novém duchovním věku?

Odpověď na tuto otázku závisí na tom, jak dlouho bude negativní stav existovat. Pokud na Zemi bude existovat negativní stav, budou také existovat nevědomost a nevědomé procesy. A pokud tyto budou existovat, Bible a jiné knihy neztratí svou duchovní užitečnost, kterou poskytují pro takové typy lidí.

Je třeba si pamatovat, že pokud negativní stav bude existovat, vždy se bude snažit útočit a vést lítou duchovní válku s pozitivním stavem. Prostředky, postupy, důsledky a následky takovýchto duchovních bojů a způsoby jejich překonání jsou zaznamenány v niterném a vnitřním významu Bible (kromě mnoha jiného). Pokud taková situace bude existovat, Bible v tomto smyslu nikdy nemůže ztratit svou užitečnost. Nic, co je napsáno v Bibli, se nemůže vyplnit, pokud negativní stav

existuje. V tomto ohledu se Swedenborg mýlil, když předpokládal, že to, co bylo předpovězeno ve Zjevení sv. Jana, se v té době (18. století) vyplnilo. Fakticky se to naplnilo a bylo ukončeno pouze v omezeném smyslu na jedné úrovni a v malé oblasti intermediálního světa, která došla ke svému konci. Avšak všechny ostatní aspekty a dimenze tohoto zjevení nebyly ve Swedenborgově době ani zdaleka dotčeny. Důvody tohoto nutného omylu byly diskutovány jinde.

Tehdy, jestliže a když lidé na Zemi odmítnou negativní stav, pekla budou uvedena mimo dosah a plně se uzavřou, teprve tehdy všechny nevědomé procesy budou odstraněny a bude otevřen přímý přístup k vlastní Niterné mysli a do duchovního světa. Každý bude s to komunikovat se všemi úrovněmi, dimenzemi, sférami, stupni a kroky a budou k dispozici bezprostřední znalosti všeho, co jedinec bude potřebovat vzhledem ke všem aspektům jeho života. Potom a teprve tehdy Bible a ostatní svaté knihy splní svoji užitečnost a více již nebudou nutné.

Pokud Pekla existují (ačkoli mimo dosah lidí na Zemi a úplně uzavřena), budou lidé v peklech stále takové knihy potřebovat k udržování svých podpůrných životních systémů nepřímými vnějšími prostředky spojení s duchovností a budou jim neustále dávat možnost změnit se a ustoupit od zel a nepravd. Jestliže a když pekla přestanou existovat, všechny takové knihy se stanou zbytečnými.

Je nutné si pamatovat, že nutnost mít tyto knihy znamená duchovní recesi. Označují nízkou úroveň pravé duchovnosti. Jsou zevními nástroji ukazujícími cestu do niternosti, to jest k pravé duchovnosti. Jakmile jeden dosáhne stavu plné duchovnosti a navrátí se ke svým niternostem, tj. k Pánu, nebude se už muset spoléhat na vnější vstupy, aby byl duchovním. Potom budou mít tyto knihy jen historickou a vzdělávací hodnotu.

Toto je závěr dnešního poselství.

POSELSTVÍ OSMNÁCTÉ

Více o filosofii Nové školy v duchovním světě.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 59 – 60, Poselství 18.

Dne 17. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Pána následující poselství.

Je čas velmi stručně uvážit některé další body filosofie Nové školy duchovních obrození, opětovného poznání a restrukturalizace, která brzy vstoupí do bytí.

Dnes může být zjeveno následující:

1. Všechny programy této školy budou uspořádány tak, aby poskytly příležitosti všem zúčastněným nejen k poučení, ale i k opravdové změně. Nikomu nebude dovoleno vstoupit do této školy pouze za účelem shromáždění informací a vědomostí. Zvědavost kvůli zvědavosti, poznání kvůli poznání a sbírání informací a znalostí kvůli sbírání informací a znalostí nebudou mít v této škole místo. Taková nízká motivace vymaže jakoukoli znalost či paměť toho, jak tuto školu nalézt, lokalizovat a vstoupit do ní. Jeden ji může nalézt, lokalizovat či do ní vstoupit jen tehdy, jestliže hluboce cítí, touží a z hloubi vlastního srdce baží dle vlastní svobodné volby, aby byl poučen, vzdělán, či získával znalosti a informace za účelem kompletní restrukturalizace, přestavby a základních změn vlastní mysli, srdce a stylu života čili svého ducha, duše, těla a chování.

Účelem vstupu na tuto školu bude změnit se k lepšímu ve všech ohledech bez výjimky a výluky (v duchu, duši, těle, postojích, úmyslu, chování atd.). Pro takové důkladné změny budou poskytnuty všechny prostředky. Jedinec se bude učit a osvojovat si vědomosti a informace konáním a stáváním se; jedinec bude konat a stávat se učením a získáváním vědomostí a informací.

Jestliže jakékoliv vědomosti anebo informace nepovedou ke změnám jedince, budou neúčinné. Proto jakékoliv nabyté vědomosti, informace a poučení bude mít bezprostřední důsledný dopad, manifestaci, aktualizaci a realizaci v jeho myšlení, vůli, citech, emocích, úmyslech, touhách, postojích, činech, chování, vztazích a zjevu na všech úrovních jeho ducha, duše, těla simultánně. Toto bude pravdou ohledně jeho vlastního pojmání sebe sama, obrazu sebe sama, vnímání sebe sama a jeho vlastního vnímání, chápání a vztahovosti vzhledem k druhým a, ve vyšším smyslu, k Nejvyššímu.

2. Každý v této škole, ať je učitel, terapeut, duchovní, asistent, pobočník, rezident, student či pacient, bude od Pána vybaven velice speciálními schopnostmi, dary a nástroji pro vyhledávání, nalézání, určování a používání nejvhodnějších, nejefektivnějších, nejvýkonnějších, nejdostatečnějších a nejúspěšnějších způsobů a metod vykonání procesu změny, jak byl popsán v bodě 1, s respektem k jedincovým individuálním, osobním a intimním potřebám, volbám a touhám v souladu se strukturou a dynamikou jeho mysli, utvořením jeho osobnosti a obsahem jeho jedinečné individuality. Toto bude individuální přístup. Nebude možné ani dovolené

žádné zobecňování či analogizování od případu k případu. Nicméně každý bude přispívat k obecným znalostem sdílením svých zkušeností se všemi ostatními a sdílením zkušeností druhých za účelem zvelebování, obohacování a vzájemného prospěchu. Toto bude skupinový přístup.

Při pohledu na tento fakt, povede vyhledávání, nalézání, určování a používání nejefektivnějších způsobů změn k ustanovení způsobů, metod, taktik, podmínek, stavů a procesů k tomu, aby se taková změna udála nanejvýš efektivně, prospěšně, ekonomicky, rychle, jednoduše, důkladně a fundamentálně. Pro každého jednotlivce se určí a použije nejvhodnější tempo k završení jeho účelu a cíle, aby ve škole pobýval způsobem nejrychlejším, nejbezpečnějším a nejvíce užitečným bez žádných tlaků, stresů či nerealistických očekávání, ale také bez zpoždění nebo odkladů.

3. Každý účastník školy bude pod přímou záštitou a vedením Nejvyššího, procesem hlubokého zkoumání sama sebe, vyšetřování sama sebe a vnímáním sama sebe ze své vlastní svobodné vůle a volby aktivně, tvořivě a nápaditě určovat, budovat, formovat, ustanovovat, aktivovat vlastní budoucí osud, který bude v souladu s jedinečnou strukturou a dynamikou vlastní mysli a osobnosti a jím vybraným umístěním v hierarchii duchovní organizace, za účelem přibližování se k Nejvyššímu způsobem nejúčinnějším, jedinečným, neuspokojivějším a neopakovatelným.

Takové uspořádání, budování, určování, formování, ustanovení a aktivace vlastního nového osudu pod přímým vedením Nejvyššího bude hlavním účelem a cílem pro pobývání v této škole. Kdokoli do této školy přichází, přijde s tímto vyšším účelem v mysli. Ten bude nejvyšším dostižením pobytu v této škole. Jedinec bude s touto školou absolvovat jedině poté, co tohoto vyššího cíle dosáhne.

Když jeden bude studovat, formovat, ustanovovat, určovat, budovat a aktivovat svůj osud, bude to činit s velmi důležitým principem v mysli. Jakýkoli úděl vybraný procesem, který je zde popsán, bude vyžadovat během jeho realizace, aktualizace a naplnění v životě neustálé zdokonalování, modifikace, nové ohodnocování a formulování, zlepšování, zvelebování, obohacování a, jestliže to bude nezbytné a bude se to jevit jako vhodné a správné, také celkovou změnu buď jeho obsahu, metody nebo jeho použití, stylu, manifestace, následku nebo zkušenosti ve všem či v něčem ze shora popsaného. V každém jednotlivci, který absolvuje tu školu, bude zabudován tento princip, jež bude průběžně procvičován, renovován a ustavován znovu tak, aby již nikdo sám sebe neshledal s neduchovnými a nesprávnými idejemi, že je navždy uzavřen ve vlastním osudu.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DEVATENÁCTÉ

Více o struktuře a funkci Nové nebeské společnosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 61 – 64, Poselství 19.

Dne 18. dubna 1982.

Nejvyšší dnes zjevil následující poselství.

Dnes může být stručně odhaleno něco více o struktuře a funkci Nové nebeské společnosti nedávno stvořené a založené Pánem.

V současnosti existují tři body k uvážení:

1. Pozice této společnosti v hierarchii duchovní organizace. Tato pozice může být myslitelná dvěma způsoby: Za prvé, uvnitř struktury duchovního světa a sestávajícího z lidí, kteří přišli z planety Země; za druhé, ve struktuře veškerého duchovního světa neomezeného pouze na lidi zvláštního pozemského původu.

V prvním případě nová společnost může být pojímána jako nejvyšší duchovní stav a proces, který je pro lidi ze Země v duchovním světě dosažitelný. Tato nová společnost reprezentuje to nejnítěrnější z jejich nejnítěrnějšího. V tomto smyslu, pokud se týká tohoto časového cyklu a této oblasti stvoření (lidstva z planety Země), mohou být pojaty jako bytosti jsoucí v nejtěsnější blízkosti k Nejvyššímu a v největší shodnosti s Nejvyšším. Tohle je kvalitativně odlišný stav a proces. dosud žádné takové zkušenosti nebyly pro lidi ze Země v duchovním světě k dispozici.

Ovšem jedna vážná varovná poznámka: Při hodnocení pozice nové nebeské společnosti nebo jakékoliv takové společnosti, musí se zcela zanechat lineárního způsobu myšlení. Jinak se jeden ocitne v hrubém omylu a překroucení.

Blížkost stavů a procesů v duchovním světě se může koncipovat a vnímat pouze simultánním nebo diskrétním způsobem. Linearita existuje jen v relativním smyslu a jen uvnitř společnosti, ale nikdy ne ve vztazích jedné společnosti ke druhé. Není tudíž v pozitivním stavu možný žádný pojem nadřazenosti nebo podřazenosti. Takže když v pozitivním stavu někdo slyší druhého hovořit o tom, že je z vyšší společnosti, nijak to neznamena, že jeden je nadřazen či podřazen druhému. Ve svých vlastních zvláštních a jedinečných pozicích v hierarchii duchovní organizace jsou ve vztazích jednoho k druhému vždy diskrétní. Jejich pozice je vždy určena stupněm přiblížení k Absolutnímu stavu a intenzitou totožnosti s Absolutním procesem Nejvyššího. Bez ohledu na stupeň a intenzitu je každý stejně tak hodnotný, potřebný, nutný a užitečný jako kdokoliv jiný. Dokonce by se nikdy nedostal ani do nejbližšího bytí bez druhých. (Viz. poselství z 3.-4. dubna 1982.) Na toto se musí vždy pamatovat, aby se vyhnulo hrubým omylům při zabývání se pojetím hierarchie v duchovní organizaci.

Takže je možné říci, že nová nebeská společnost zaujímá v tomto smyslu dosud nejvyšší úroveň duchovnosti existující uvnitř duchovního světa lidí z planety Země. Jak bylo již řečeno, tato společnost je integrátorem všech pozitivních stavů a procesů, které kdy v tomto světě existovaly.

Takové vnímání je však platné pouze při nazírání z „uvnitř“ duchovního světa složeného jen z lidí ze Země. Jestliže se však na ni podíváte z pohledu celého Stvoření v jsoucnu a bytí, vjem se změní - bude určen pozicí, jakou zaujímají lidé z veškerého duchovního světa v hierarchii duchovní organizace, celého Stvoření, kterou zaujímá v současném časovém cyklu. Tuto pozici lze vzdáleně srovnat s funkcí nejzevnějších sensorických orgánů lidského těla a s některými nejzevnějšími funkcemi lidské kůže, zvláště pak v oblastech chodidel a malíčků na noze. V obecnějším smyslu lidé tohoto zvláštního duchovního světa jsou reprezentanty a souvztažnostmi vnějších zevnějšností duchovnosti. Duchovnost se, jako cokoliv jiného, skládá ze svých vlastních stupňů, úrovní a kroků od nejvnitřnějšího k nejzevnějšímu. Duchovní svět lidí ze Země svojí pozicí označuje tuto nejzazší vnějškovost zevnějšností duchovnosti nebo některé její duchovní sensorické orgány.

V tomto ohledu nová nebeská společnost reprezentuje niternost nejzazší vnějškovosti zevnějšností duchovnosti neboli její jemnou, citlivou a integrující součást, jež může posílat, přijímat a přenášet veškeré a jakékoli informace a zkušenosti, které vznikají v jakékoliv části Velkého člověka - celého Stvoření. (Swedenborg objevil, že duchovní nebesa se jeví ve formě člověka s tím, že každá společnost poskytuje duchovním nebesům svůj užitek a funkce podobně jako naše buňky a orgány v našich vlastních tělech.) Toto je velmi důležitý prvek, neboť touto svou funkcí dává smysl jakékoliv události konající se po celém Stvoření a překládá a interpretuje ji do jazyka, který je srozumitelný pro kohokoli na jakékoliv úrovni. Je to spojující linka vnějškovosti zevnějšností duchovnosti se zbytkem veškeré duchovnosti a obráceně - zbytek veškeré duchovnosti je spojen s nejzevnější oblastí její aktualizace a realizace, což jí dává skutečný smysl a realitu její celosti a plnosti.

2. Existence typické lidské éry v duchovním světě (zvláště v intermediálním) bránila existenci této vitální linky a spojovače. Tato linka chyběla. To je také důvodem, proč byly rozličné společnosti duchovního světa lidí ze Země tak izolovány, omezeny, separovány a ohraničeny ve svých hranicích, a proto existoval jen velmi malý kontakt a přímá komunikace s ostatními částmi Stvoření.

Důvodem proč nebylo donedávna proveditelné mít takovou společnost, byla její citlivá struktura a pozice. Jsouc linkou a spojníkem všeho v duchovním světě lidí ze Země, nevyhnutelně by přenášela negativní stav a proces do všech ostatních oblastí Stvoření, což by mělo za výsledek směsici negativního stavu a procesu se stavy a procesy pozitivními. Tato transmise a směsice by zapříčinily tak strašný a neuvěřitelný zmatek a zmatení, že nikdo a nic by nemohlo přežít. Bylo by to proto, že by zbytek stvoření přijímal negativitu jako přicházející od Nejvyššího. Takové uvažování je koncem jakéhokoli duchovního života. Konec duchovního života je koncem jakéhokoliv života.

Avšak jakmile se negativní panování lidské éry z intermediálního světa odstraní a vše se uvede pod kontrolu pozitivního stavu, lze aktivovat plné fungování nové nebeské společnosti. Třebaže vytvoření nové nebeské společnosti předchází eliminaci lidské éry v intermediálním světě (koneckonců pomáhá Pánu v procesu této eliminace), její plná univerzální funkce nemůže být aktivována, dokud se negativita neodstraní. Po odstranění negativní lidské éry žádný proces negativního stavu a procesu směrem vzhůru nebude možný; to vyloučí nebezpečí z přijetí a předání myšlenek a hnutí mysli, které nebudou od Pána a Pánovy. Tak mohou být

otevřeny všechny dveře a mohou se ustanovit a aktivovat vitální linka i spojovací článek k veškeré duchovnosti, které byly ztraceny na mnoho milionů let.

Pokud se přenosu negativního stavu a procesu týče, tím, že nemají žádné přímé předsunuté hlídky ve formě lidské éry v intermediálním světě, nebudou pekla s to co přenášet směrem vzhůru, protože jakýkoliv negativní impuls by byl odražen zpět a nebyl by přijat či absorbován. Takže mohou přenášet pouze dolů lidem na Zemi, do svých vlastních nižších úrovní pekel a mezi pekly a nepřímo těm v peklech. Tito noví příchozí do intermediálního světa samozřejmě shlížejí dolů na pekla a cokoliv od nich přijmou, nemohou již přenášet směrem nahoru, ale pouze zpět do pekel.

Bylo tedy plně ustaveno nové zabezpečení a zajištění ve všech pozitivních stavech a procesech duchovního světa lidských tvorů ze Země a všude po celém intermediálním světě lidí ze Země, jakož i celková nadvláda nad pekly a všemi jejich zřízeními.

3. Pokud tak důležitá vazba, spojovací článek a integrátor Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Dobročinnosti a Víry i pojetí Nejvyššího chybí, žádné znovu formulování principů duchovní homogenity není myslitelné a žádné kroky k odstraňování lidské éry a ke konečné eliminaci negativních stavů a procesů by nezačaly.

Problém je v tom, že tento proces eliminace nelze dobře zahájit z jakékoli vnější pozice. V první řadě je nutné jít k jejímu zdroji a motivujícím faktorům. Zdrojem a motivujícími faktory všech negativních stavů a procesů byli, jsou a budou pseudotvůrci ze svých pekel. Nehledě na skutečnost, že byli osobně Pánem ve formě Ježíše Krista umístěni a uzavřeni mimo hranice Stvoření, faktem samé své existence jsou pravou motivací a zdrojem bytí negativního stavu. Tudíž jakákoliv snaha eliminovat negativní stavy nebo přinejmenším je omezit a kontrolovat musí začít na jejich úrovni. Ale problémem bylo, že nikdo by do jejich pekel nemohl vstoupit a přežít. Jestliže by tam Pán vstoupil v osobě Jeho/Jejího oslaveného Lidství, okamžitě by byli zničeni. Jestliže by takto náhle zahynuli, motivující činitelé negativního stavu by zastavili napájení pseudoživota ve všech oblastech negativních stavů a procesů. Náhlé odstranění takového motivujícího faktoru života (třebaže zlého) by zapříčinilo takové zrušení ve stvoření, že by se vše zničilo. Faktor vyvažování by náhle zmizel a tím by přestaly existovat všechny volby. Jestliže není nic na výběr, nemůže se žádný život udržet.

Pán mohl osobně vstoupit do pekel pseudotvůrců, aniž by je zničil, pouze v intermediálním stavu toho, co se nazývá Jeho/Její glorifikací, tím, že učinil/učinila Své lidství Božským. Stalo se to v době mezi Jeho ukřižováním a zmrtvýchvstáním. Během tohoto mezidobí byl stav Ježíše Krista dostatečně zmírněn Jeho lidskými aspekty, které nebyly ještě zcela učiněny Božskými, takže bylo pro Něho možné úspěšně tam dokončit Svou misi bez toho, že by faktem své přítomnosti způsobil nějakou potřebu je zničit. Tento čin byl nejdůležitější - sám první krok a akt na začátku eliminace negativního stavu a omezení jeho funkce a rozpínavosti. Bez něho by se nemohlo učinit nic dalšího. Bez tohoto činu by se nová nebeská společnost nemohla nikdy zformovat. Bez jejího zformování by se nikdy nemohly opětovně ustanovit integrující principy duchovnosti a její homogenity. Bez tohoto by byl každý odsouzen být navždy uzavřen ve svém stavu a kondici.

Nicméně, aby se udělal další důležitý krok v procesu eliminace negativního stavu, bylo nezbytné, aby někdo smrtelný vstoupil do pekel pseudotvůrců a skrze tuto osobu mohl Nejvyšší pokročit s naplněním další části Svého Velkého plánu. Ale jak

již bylo zmíněno, nikdo nemohl vstoupit na jejich úroveň za tehdy existujících duchovních podmínek a přežít. Problém byl ten, že ať byla tato osoba jakkoli duchovně silná nebo ať měla přijít z jakékoli dokonalé duchovní společnosti pozitivního stavu, stále by přicházela ze stavu izolace, separace, omezení, ohraničení a výlučnosti. Takové osobě by nebyly k dispozici žádné přímé linky k ostatním úrovním, stavům a procesům, krokům a stupňům, Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Dobročinnosti a Víry atd. Vstoupit do pekel pseudotvůrců za předcházejících omezujících podmínek znamená vstoupit na jejich panství za jejich podmínek. Konec konců by to především kvůli nim, že taková izolace, separace a omezení, jak jsou zde popsány, existovaly po celém duchovním světě lidí ze Země. To je jejich zbraň. Tudíž by takovou osobu okamžitě zničili. Pouze z pozice integrace všech aspektů pozitivních stavů a procesů lze vstoupit do jejich panství a nejen ho přežít, ale podrobit si ho.

Pán ale odstranil tato omezení, izolace, separace, ohraničení a nepřístupnosti a stvořil, zformoval, založil a aktivoval nový duchovní stav a proces integrace, unifikace, asimilace, jednoty a homogenity ve formě nové nebeské společnosti. Je to úplně jiná situace v celém duchovním světě lidí na Zemi. Dává členům této společnosti neobvyklé zbraně, taktiky, metody, jistotu, bezpečí a ochranu, což jim dovoluje vstoupit do pekel pseudotvůrců a vykonávat služby pro Pána podle Jeho/Jejího Velkého plánu spasení všech a eliminace negativního stavu bez nebezpečí pro ně či kohokoliv jiného. Nyní se může poprvé souboj s negativním stavem přenést tam, kam ve skutečnosti patří - do samého jádra, zdroje a motivujícího původu jeho jsoucna a bytí. Toto je jeden z nejvitálnějších a nejdůležitějších úkolů od Pána, které nová společnost ze Stvoření vykonává.

Dopady, důsledky a následky pro celé Stvoření obecně a pro lidskou rasu na Zemi zvláště budou mít za výsledek změny nepředstavitelných rozměrů. Nikdo nemůže začít uhadovat, jaké výsledky to budou. Nezáleží na tom, jak dlouhou nebo krátkou dobu v lidských přírodních časových pojmech zabere splnění tohoto pověření a přivedení obsahu Pánova Velkého plánu a do plné plodnosti. Musíte mít na paměti, že ve skutečnosti žádný čas neexistuje a že jedinec žije navěky (viz. Princip č. 7 duchovní homogenity).

Toto je vše, co je v této době dovoleno znát.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ

O taktice a metodách působení nové pekelné společnosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 65 – 67, Poselství 20.

Dne 19. dubna 1982.

Dnes byla přijata následující poselství od Nejvyššího.

Bylo by užitečné připomenout si dnes určité taktiky a metody působení nové pekelné pseudospolečnosti.

Bylo by hrubou chybou předpokládat, že lidé v peklech nevylepšují své metody a taktiky útočení a boje proti pozitivním stavům a jejich členům a také bojování mezi sebou samými. V tomto ohledu nikdy nestagnují. Jsou velmi „vynalézaví“, neustále vytvářejíce něco nového, rafinovanějšího, mazanějšího, aby dosáhli svých cílů.

V tomto ohledu je čas každého varovat před očekáváním, že pekla, nebo dokonce co se nebes týče, jsou přesně stejná, jak byla popsána různými autory, včetně Swedenborga v jeho knize „Nebe a peklo“. Od těch dob nastaly po všech duchovních světech mnohé reorganizace a věci již nejsou nikdy takové, jaké byli v okamžiku jejich popisu těmi, kteří měli dovoleno od Pána o nich podat svědectví.

Toto je jeden z problémů, který lidé mají. Když po svém odchodu ze Země přicházejí do duchovního světa, očekávají, že věci jsou takové, jak je o nich učily jejich náboženské doktríny, Swedenborg či jiní. Tato zastaralá očekávání vedou k mnoha zbytečným zklamáním a úpravám. Lidé předpokládají, že všechno je navždy fixní a stagnuje ve stejné modalitě svého jsoucna a bytí na věčnost. Nic není vzdálenější pravé skutečnosti.

Je tedy záhodno, aby nikdo neočekával, že nalezne věci v duchovním světě takové, jak se učil na Zemi. Musí vidět věci v neustálém pohybu, změně, pokroku, dobových modifikacích a restrukturalizaci. Existují určité základní duchovní principy, které ovládají všechny světy a společnosti, ale i tyto jsou zcela změněny či nahrazeny tak, aby odrážely všechny běžné potřeby povšechného duchovního pokročení.

Totéž je samozřejmě pravdou o peklech. Neustávají ve svých destruktivních snahách a jejich rozpoložení, struktura, obsah, dynamika a proces se neustále mění. Jak bylo předtím zmíněno, pekla se ve své esenci a substanci nechtějí měnit. Za každou cenu a všemi prostředky vzdorují změnám. Chtějí, aby vše bylo konečné a neměnitelné. Ale zde je velký paradox jejich rozpoložení - aby oponovala těmto nevyhnutelným změnám, musí soustavně vymýšlet všemožné „vynálezy“, „taktiky“, „metody“, „zbraně“, „objevy“ a mnohé jiné věci, s jejichž pomocí mohou projevat odpor k jakékoli změně. Takže musí být nepřetržitě aktivní ve svých snahách dovést všechno do konečného negativního stavu a do rozpoložení, kde by se to stalo navždy fixním. Toto je hlavní cíl všech pekelných: Dvést vše ve Stvoření do konečného stavu. Všechno v peklech slouží tomuto účelu.

Jestliže by se dosáhlo rozpoložení konečnosti, pekla by vyhrála bitvu, protože celé Pánovo stvoření by zahynulo. To je to, co všichni oddaní členové pekelné společnosti ve

skutečnosti chtějí, aby se přihodilo. Tato struktura a funkce pekel se může považovat za jejich „dynamickou“ princip.

To je důvodem, proč pekla nejsou stejná jako za času Swedenborgových, Dantových nebo Ježíše Krista či v jakékoli jiné době. Když jedinec přichází do duchovního světa, neměl by očekávat, že jsou stejná.

Jak se před tím uvedlo, pekla pod novým vedením nové pekelné pseudospolečnosti prohrála svou nedávnou válku s pozitivními stavy a procesy v intermediálním světě. Výsledkem této prohry bylo totální zrušení jejich pevností, předsunutých hlídek a zřízení po celém intermediálním světě lidí ze Země. Byli nuceni se vrátit zpět do svých příslušných pekel.

V současné době jsou pekla v procesu přeskupování, reorganizace a fabrikování rafinovanějších zbraní, taktik a metod pro účinkování v příští duchovní válce. Jediná pevnost, která zůstává v jejich držení mimo oblastí pekel, je planeta Země. Tato planeta bude poslední bitevní pole pekelných sil proti silám pozitivním a panování nad lidskými duchy a dušemi.

Existují body, které se týkají funkcí a činností pekel na Zemi, jež stojí za to si v mysli neustále připomínat:

1. Hlavní negativní vliv nové pekelné pseudospolečnosti je v existenci hlavních náboženství na Zemi. Křesťané bojují s křesťany, muslimové s muslimy, jiní bojují se svými vlastními, každý bojuje z každým jiným. Toto všechno se, jako obyčejně, koná ve jménu Boha. Tak například, muslimové nenávisně považují všechny ostatní, kteří nejsou muslimové, za nevěřící a snad za horší jak psy; Zabit takové lidi ve skutečnosti znamená prokázat Bohu službu. Jak daleko může jít toto náboženské bláznovství a šílenství? Současná doba svědčí o neobyčejné expanzi tohoto náboženství na Zemi s jeho filosofií násilí, terorismu, „svatých“ válek a vyhlazení čehokoliv nemuslimského. V tomto bodě jsou zde popsání následovníci koránu hlavními silami v ruce členů nové pekelné pseudospolečnosti pro jejich duchovní válku. Je radno si povšimnout, že je v tomto přístupu malý důraz, je-li vůbec nějaký, na principy duchovní homogenity. (Samozřejmě, ne všichni následovníci koránu jsou takové povahy). S ostatními hlavními anebo ne hlavními náboženstvími není ovšem situace lepší, ale metody a taktiky jejich využití a panování nadvlády pekel se mohou různit a lišit nespočty způsoby. Dívá-li se kdo pečlivě, může objevit specifičnost každé variace.

Tato situace je umocňována faktem, že hlavní politické síly na Zemi jsou hojně infiltrovány zlými entitami z nové pekelné pseudospolečnosti (inkarnovanými za tímto účelem), které přijaly pozemskou lidskou formu za účelem rozšířit na Zemi pojetí ateismu, materialismu, komunismu, terorismu, falešných náboženství a doktrín a různá jiná pojetí v protikladu ke každému jinému, aby nepřinesly lidem nic jiného, než zmatek, nepokoj, politické a ekonomické pohromy atd. Po celé zeměkouli neustále vytvářejí napjaté situace a neustálé hrozby války a ničení. Na celém světě infiltrují vysoká vládní postavení. Používají jazyk míru a pokoušejí se sjednávat různé smlouvy, tj. o omezení zbrojení atd. pouze kvůli tomu, aby je porušily při první příhodné době, hodící se pro jejich zlé a negativní úmysly. Nebezpečí této posledně jmenované situace je v tom, že prohnane užívají touhu čestných, ale velmi často naivních lidí a politiků, po uzavření takových dohod, nutíce jejich vlády vstupovat do nich pod tlakem širokého veřejného mínění a oslabující jejich pozice ve srovnání s jejich nepřáteli. Samozřejmě, že toto je to, co

negativní stav a proces chce a očekává od takovýchto dohod. Pekla nemají a ani nemohou mít pocity či potřeby dodržovat závazky a setrávat u takových dohod. Demokratické vlády by si měly pamatovat jeden velmi důležitý duchovní fakt - jestliže jeden dělá kompromisy se silami temnoty a zla, bude také temnotou a zlem odměněn. Žádného kompromisu nemůže být s reprezentanty pekel nikdy dosaženo. Jestliže to jeden dovolí, tak ho definitivně zničí. Jediné možné řešení je bezpodmínečná kapitulace všech negativních sil. Všechny ostatní způsoby a očekávání vedou jen k hořkým zklamáním a zbytečným masakrům a zabíjení lidí.

2. Další pohodlný způsob, jak infiltrovat lidi na Zemi silami nové pekelné pseudospolečnosti je prostřednictvím jak přímé inkarnace, tak i zmocněním se různých „duchovních“ vůdců, guru, „učitelů“ a „svatých“, kteří pod záminkou sdílení elementů duchovní pravdy propírají lidem mozky, aby přijímali všemožné „duchovní“ koncepty, jež zásadně postrádají jakékoliv principy duchovní homogenity. (Mnozí z těchto „proroků“ disponují dokonce tzv. vnějšími silami pro předvádění zázraků a různých metod ovládnutí mysli k donucení svých následovníků, aby uvěřili a přijali jejich „učení“ jako přicházející od Boha, nebo se sami prohlašují za inkarnace Boha.) Jedna metoda takového vymývání mozků je přenášení různých „duchovních“ poselství od tzv. „vyšších“ entit z duchovního světa. Problém s těmito druhy poselství je ten, že v sobě mohou obsahovat značné množství velmi atraktivních a věrohodných pravd. Ty jsou ale interpretovány a prezentovány způsobem překrouceným, postrádajícím jednoduchost a duchovní homogenitu a všechno popisují složitě, záhadně a ve finalistických termínech. Ne všechna z nich jsou však takové povahy, ale opět si musíme zapamatovat, že pravdivá zjevení o čemkoli mohou být poskytnuta pouze Samým/Samou Nejvyšším. Všechny ostatní zdroje informací, zjevení a přenosů poselství jsou předmětem početných pokroucenin využívaných novou pekelnou společností pro její nízké účely. Jako vodítko se doporučuje používat logiku, rozum a intelekt společně s vlastním srdcem, vůlí, pocity a intuicí, aby se náležitě posoudila jejich platnost. Přídavkem může být velice užitečné použití principů duchovní homogenity jako kritéria takové platnosti.

3. Nová pekelná společnost se také odnedávna specializuje na způsobování a inscenování neobvyklých tzv. přírodních katastrof, pohrom, nehod, incidentů a zločinů na planetě Zemi, aby se vyvolal chaos, rozvrátila komunikace, podkopala ekonomika a oslabil stabilita společenských komunit. Bláhoví lidé se svými bláhovými zákony nazývají takové katastrofy „božími činy“. Tím, že je takto nazývají, nahrávají pekelným duchům, kteří touží zničit v lidech jakoukoli víru v Boha, a proto za každou cenu chtějí, aby se Bůh v oči lidí zjevil jako špatný. Takové činy by de facto měly být nazývány „d'áblovými činy“ a podle toho by se měla změnit formulace všech lidských zákonů.

Zinscenování takovýchto událostí na Zemi nezapříčinil Bůh, jak stále mnoho lidí věří, ale Nejvyšší tyto události povolil jako součást soudu, navštívení, vyrovnání a opětovného nastolení universální duchovní svobody.

Musíte si pamatovat, že všichni účastníci těchto událostí, ať už jsou pachatelé nebo oběti, se jich účastní z vlastní svobodné volby, ze svého vnitřního rozhodnutí a touhy, a dle svého negativního úmyslu.

Nová pekelná společnost intenzivně a extenzivně využívá všechny takové negativní úmysly a pocity lidí na planetě Zemi pro úspěšné zinscenování a aktivování všech tragických událostí. Jakékoliv negativní ideje a myšlenky lidí jsou okamžitě ukořistěny a využity v jejich snaze vést války proti pozitivním stavům a procesům. Tato situace je dnes ještě více zřetelná, poněvadž je otevřen a dovolen přímý

kontakt a komunikace s duchovním světem. Takže sem mohou přijít, připojit se k takovým negativním lidským ideám a konceptům a infiltrovat jejich myšlení, vůli, pocity a chování. Tohle je jejich oblíbený způsob, jak rekrutovat nové vojáky pro své destruktivní duchovní války.

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ PRVNÍ

O filosofickém pojetí času.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 68 – 71, Poselství 21.

Dne 20. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

To, co následuje, bude těžké pochopit.

Dnes je čas říci něco o filosofickém pojetí času. Tento pojem lze považovat za jeden z nezáhadnějších a za ten, který lidé na Zemi chápou nejméně správně. Důvodem je to, že lidé jsou ve vnějšnostech své mysli. Zbytek jejich mysli je uzavřen a uložen do modalit nevědomého. Aby se času náležitě porozumělo, musí jeden být plně ve vědomé uvědomělosti své celkové mysli. Lidé na Zemi používají pouze okolí 5 % své mysli.

Vnější mysl je schopna chápat čas pouze velmi omezeným a úzkým způsobem - tím, že vezme jeden malý aspekt jeho procesu a nesprávně z něho zobecňuje na celý jeho obsah. Jelikož vnější lidská mysl je přizpůsobena povaze přírodního stupně a jeho fyzickým zákonům, má pouze jednu modalitu myšlení a pojmovosti - lineární. Z tohoto módu se snaží pochopit a pojmut čas. Takže na čas se nazírá jako na přímo dopředu nasměrovaný jednosměrný spojitý tok, zobrazovaný přímou šipkou mířící nahoru a vzhůru. Žádné jiné pojetí není vnější lidskou myslí postřehnutelné.

Problém s tímto pojmáním času je ten, že nutí čas objektivizovat, považovat jej za realitu mimo vědomý a percepční modus existence. Einstein byl jeden z prvních na Zemi, který si všiml nesrovnalostí v tomto pojetí času. Správně postřehl relativní povahu času. Z tohoto zřetele pojetí času závisí na poloze a stavu ve fyzickém Vesmíru, odpovídajícím všemu a relativnímu ke všemu ostatnímu, ale dokonce i tato pokročilá teorie relativity času postrádá pojetí jiného než lineárního kontinua. Žádné jiné možnosti nejsou brány v úvahu.

Aby se však fenomén času správně chápal, je nutné uvážit následující fakta.

Zprvé, jakékoliv ideje, myšlenky, pojmy, stavy a kondice jsou ve svém procesu stávání se. To je vždy subjektivní proces. Promítnutí idejí, myšlenek, pojmů, stavů a kondic do stávání se se může pojímat a považovat jako akt jejich objektivizace z jejich subjektivních stavů. Jakmile se jednou projeví a aktualizují vně subjektu, pokračují jednak jako subjekty samy o sobě a jednak jako objekty ke svému subjektivnímu zdroji. Tato poslední součást - stávání se objektem svého subjektu - ustanovuje lineární aspekt časového fenoménu.

Za druhé, lineární aspekt časového fenoménu je konečným produktem celého procesu, a nikoli jeho původcem, pokračováním anebo jedinou myslitelnou modalitou jsoucna a bytí.

Za třetí, čas lze lépe chápat ne jako lineární kontinuum, ale jako diskrétní, simultánní a synchronní nastávání událostí relativních k obsahu, kvalitě a užitku zdroje jejich původu.

Za čtvrté, fyzická manifestace takových idejí, myšlenek atd. je v přírodním stupni určena korespondujícími duchovními faktory, které zakládají jejich nezbytnost a účel realizace v lineárním módu kontinua, jež v relativních kategoriích vládne fyzickému Vesmíru. Sám o sobě nemůže lineární mód bytí vytvářet žádná nastávání a události. Dle své přirozenosti je může pouze přijímat a manifestovat v relativitě lineárního časového kontinua.

Jelikož se ve fyzickém módu jsoucna a bytí nic neinicuje a nic nevzniká, všechna určení nastávání, probíhání a stávání se se konají v subjektivních stavech, procesech a kondicích, které nejsou nijak spjaty s lineárním aspektem času. Je tudíž na subjektu neboli na sentientní entitě nebo, v nejzazším smyslu, na Nejvyšším, aby určil nejlepší možný způsob promítnutí a manifestace jakékoliv ideje do nejvhodnějšího momentu lineárního aspektu času.

Vzhledem k složitosti pojmání času je to tak, že kdykoliv z duchovního světa přichází poselství k lidem na Zemi, přichází vždy ve své diskrétní modalitě jako idea a je potom přeloženo do kategorií lineárního času fyzického kontinua zkreslujícího náležité vnímání pravého okamžiku jeho umístění či objevení se v přírodním stupni. Lidé v duchovním světě vždy mluví v idejích, stavech a procesech času, který pro ně nikdy není lineární, ale diskrétní, zatímco lidé na Zemi je slyší v lineárních časových prvcích a jednotkách, které pro ně nikdy nejsou diskrétní. To je jeden z hlavních důvodů, proč náležitá obsažená a smysluplná komunikace mezi duchovním a přírodním světem je tak obtížná, jelikož lidé na Zemi přistupují k takové komunikaci ze své vnější mysli, která si neuvědomuje žádnou jinou modalitu komunikace.

Když pseudotvůrci započali negativní stav, bylo nezbytné (prozatím) uzavřít každé jiné chápání časových kategorií, aby se nemohly odehrát změny osudů mimo zvolených aspektů vlastního osobního údělu.

Problémem je to, že je možné vůlí ovlivňovat lineární manifestaci jakékoliv události z její diskrétní, simultánní a synchronní modality existence (jestliže jeden ví, jak to učinit). Nastávání jakékoliv ideje nemusí být synchronní s její manifestací v lineárním aspektu času. Když idea nastává, zaujímá nejlepší možnou a nejužitečnější prospěšnou dobu pro svou manifestaci v lineárním kontinuu čili ve fyzickém Vesmíru a jeho relativním čase. Určí-li se, že taková manifestace by byla nejlepší např. v odlehle části jejího lineárního aspektu, promítne se do hluboké minulosti od svého nastávání v diskrétním módu. To je paradox lineárního času - v takovém případě by se musel učinit závěr, že manifestace ideje v jejím lineárním kontinuu se odehrála mnoho miliónů let (např.) před jejím nastáváním jako ideje v subjektivním stavu. Taková situace se odráží ve formulaci známého paradoxu o slepici a vejci. Co bylo dříve - slepice nebo vejce ? Taková otázka může nastat pouze v lineární modalitě myšlení a časového kontinua. Ve skutečnosti idea slepice a vejce nastává v diskrétním módu jsoucna a bytí a potom se promítne do lineárního času v době duchovně nejpotřebnějšího okamžiku fyzického Vesmíru. V tomto lineárním smyslu jsou obě odpovědi na tuto otázku simultánně správné i falešné. Projekci idejí do lineárního aspektu času lze manipulovat tak, aby se potvrdily či

popřely obě domněnky k této hypotetické otázce o slepici a vejci či o čemkoli jiném takovém.

Když se vzhledem ke složitosti fenoménu času berou v úvahu hlavní duchovní ideje a jejich manifestace v přírodním stupni, kde se uplatňují zákony fyzického lineárního časového kontinua, nemělo by se užívat kategorií nebo myslet v kategoriích prošlých let, ale spíše prošlých eonů. Cokoliv se řekne v časových kategoriích, bude vždy jen aproximací pravé reality jakéhokoliv nastávání, a ne přesný okamžik jeho aktualizace ve fyzickém Vesmíru. Takže když uslyšíte, že něco na Zemi nastalo např. před 140 miliony lety, neznamená to, že to nastalo v tomto jednotlivém datu lineárního časového kontinua, ale spíše to značí druh duchovní korespondence, jež se v tom čísle odráží. Aktuální manifestace tedy může, ale nemusí být synchronní k tomuto specifickému lineárnímu času. Obvykle není. Z toho důvodu je lepší hovořit v termínech eonů spíše než let, poněvadž v pojmech lineárního fyzického času to trvá hlavní duchovní ideji velmi dlouho, než se v přírodním stupni plně manifestuje, využije a vyčerpá.

Eon lze pojímat jako rovnající se přibližně 90 milionům roků (více či méně v závislosti na duchovním obsahu, spoluvýznamu a univerzálním dopadu, který bude mít v procesu své lineární manifestace v časovém kontinuu).

Proto, když jsou takové časové kategorie užity v „Základech lidské duchovnosti“, v jiných podobných knihách, ve svatých knihách, v těchto poselstvích atd., nejsou užity přesně v literárním smyslu. Tyto údaje o počtu let spíše poukazují na nastávání relevantních idejí popisovaných událostí ve smyslu jejich duchovní korespondence, která může nebo nemusí být blízká k aktuálnímu fyzickému času.

Je třeba si zas a znovu pamatovat, že nastávání ideje se může promítnout kvůli její manifestaci z diskrétního do spojitého módu v jakémkoliv okamžiku fyzického času v jakémkoli kontinuu (minulém, přítomném nebo budoucím nebo jejich kombinaci). Takže nepřekvapí, když se shledá, že i když idea nastala např. před 140 mil. lety, je z různých důležitých důvodů rozhodnuto promítnout její manifestaci do fyzického času několik milionů let do minulosti (nebo do budoucnosti či současnosti podle toho, o co by šlo). Jestliže jedinec převede tyto miliony let na eony, může dojít k jakémusi přiblížení k reálnému fyzickému času její projekce a manifestace. Takže ideje se promítnou několik eonů do minulosti či budoucnosti nebo do obou. Jeden eón na vševesmírné stupnici lze pojímat jako jeden den v termínech vztahujících se k času měřenému na planetě Zemi. Pro Vesmír je 90 miliónů let jako jeden den na Zemi.

Ale jelikož ten, kdo vytváří takovou ideu, je ve skutečnosti tou ideou nebo je v té ideji ve své povšečnosti, promítá sebe samého do její manifestace do fyzického nebo duchovního vesmíru (nebo do obou), ať se jedná o cokoli. Ve velmi vzdáleném a hrubém smyslu je to něco jako lidské pojetí „cestování v čase“. Aby však byl schopen takových projekcí, musel by jeden znát význam všech zákonů souvztažností a jejich manipulace. V tomto smyslu je „cestování v čase“ možné manipulací se souvztažnostmi. Avšak znalost korespondencí a metod jejich manipulace byly z lidské mysli vymazány kvůli negativnímu stavu.

Tato znalost byla ale pseudotvůrcům k dispozici. Použili ji v procesu aktivace svého podvodného napálení jeskynním člověkem. Idea jeskynního člověka u nich nastala dlouho před její aktuální realizací ve fyzické realitě a v lineárním času. Pseudotvůrci odhadli a určili, že nejlepší a nejvhodnější dobou pro její projekci do časoprostorového kontinua fyzického Vesmíru by bylo to, co duchovně souvztaží s

dobou před 3-4 mil. lety, počítáno od naší současné doby. Ale aby realizace této ideje v její konkrétní formě uspěla, muselo jí předcházet mnoho jiných událostí, jež potřebovaly nastat ve fyzické minulosti. Např. bylo potřebné, aby se nejprve přihodily různé přírodní a kosmické katastrofy (takové události jako rozštěpení jednoho pozemského kontinentu na několik) předtím, než by tato idea mohla dojít na fyzické Zemi své plodnosti. Leč bylo pro ni příliš pozdě, protože idea nastala během jejich vlastního lineárního času. Také aktualizaci této ideje muselo nejdříve předcházet, což bylo ze všeho nejdůležitější, ustanovení negativního stavu ve formě pekel v diskrétním, simultánním a synchronním módu jsoucna a bytí duchovních světů. Všechny tyto negativní ideje u pseudotvůrců nastaly v závěrečné fázi jejich lineární existence na Zemi.

Aby uspěli, promítli pseudotvůrci tyto ideje do diskrétní modality času a „přeskočili“ v lineárním čase o dva nebo tři eony zpět před objevení se jakýchkoli lidí na Zemi a založili svá pekla. V procesu tohoto „skoku“ dle jeho přirozenosti vymazali všechny stopy své existence na Zemi tak, aby se zdálo jakoby nikdy neexistovali. Z této pozice pak pokročili ve svém plánu přípravy, načasování a zinscenování rozličných událostí na Zemi, ovlivňující a manipulující evoluci jejich druhů a osazenstev a pozměňující kosmickou polohu Země, což by vyvrcholilo objevením se jeskynního člověka. Takže ačkoli všechny tyto ideje u nich nastaly pouze v závěru jejich eonu, byly pro aktualizaci promítnuty zpět v čase o dva až tři eony před jejich fyzický čas a jejich aktuální fyzickou existenci, kde tyto ideje začaly ovlivňovat pozemský vývoj. To je důvod, proč žádný platný vědecký důkaz jejich existence není doposud lidem přístupný. Když někdo takříkajíc „cestuje v čase“, pozměňuje osud.

Pseudotvůrci připravovali ještě jeden smělý krok tohoto druhu, který by vedl ke změně osudu celého univerza. Aby se to provedlo, vyžadovalo by to mnoho eónů. Nejvyšší, aby ochránil Stvoření před takovým údělem, zasáhl a přerušil všechny jejich snahy v tomto ohledu. Když Nejvyšší ve formě Ježíše Krista vstoupil po Svém ukřižování do pekel, odňal pseudotvůrcům veškerou a jakoukoli znalost a paměť takových časových manipulací a omezil jejich sféru vlivu jen na jejich vlastní oblast.

Od té doby nejsou nikomu na planetě Zemi nebo z planety Země k dispozici žádné vědomosti jak manipulovat diskrétní a simultánní modalitou časového procesu. Toto rozpoložení bude existovat po dobu existence negativního stavu a jeho pekel. Až jeho existence bude u konce, ještě jednou se zaktivuje, obnoví a zpřístupní pro využití pro lidské tvořivé úsilí a pro náležitou a správnou manifestaci a projekci jejich idejí lásky a moudrosti do nejhodnějšího a duchovně možného časoprostorového kontinua lineárního bytí.

Avšak takové ideje lidských tvorů jsou v současnosti zužitkovány Nejvyšším bez lidského vědomého uvědomění. Jsou zobrazeny a manifestovány v plném spektru jak diskrétního, tak i spojitého módu časové synchronicity a časové spojitosti, jak je potřeba, kde je potřeba a kdy je potřeba.

V současné době, od zrušení typické lidské éry v intermediálním světě a jeho vlivu na nebesa lidí ze Země, byla tato znalost a schopnost manipulace s časem dána členům nově stvořené nebeské společnosti založené a aktivované Pánem. Tento čin má velmi zvláštní účel, význam a dopad na lidský osud. Pro lidi ve vnější modalitě jejich současné existence myslí je to nerozeznatelné.

To je vše, co je povoleno vědět o tomto předmětu v této jednotlivé době.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ DRUHÉ

O duchovních principech a životě obecně.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 72 – 75, Poselství 22.

Dne 22. dubna 1982 (Dne 21. dubna 1982 nebyla přijata žádná poselství. Byla vykonána jiná důležitá práce.)

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Mnoho lidí na Zemi si vědomě neuvědomuje, že pro to, aby mohli být naživu, fungovat a starat se o své denní záležitosti, je nutné, aby v nich a u nich byl neustále přítomen určitý stupeň duchovnosti.

Rozsah pravého bytí naživu kohokoliv závisí na stupni, míře a obsahu duchovnosti, který si kdo vybral a dovolil mu být částí jeho života. Čím větší stupeň, větší míra a hlubší obsah duchovnosti, tím více se může považovat za žijícího a jsoucím naživu a obráceně - čím méně duchovních kvalit je přítomných v jedincově životě, tím méně je naživu a žijícím, navzdory jeho zevnímu pocíťování bytí naživu a žití. V posledně jmenovaném případě se jeden aktuálně nenachází v životě, ale v sebeklamu, klamu a iluzi bytí naživu a žití.

Duchovnost, jak se na ni vztahuje výše uvedené tvrzení, může být pojímána jako uznávání, přijetí a uplatňování ve vlastním každodenním životě, že existuje „uvnitř“ neboli niterností čili Niterná mysl, obsahující všechny principy života z věčné přítomnosti Nejvyššího v ní, z kteréžto přítomnosti se niternosti tvoří, vznikají, zakládají, projevují a z níž se exkluzivně i inkluzivně bez jakékoli výjimky aktivují všechny aspekty, úrovně, stupně, kroky, imprese, exprese a chování jedincových zevnějších čili jeho „vně“.

Čím více jeden přijímá a aplikuje tuto duchovní skutečnost ve svém životě, tím více je duchovním, a tudíž je tím více naživu a žijícím. A naopak - popření tohoto faktu, jeho odvržení a spoléhání se na externí, smyslové, přírodní zevní „vně“ jako na jediný zdroj života bez jakýchkoli ohledů na jeho vytvářející duchovní principy niterností čili „uvnitř“ jedince ovšem zcela olupuje o pravý život a žití. V takovém případě žije v iluzi života. Tato iluze života věčně krade všechny své energie a pohonné látky z odvržených a odepřených duchovních principů života. Takový život se nemůže považovat za skutečný život, ale jen za klam.

Aby se lépe porozumělo tomu, co se zde řeklo, bylo by záhodno znovu definovat, ustanovit, formulovat, obnovit a doplnit novým následující principy duchovnosti, jak se vztahují ke každodennímu životu a žití.

1. Princip duchovní motivace. Jsoucnost a Bytí ve své povšečnosti a kompletnosti je vždy v sobě přítomnou duchovností ve všech ohledech bez jakékoli výjimky motivováno být a existovat. Tato duchovnost je jeho nitrem a jádrem, které bez přestání zabezpečuje životní systém všem jeho funkcím, manifestacím, aktualizacím a realizacím. Nic nemůže být a není motivováno být a existovat odděleně od duchovnosti. Popírání tohoto faktu se vůbec nic nezmění, protože motivace a

energie pro toto odmítání pochází a přichází z bytí a existence tohoto duchovního principu. Jedinec by nemohl být motivován dokonce ani k tomu, aby hnul vlastním malíčkem, aniž by v sobě samém neměl toto vždy přítomné nitro a jádro - duchovnost.

2. Princip individuálního subjektivního přijetí. Jedinec se může stát opravdovou duchovní osobou, a tudíž se stát opravdu žijícím a jsoucím naživu, jediné tehdy, pokud jako první krok přijme ze své vlastní svobodné vůle, vlastní volbou bez vedlejších či vnějších požadavků, podmínek či tlaků, procesem vlastního rozumu, logiky, intuice a svým srdcem bez skrytých motivací, že tento duchovní princip života a žití je realitou, faktem samým v sobě a o sobě, axiom, který nepotřebuje žádný důkaz či opodstatnění smyslovými metodami (ačkoli pokud se jedinec spoléhá na své niternosti - „uvnitř“, je schopný postřehnout takový důkaz v čemkoli). Je to znak pravé duchovní zralosti a moudrosti od Nejvyššího být s to se spolehnout na své niternosti bez nutnosti hledat v prvé řadě důkaz jejich existence v zevnějšnostech a pouze pak podpořit a potvrdit svoje vnitřní náhledy zevními faktory. Tato metoda vede ke schopnosti objevit a vidět dostatečný důkaz duchovních principů působících v zevnějšnostech. Jiný způsob uzavírá dveře k duchovním principům a oslepuje jedince v jeho vnímání pravé reality.

Principem zde není se snažit hledat důkaz takové existence duchovních principů mimo niternosti a pouze přístupem ze zevnějšností a smyslových vjemů. Jakýkoliv takovýto průzkum musí začít u vlastních niterností a potom může pokročit k zevnějšnostem. Všem takovým zkoumáním musí dle samých principů duchovnosti předcházet subjektivní, individuální a svobodné přijetí duchovních principů, jež může a smí určit nejlepší možnou, nejspolehlivější a nejplatnější cestu pro prozkoumávání, objevování a potvrzení jejich jsoucnosti a bytí. Jakékoli ostatní metody průzkumu jsou odsouzeny skončit v úplné deformaci a zkaženosti - ateismu, panteismu a odmítání pravého života a duchovnosti. Celá historie lidstva je dobrým příkladem této tragédie.

Věc se má tak, že hledat důkaz života vně života nebo, v tomto případě, hledat důkaz duchovnosti vně duchovnosti vede k tomu, že se jejího důkazu nedostává, protože není nic vně mimo od tohoto uvnitř. Filosoficky řečeno žádné „vně“ nemůže existovat nebo být bez svého „uvnitř“. Pokusit se dokázat existenci „uvnitř“ není ve „vně“. Jediná cesta, jak lze něco dokázat, je směrem od „uvnitř“ k „vně“. V takovém případě může být pravá přirozenost „vně“ náležitě a správně pochopena a poznána. Jinak by jeden dosáhl jen velmi mnoha deformací a falešných závěrů ohledně povahy života, duchovnosti, vesmíru a hmoty. Tento princip lze považovat za důležitý axiom principů duchovnosti.

3. Princip duchovní kvality a následného určení stupně duchovní manifestace ve formě její kvantity. Duchovnost je dle své esence, substance a přirozenosti pravou kvalitou všech Jsoucen a Bytí. Protože kvalita nemůže být určena pouze relativistickými kategoriemi prostorovo-časového kontinua, její manifestace v jsoucnosti a bytí je určena stupněm duchovní vnímavosti nekonečného počtu různých příjemců. Jejich pozice, stav, proces a kondice, pokud se týká blízkosti duchovní kvality, určuje množství duchovní kvality, kterou je jediné ochotný a schopný přijmout dle své volby. Skutečnost takového stupně určuje kvantitu duchovní kvality s ohledem na prostorovo-časové lineární kontinuum jedincova jsoucnosti a bytí. Rozměr subjektivního vnímání duchovní kvality s ohledem na Absolutní Stav a Proces Duchovní kvality Nejvyššího určuje její kvantifikaci společně s faktem, kolik pravého duchovního života se odhalí v jednom a každém jednotlivci.

Ačkoli jeden může a smí být zevně naživu prostřednictvím infinitesimálně malého vnímání duchovní kvality z Nejvyššího, vnitřní obsah jeho života a užitečnosti manifestace jakéhokoliv individuálního života je přímo úměrný míře a stupni vnímání duchovní kvality od jeho Absolutního zdroje v Nejvyšším.

4. Princip duchovní reality. Je pouze jedna realita v jsoucnu a bytí - duchovnost. Jsouc stavem a procesem Absolutního Sebeuvědomění Nejvyššího, je duchovnost realitou v sobě a sebou. Mimo duchovnost nemůže být ani existovat nic jiného. Z toho důvodu realita všeho ostatního, ať je to cokoli či kdokoli, závisí na duchovní realitě, odvozuje se z ní a je jejím prodloužením.

Jakékoliv jiné pojetí reality vede k ustanovení nereálných módů pseudo-existence, která se velmi často v materialistických termínech označují jako tzv. objektivní realita. Taková realita neexistuje.

Jediná objektivní realita v jsoucnu a bytí je niterná realita duchovnosti. Niterný stav a proces duchovní reality ustanovuje jedinou duchovně možnou objektivní realitu. Žádná jiná objektivní realita v sobě a sebou není schopná přijmout jakoukoliv formu reality. Tudíž cokoli je a existuje, je a existuje z duchovní reality a duchovní realitou. Tento duchovní princip lze považovat za další duchovní axiom.

5. Princip duchovních niterných kategorií. Jakákoliv myšlenka, idea či pojem je vnitřní duchovní záležitostí. Je to výsledek niterných duchovních procesů. Žádná myšlenka, idea nebo pojetí nemůže vzniknout nebo se vytvořit v žádném jiném stavu nebo procesu. Stav, proces a kondice jakékoliv myšlenky, ideje nebo pojmu ustanovuje vnitřní duchovní kategorie v jejich dynamické přirozenosti. To znamená, že tyto kategorie nikdy nemohou být prázdnými pojmy nebo něčím statickým, ale jsou dynamickými složkami duchovní reality, kterými a skrze které duchovní realita působí ve všech svých módech jsoucna a bytí.

6. Princip duchovní manifestace vnějších forem. Duchovnost je svými myšlenkami, ideami a pojmy a skrze ně v neustálém stavu a procesu své manifestace. Tato manifestace je spojitě nastávající odehrávající se jak v synchronním, simultánním, diskrétním módu jsoucna a bytí, tak i v módu lineárním, spojitém a fyzikálním. Tato kondice nepřetržitě manifestace duchovnosti jejími myšlenkami, ideami a pojmy a skrze ně je determinantem nekonečné rozmanitosti vnějších forem, kterými a skrze které duchovnost projevuje a promítá své ideje, myšlenky a koncepty do konkrétnosti jejich reprezentací.

Tudíž jakékoliv pozorovatelné vnější formy v jsoucnu a bytí jsou bez výjimky pouze modalitami manifestace duchovnosti. Z toho důvodu může jedinec náležitě a správně pochopit, pojímat a pojmově uchopit různé formy duchovnosti, jako např. přírodu, fyzická těla a různé jiné jevy, pouze z pozice duchovních principů skrze jejich myšlenky, ideje a pojímání a jimi, protože tyto principy určují strukturu, funkci a užití všech takových forem.

7. Princip duchovního využití. Jakákoliv myšlenka, idea či pojetí, jež je základní složkou duchovních kategorií nastává jen za jediným účelem - aby byla využita. To je zákon, dle a prostřednictvím něhož může myšlenka, idea či koncept nastat. Jakmile nastává, okamžitě postupuje ke svému využití. Proces tohoto využití sleduje zákon korespondencí. Výskyt takové myšlenky, ideje nebo konceptu se odehrává synchronně a kontinuálně jak v po sobě následujících, tak i v simultánních dimenzích, úrovních, stupních a krocích stvoření od nevnitřnějšího k

nejzevnějšímu, kde je tvořivě plně a kompletně využita v modalitách a procesech manifestace a využití, relevantních každé úrovni, stupni, kroku atd., až je úplně vyčerpána a nahrazena následující nastávající ideou, myšlenkou či pojetím. V procesu využití se nikdy nic neztratí.

8. Princip duchovní mentace. Jakákoliv myšlenka, idea nebo pojetí nastávající ve svém duchovním jádře je ve stavu nepřetržité mentace za účelem své kompletní aktualizace, realizace a utilizace po celém Stvoření. Aby proces této mentace směl nastat, idea, myšlenka nebo koncept mentálního procesu, který dává vzniknout tomu, co je nazýváno sentientní duševností, dochází ke svému plodnému dozrání. Prostřednictvím takových duchovních idejí, myšlenek a pojetí jedinec získává všechny rysy a charakteristiky duševních procesů ve formě myšlení, vnímání, chtění, cítění, pamatování, jednání atd. Takové ideje, myšlenky a koncepty tudíž neustále ustanovují realitu mentace, ve které se projevují.

Z toho důvodu, aby se náležitě a správně rozumělo jakýmkoliv mentálním procesům, musí se všechny závěry ohledně těchto procesů odvozovat z jejich duchovních principů. Žádný jiný způsob zkoumání a pochopení duševnosti, mentace a výsledného lidského chování a jednání nemůže vést ke správnému a řádnému pojetí pravé přirozenosti mentálních procesů.

9. Princip duchovního souhlasu a odrazu. Jakmile nějaká idea, myšlenka nebo pojetí vznikne ve svém duchovním jádře, nastává „uvnitř“ a jeví se „vně“ ve shodě se všezahrnujícími stavy, procesy, podmínkami a potřebami duchovnosti, které jsou specifické a jedinečné k tomuto zvláštnímu univerzálnímu a globálnímu časovému cyklu, za účelem duchovního pokročení. V celém Stvoření se potom odráží v nekonečném počtu a rozmanitosti forem, aktivit, dění, chování atd. v kosmickém duchovním, kosmickém přírodním a fyzickém a také v individuálním osobním a subjektivním životě.

Tedy všechny formy, aktivity, události, dění, chování atd., bez jakýchkoliv výjimek čehokoli v jsoucnu a bytí jsou expresemi a impresemi duchovních idejí, myšlenek a pojetí, jež se produkují v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího, přenášeny k veškerému Stvoření a jím přijímány na všech úrovních a potom tvořivě manifestovány celým Stvořením v nekonečném počtu a rozmanitosti bytí, jsoucnem, módů a forem. Skrze takové ideje, myšlenky a koncepty je Nejvyšší ve Své Povšechnosti od věčnosti do věčnosti neustále přítomen/přítomna u celého Stvoření a odráží se v celém Stvoření obecně i v každém jednotlivém jedinci či sentientní entitě zvláště nebo zvláště v sentientní entitě od věčnosti do věčnosti.

Poznání, přijetí a aplikace těchto faktů ustanovuje samotný duchovní princip každodenního života. Jelikož toto je zcela niterný proces, odrážející se v zevnějšnostech jedince jsoucnu a bytí dle principu duchovní shody a souvztažností, z důvodu ustanovení duchovní reality jeho života se radí obracet se ke své vlastní Niterné mysli, kde je přítomen Nejvyšší, a hledat tam význam a účel svého života a duchovnosti. Tím, že jedinec takto činí, stává se více a více naživu a žijícím (v protikladu k vegetování).

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ TŘETÍ

O praktickém uplatňování duchovních principů v každodenním životě.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 76 – 79, Poselství 23.

Dne 23. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Pána následující poselství.

Včera byly formulovány a předloženy k úvaze některé dodatečné principy duchovnosti. Lze je do jisté míry považovat za integrální součást teoretického základu filosofie duchovnosti.

Jakákoliv teorie, a nezáleží na tom, jak abstraktní by se mohla zdát, aby ospravedlnila svou existenci, musí mít praktický důsledek nebo praktické využití v každodenním životě každého jedince. Jinak je bez významu a užitku.

Proto je dnes radno zvážit některá praktická uplatnění těchto teoretických principů duchovnosti a způsoby, jakými mohou být manifestovány v každodenním životě jedince.

Je několik bodů, které mohou vyjasnit a ukázat praktickou užitečnost těchto principů.

1. Způsob každodenního myšlení. Každý je v neustálé modalitě myšlení. Proces myšlení obvykle směřuje k sobě samému, jiným, k životu obecně, k všemožným vlastním aktivitám zvláště a v několika případech k Vesmíru a Bohu. Obsah takového každodenního myšlení určuje, zdali je to proces duchovní nebo neduchovní. Duchovním principem zde je přemýšlet o sobě, jiných, Pánu, životě, stvoření atd. v pojetí duchovních principů a kategorií.

Jeden je neustále povzbuzován, aby přemýšlel o sobě jako o hodnotné, drahocenné a jedinečné entitě, která je středem svého vlastního vesmíru a pánem svého vlastního života, a přemýšlel o jiných jako o hodnotných, drahocenných a jedinečných entitách, jež jsou středem svých vlastních vesmírů a jsou pány svých vlastních životů. Přemýšlí o Pánu, svém Stvořiteli jako o absolutně hodnotné, absolutně drahocenné a absolutně jedinečné Duchovní entitě, která je středem všech a všeho a kdož je Nejzazším Vládcem a Původcem všeho života obecně a jeho života zvláště. Přemýšlí o životě a celém Stvoření jako o hodnotné, drahocenné a jedinečné manifestaci a reflexi duchovních idejí, myšlenek a pojetí, které neustále nastávají v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího.

Jedinec se cvičí v typu modality myšlení, eliminující všechno protikladné k této modalitě a typu myšlení. Myslet tímto způsobem znamená myslet pozitivně. Pozitivní myšlení je určeno duchovností jeho obsahu. Jestliže jedinec přemýšlí o sobě, druhých, o Pánovi, životě, Stvoření atd., v termínech jejich hodnoty, vážnosti, jedinečnosti, respektu, užitečnosti, vzájemného užitku atd., myslí pozitivně, a proto

myslí duchovně. Takové myšlení je první důležitý krok k tomu, aby se stal pravou duchovní entitou manifestující a užívající teoretické principy duchovnosti.

Jakákoliv jiná modalita myšlení je negativní, a tedy neduchovní. Pramení z negativních stavů a procesů pekel.

Když se někdo zeptá: „Jak mám bojovat proti zlům, nepravdám, negativním stavům, peklům atd.?“, radí se mu, aby se v první řadě začal procvičovat v pozitivním či duchovním myšlení tak, jak bylo včera popsáno principy duchovnosti a jak se popisuje zde ve snaze ukázat praktické aplikace a využití takových teorií.

Důležitým počátečním krokem v duchovním pozitivním myšlení je uvědomění si a přijetí skutečnosti, že všechno v sobě, v jiných, v životě, v celém Stvoření a v nejzazším smyslu i v Pánu pochází z duchovní esence a substance a jejich duchovních idejí, myšlenek a pojetí. Druhým důležitým krokem je praktické každodenní cvičení (prostřednictvím různých aktivních módů soustředění se, autohypnózy, meditace, sebeuvědomování se a uvědomování si svého vlastního myšlení atd.) pozitivního myšlení o sobě, ostatních, o Pánu, životě a celém Stvoření. Toto je opravdové duchovní myšlení. Z toho pramení další důležitý krok - z tohoto pozitivního duchovního myšlení vybudovat pozitivní duchovní pojmání, vnímání, podobu a obraz sebe sama a pojetí, vnímání, podobu a obraz jiných, života, stvoření a v nejzazším smyslu i Nejvyššího. Toto pozitivní nebo duchovní myšlení nemůže v životě kohokoli nastat a opravdu se uchytit, pokud nepřijme Jsoucno a Bytí Nejvyššího, Pána, Boha, Stvořitele, Ježíše Krista nebo jakkoli se Absolutní bytost a Entita nazývá. (Na jménech nezáleží - viz principy duchovní homogenity.) Přijetí tohoto faktu je samotnou esencí a substancí pozitivního, to jest duchovního myšlení.

Jedinec nemůže moc dobře myslet pozitivně, a tedy duchovně, když popírá takové jsoucno a bytí. Obsah popírání nemá sám o sobě nic pozitivního a duchovního. (Pozitivní myšlení je vždy duchovní. Není možné žádné jiné pozitivní myšlení než duchovní.) To je také pravda o negativních stavech. Popírání negativního stavu je neduchovním, nepozitivním myšlením. Aby byl pozitivní, jeden nemůže popírat fakt existence, v tomto případě, negativního stavu. Takovéto popření by od něj odnímalo možnost ho přemoci, bojovat s ním, nebýt jím dotčen, nedovolit mu se zachytit ve vlastním myšlení a životě a nakonec ho úplně ovládnout.

Proto je potom duchovně i prakticky nemožné pozitivně myslet a být pozitivní, jestliže se popírá bytí a jsoucno Boha. Bez ohledu na to, nakolik jeden usiluje smýšlet o sobě a druhých jako o hodnotných, cenných a jedinečných, nemůže v tom nikdy uspět, jestliže takto zároveň nesmýšlí o Nejvyšším, protože tím eliminuje samotný zdroj Absolutně pozitivního myšlení - Nejvyššího. Toto je duchovně - praktický axiom života a žití. Je nutné nejprve přijmout tento axiom, aby se vybuďovala jakákoliv filosofie života i duchovnosti. Bez tohoto přijetí je vše ve vlastním počínání úplně zbytečné a je to mrhání časem.

A opak je také pravdou. Je zcela nemožné pozitivně smýšlet o Pánu a ostatních, a tedy být v pravdě duchovní, jestliže se zároveň nesmýšlí stejným způsobem o sobě. Podobně je nemožné pozitivně smýšlet o sobě a o Pánu, pokud se zároveň nesmýšlí pozitivně o ostatních. Každá situace přináší prvek negativity, která otravuje, eliminuje a ruší pravou duchovnost a pozitivní myšlení.

Duchovní principy stanoví, že každý je naživu a žijící neustálou přítomností Nejvyššího uvnitř jeho Niterné mysli. Nadto také stanoví, že nikdo se nemůže vztahovat s Nejvyšším a ostatními žádným jiným způsobem než skrze sebe a sebou. To je důvod, proč je pozitivní či duchovní myšlení nemožné, pokud jeden z těchto

vitálních elementů chybí nebo je eliminován. Takže aby bylo jedincovo myšlení pozitivní a duchovní, je nutné, aby souběžně a zároveň pozitivně smýšlel o sobě, druhých a o Nejvyšším bez ohledu na to, zda ostatní takto smýšlejí nebo tuto definici pozitivního smýšlení přijímají či nikoli.

Jestliže jedinec poctivě procvičuje tento druh myšlení, splňuje důležitou část požadavku uplatňování duchovních principů života ve svém každodenním žití.

2. Způsob každodenního chtění. Druhou částí takového požadavku je usmyslit si, žádat, chtít a přát si a zamýšlet, aby se tyto duchovní principy staly součástí svého každodenního usilování a snažení, aby se staly jedinými motivujícími faktory vlastní vůle a úmyslu. Jeden chce, požaduje, přeje si a zamýšlí jen vše dobré pro sebe, ostatní, Pána, život a celé Stvoření. Takovéto ohnisko a obsah jeho vůle a úmyslů z něj dělá opravdu duchovní, hodnotnou, drahocennou a respektovanou osobu.

Proto se tudíž radí procvičovat ve svém každodenním životě a žití nejen takové pozitivní smýšlení o sobě, ostatních, Pánu, životě a Stvoření atd., ale i chtít, žádat, přát si a zahrnout tyto pozitivní myšlenky do svého srdce a mysli. Touto cestou se vlastní pozitivní myšlení stává aktualizovanou manifestací.

Opakuje se ještě jednou, v tomto praktickém principu je nemožné chtít, mít v úmyslu atd. cokoli dobré, pozitivní a moudré pro sebe, nečiní-li se tak zároveň pro Pána i jiné a opačně.

Částí takové vůle, úmyslu, přání, touhy atd. je pokorné přiznání a přijetí duchovního faktu, že jedinec je s to si usmyslet, mít v úmyslu, žádat, chtít, přát si atd. cokoli dobré, pozitivní a moudré pro sebe, ostatní, Pána, život a celé stvoření pouze z přítomnosti a přítomností Nejvyššího ve své Niterné mysli. Takže jedinec může být takový pouze z Pána. Toto je sám duchovní princip vůle a jejího praktického využití. Fakticky je to druhý důležitý axiom duchovního života.

3. Způsob každodenního cítění. Každý je v neustálé modalitě cítění. Cokoli si jedinec myslí nebo chce, je doprovázeno jeho pocity. Pociťuje své myšlení a chtění. Proto k tomu, aby pozitivní myšlení a pozitivní chtění bylo kompletní ve své duchovní i praktické modalitě jsoucna a bytí, je nezbytné také procvičovat pozitivní pocity. Bez ohledu na to, jak pozitivní jeden může být ve svém myšlení a chtění, pokud necítí pozitivně, nemůže být plně pozitivním, a tedy plně duchovním. První krok v tomto ohledu je přiznání a přijetí toho, že všechny pocity jsou u jednoho vytvářeny a iniciovány ve svých duchovních ideách, myšlenkách a pojetích v jeho niternostech čili Niterné mysli. Toto je jejich teoretická i faktická báze a základ, esence a substance. Jejich praktická použitelnost je ze stanoviska pravého duchovního obsahu v tom, že se cvičí pozitivní, rozkošné, radostné, příjemné a šťastné pociťování sebe samého, ostatních, Pána, života a veškerého Stvoření. Taková modalita cítění je samou modalitou. Toto jsou opravdové pocity. Cokoliv opačného k takovému nebo podobným pocitům nemá původ v pravé duchovní realitě a principech, tudíž se nemůže považovat za nic. Negativní pocity jsou to, co jako padělané, vnučované a vštěpované pekly realizují lidé, kteří to přijímají a praktikují. Konec konců, co činí pocit reálným? To, že ho jeden přijme a dovolí ho sám sobě pociťit.

Toto je důvod, proč se radí neustále procvičovat soulad vlastního myšlení a chtění s vlastními city tak, že se může více a více udržovat pozitivní způsob jejich vyjádření a dojmu ve vlastním životě.

A opět je nemožné cítit pozitivně sebe, ostatní nebo Pána, pokud jeden zároveň nepocítuje pozitivně Pána, druhé a sebe samého.

Jako třetí axiom tohoto duchovního principu života se radí pokorně přiznat a přijmout fakt, že každý je schopen pozitivního, radostného, rozkošného, příjemného, šťastného atd. pocítování sebe samého, jiných i Pána, života i veškerého stvoření pouze z přítomnosti a přítomností Nejvyššího ve své Niterné mysli, která je jediným možným zdrojem, původcem, podporovatelem a udržovatelem takovýchto pozitivních pocitů spolu s pozitivním myšlením a chtěním a jejich neustálého souladu.

4. Způsob každodenního jednání a chování. Každý je v neustálém módu jednání a chování. Dokonce když jeden zdánlivě nic nedělá, je to jeho modalita jednání a chování - nedělat nic. Jednání a chování se lze považovat za následek a důsledek způsobu vlastního myšlení, chtění a cítění. Jsou to projevené konkretizace ryzích duchovních idejí, myšlenek, konceptů atd. vzniklých a počatých ve vlastních niternostech čili Niterné mysli. V jistém smyslu jsou to vitální praktická potvrzení a stvrzení jednoty, jednosti a harmonie duchovních, mentálních a fyzických modalit fungování. Bez nich jsou duchovní a mentální modalitty jako duch a duše bez formy. Na druhé straně jsou jakékoliv aktivity a chování v sobě a sebou bezvýznamné a neúčinné, jestliže neslouží takovýmto stvrzením a potvrzením jejich duchovního a duševního původu a započítí v posloupnosti hierarchie duchovní organizace - od niternějšího (duchovních idejí, myšlenek a pojetí), přes intermediální (duševnost, duševní činnost - myšlení, chtění, cítění) k jejich nejzjevnějšímu (chování, aktivity, jednání a postoje). Toto je opravdový teoretický princip duchovnosti.

Co se jejich praktického využití týče, radí se, aby jeden byl duchovní, procvičovat se v každém úsilí jednat a chovat se ohledně sebe sama, jiných, Pána, života a celého Stvoření z vlastního pozitivního myšlení, chtění a cítění - pozitivně, ohleduplně laskavě, empaticky, soucitně, s odpuštěním, láskyplně, spravedlivě, objektivně a moudře.

Proto se jedinci radí cvičit ve svém každodenním životě vynakládat úsilí, aby jednal, choval se a získal pozitivní způsob za účelem dosažení pozitivních postojů. Tím, že tak činí, jedná a chová se opravdu duchovně. Jakýkoli jiný druh a způsob jednání a chování je neduchovní a je z negativního stavu - z pekel. Otravuje a ničí vlastní život a dělá jednoho neúčinným a neaktivním uzlíčkem neproduktivity.

A opět je nemožné jednat a chovat se pozitivně a mít pozitivní postoj ohledně sebe sama, jiných, Pána, života a stvoření, nečiní-li tak zároveň souběžně ohledně Pána, jiných, sebe samého, života a Stvoření.

Toto je samotný princip života a jeho praktické užitečnosti. Může být považován za čtvrtý důležitý axiom.

Tyto čtyři axiomy duchovnosti lze považovat za mající univerzální použitelnost. Jsou vždy pravdivé. V této stále pravdivosti jejich univerzální užitečnosti je duchovní a zároveň praktický význam všech principů duchovní homogenity.

Jestliže se jeden ve svém každodenním životě ze své svobodné volby, ve vlastní svobodě a nezávislosti snaží, vynakládá úsilí a cvičí se v uplatňování těchto axiomů ve svém každodenním životě ze své svobodné volby, dle své svobodné vůle, ve své svobodě a nezávislosti, kvůli obecnému blahu, kvůli principům samotným, protože

činit tak je správné a náležité, bez jakýchkoli nízkých motivací nebo vyhledávání zásluh, je opravdu duchovní osobou bez ohledu na bezprostřední dopady těchto snah v lineárním časovém kontinuu jeho života na Zemi. Tím, že tak jeden činí a přijímá tyto principy, opravdu se stává božím svatým mužem nebo boží svatou ženou. Toto je tedy tím, čím je duchovní život vůbec.

Říká se, že se radí se snažit, vynakládat úsilí a cvičit se v tomto způsobu života a žití zde popsaném. Žádným způsobem to neznámá, že jeden bude zcela osvobozen od vtírání se toho, aby myslel, chtěl, cítil, jednal a choval se negativně. Dokud je jeden na planetě Zemi, kde dominuje negativní stav, je nevyhnutelné, že tyto vtíravosti nastanou. Ale je znakem duchovní zralosti a moudrosti tento fakt uznat, být ohledně těchto vtíravostí ostražitý, bojovat s nimi, nepoddávat se jim a nebýt jimi zotročován, ale namísto toho je ihned zvládnout a působit proti nim pozitivními myšlenkami, projevy vůle, touhami, přáními, chtěním, úmysly, pocity, jednáním a chováním. Tím, že jeden takto a takovým způsobem koná, opravdu žije duchovní život. V takovém životě je pravá přítomnost Nejvyššího.

To je pro dnes vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ ČTVRTÉ

O duchovních požadavcích každodenního života a žití.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 80 – 85, Poselství 24.

Dne 24. dubna 1982.

Dnes jsem od Nejvyššího přijal následující poselství.

Většina lidí má mylný dojem a víru, že žít opravdový duchovní život je velmi obtížné, ne-li fakticky nemožné. Velmi často považují takový život za nudný, mdlý, chmurný, postrádající emoce, city a radost, za omezený a nesvobodný.

Ale ve skutečnosti právě opak je pravdou. Žít pravý duchovní život je nejsnazší a nejnornálnější věcí. Jakýkoli jiný styl života je ve skutečnosti velmi obtížný, lopotný, ustaraný, namáhavý, plný tlaku a napětí, vedoucí k neustálému zápasu a zaneprázdnění každodenním přežitím a tím, jak vyjít.

Mnoho lidí zcela zapomnělo velmi důležitý princip života, který byl znovu ustaven a formulován Ježíšem Kristem během Jeho fyzické přítomnosti na Zemi. Ten říká, že se má nejprve hledat království Boží a že všechno ostatní bude k tomu přidáno.

Toto tvrzení znamená, že nejdůležitější věcí v životě je duchovnost a její principy; jestliže se ve vlastním životě považují za opravdu to nejdůležitější, potom přirozeným, snadným a ve věci tkvícím následkem a důsledkem takového pojmání a používání je, že o všechno ostatní v životě bude popsáno a vše bude zařízeno ve správný a pravý čas, když a pokud bude potřeba, a bude to každému k dispozici k užití nejvhodnějším a nejpohodlnějším způsobem.

Toto je základní duchovní zákon života. Naneštěstí většina lidí stále nebere na zřetel tuto skutečnost a tráví většinu svého života plýtváním svých energií na neustálé zaneprázdnění vnějšími životními podmínkami a velmi málo, pokud vůbec, uvažují o niterně - duchovních faktorech. Takže skončí tak, že nikdy nebudou mít dost ničeho a nikdy nedosáhnou pocitu stability, jistoty, bezpečnosti a zajištění. Toto jim nedává žádnou volbu, než neustálou starost o to, co by se mohlo v budoucnosti stát.

Jestliže někdo přehlídí a odmítá pravý zdroj jistoty, bezpečnosti a bezpečí - duchovnost, nikdy ve svém životě nemůže být schopným, stabilizovaným a zkušeným. Stráví tudíž většinu svého života marnou snahou nalézt bezpečnost, bezpečí, jistotu a štěstí s falešnou nadějí, že se snad štěstí brzy na něj usměje.

Jak je obtížné žít tenhle život ! Většina lidí považuje takový život za normální a přirozený ! V tomto životě není nic normálního a přirozeného. Tento druh života může být považován za umělý, nepravý, abnormální, nepřirozený a vnucený na Zemi převládajícím negativním stavem, který lidé považují za nezbytnou a životně důležitou událost života obecně a lidského života zvláště. Nic nemůže být vzdálenější skutečné pravdě.

Aby se demonstrovalo, jak se lidé sami polapili do pasti zvěčňováním takového mizerného stylu života, bylo by užitečné uvážit následující body:

1. Je tu jistý duchovní požadavek každodenního života, který můžeme nazvat vyvažujícím faktorem vlastního života. Většina lidí tento vyvažující faktor neustále porušuje. Pokud by se někdo dostatečně staral o analýzu aktivit svého

každodenního života, uvědomil by si, že jeho život je jednostranný anebo nevyvážený. Většinu času během dne myslí, chce, pociťuje, mluví atd. o věcech, které samy o sobě mají malou, pokud vůbec nějakou, duchovní hodnotu. Lidé mluví o počasí, sportech, klenotech, nakupování, domech, autech, televizi a programech kin, schůzích, práci, klevetách atd., aniž by věnovali zřetel či čas pro zkoumání duchovních principů nebo přinejmenším poznání, že takovéto aktivity jsou možné jen proto, že jsou činné duchovní principy. A nyní ať se každý sám čestně zhodnotí a zjistí, kolik sekund či minut denně o takových duchovních faktech přemýšlí, uvažuje nebo je bere na vědomost.

O čem lidé hovoří, když jsou pohromadě ? Kolik času v jejich konverzaci a schůzkách obvykle věnují výměně duchovních myšlenek, hodnot atd., úvahám o významu života, účelu vlastního dennodenního snažení, ustanovení niterných duchovních faktorů každodenního života atd. ? Velmi málo, pokud vůbec nějaký.

Kvůli tomu je vyvažující princip vlastního života zcela zničen a jeden nakonec rozličnými způsoby a módy strádá.

Problémem je to, že lidé umísťují své životní hodnoty a významy do takových zevních úvah s malým, pokud vůbec nějakým, ohledem na duchovní původ jejich bytí.

Pravý duchovní život a žití vyžaduje, aby se vyvažující faktor každodenního života respektoval a uplatňoval. To znamená, aby se jisté množství času v každodenním životě zasvětilo duchovním úvahám, obeznámením se s duchovním původem všeho v zevnějších a vylepšování vlastních duchovních názorů a pozic ohledně vlastního Stvořitele, sebe sama, jiných, života a veškerého Stvoření obecně. Tehdy a jedině tehdy můžete nalézt pravý význam ve všech vnějších duchovních, jako jsou materiální, světské, pozemské, tělesné, smyslové a jiné podobné věci a záležitosti každodenního života. Vyrovňavající faktor vyžaduje, aby se věnovala stejná pozornost všem aspektům lidského života - duchovnímu, mentálnímu, fyzickému, hmotnému, ekologickému, sociálnímu atd. přednostně v tomto pořadí.

Nebrání zřetele na duchovní uvažování a nadsazování zevních faktorů života a zabývání se jimi vede k patologii, abnormalitě, mizérii, neštěstí, jednostrannosti, tuposti, hlouposti a marnosti. Aby ospravedlnili své nadsazené úsilí a pídění po hmotných, světských, pozemských, sensorických a podobných záležitostech, lidé je považují za nejdůležitější faktory štěstí a naplnění života a obvykle připisují nedostatek takových kvalit ve svém životě tomu, že nemají dostatek času a prostředků na jejich nabytí.

Pokud někdo chce být opravdu duchovní osobou, radí se mu, aby vybalancoval svůj každodenní život tím, že věnuje čas rovnoměrně všem faktorům života - duchovnímu, duševnímu, materiálnímu, fyzickému atd. Tím, že to činí, potvrzuje a uplatňuje ve svém životě právě duchovní principy.

2. Druhý duchovní požadavek každodenního života je definován vytvořením hierarchie priorit věcí a pojetí v každodenním životě. Které věci mají nejvyšší prioritu, a jsou tudíž nejdůležitější; které jsou méně důležité; a které jsou nejméně důležité mající nejmenší prioritu ve vlastním životě ? Naneštěstí většina lidí přisuzuje nejvyšší prioritu věcem a pojmům, které z hlediska opravdového duchovního života jsou nejméně důležité.

Lidé například dávají nejvyšší prioritu takovým věcem, jako je být materiálně bohatý; vlastnit lepší dům nebo auto; mít prestižnější postavení; být uznáván a přijímán ve společnosti, v práci nebo ve škole; být slavný a mocný atd. Mnoho lidí

chce vynikat ve své práci nebo studiích nebo v tom, co dělají, aby si jiní lidé o nich povídali, obdivovali je a chválili je; nebo si přejí uspokojovat ostatní. Malý, pokud vůbec nějaký, duchovní význam dávají takovýmto aktivitám a snahám. Taková převrácená a překroucená hierarchie priorit života má za výsledek početné problémy, neštěstí, nemoci, zklamání, příhody, nehody a mnoho jiných strádání, jejichž seznam může být bez konce.

Zde lze s jistotou konstatovat, že obecně jeden z hlavních zdrojů lidského utrpení na Zemi je překroucená a převrácená hierarchie priorit, kterou lidé mají ve svých každodenních životech. Všechno je vzhůru nohama. Priority patřící na začátek tohoto seznamu jsou na jeho konci nebo poblíž jeho konce anebo v nejhorsším případě jsou vypuštěny úplně. Priority, jež patří na konec nebo ke konci seznamu, jsou umístěny na jeho začátek.

Opakuje se ještě jednou, aby jeden byl opravdu duchovním, a tedy opravdu šťastným a produktivním, radí se mu přeformulovat a znovu uvážit svoji hierarchii priorit svého každodenního žití a umístit duchovnost a její principy na vrchol svého seznamu. Tím, že tak učiní, seřadí všechny věci do přirozené, normální a zdravé formace, jež vyústí v hojnost, úspěch a užitečná dostižení ve všech jeho počinech.

Naneštěstí současný stav lidí na Zemi je v tomto ohledu takový, že jen asi patnáct procent (15 %) celé populace Země dává duchovnost a její principy na vrchol svých priorit. Z důvodu této situace je život na Zemi sotva přežívající.

3. Třetí duchovní požadavek každodenního žití spočívá v ustanovení preferencí zájmů, které jeden ve svém životě má. Jaký druh zájmů dominuje vlastnímu životu? Nemnoho lidí věnuje své životy rozvoji zájmů o duchovní záležitosti, význam života, zlepšení duchovních podmínek života a podobné věci. Většina lidí si stanoví, pěstuje a hýčká své zájmy o vnější, světské, pozemské, materiální, zevní a smyslové záležitosti. Jsou jimi zaneprázdněni a dovolují jim nasytit, opanovat a prosáknout své životy do takové míry, že cokoli dělají, cítí, myslí, žádají chtějí a mají v úmyslu, je pouze s ohledem na takovéto externí zájmy. Vše ostatní se považuje za méně důležité či za nedůležité vůbec. V zásadě je každý takový, jaké jsou jeho zájmy. Dělají ho tím, čím je.

Je náležité a správné mít v životě mnoho zájmů, ale ve správném poměru a hierarchii k jednomu hlavnímu zájmu nade všechny, který určuje vše ostatní v životě - zájmu a účel, význam a cíl vlastního života a o to, jak se nejlépe pustit do naplňování účelu vlastního života nejlépe možným, nejužitečnějším, produktivním, tvořivým, konstruktivním a plodným způsobem tak, aby výsledkem mohl být vzájemný prospěch a sdílení. Jakékoli jiné zájmy, jaké by kdo mohl mít, musí sloužit tomuto nade vše jsoucímu zájmu duchovnosti. Abyste tudíž byli vpravdě duchovní osobou, radí se vám procvičovat se v osvojování, ustanovování, pěstování a rozvíjení takového zájmu, činitele z něho nejpřednější zájem ze všech. Výsledkem takovýchto snah je automatické ustanovení mnoha vedlejších zájmů, které opatří možnosti vystupňování a obohacení vaší duchovnosti a štěstí v životě.

4. Čtvrtým duchovním požadavkem každodenního života je zavedení náležitých motivujících faktorů pro zahrnutí duchovních aktivit do vašeho života. Jaké jsou pravé motivující faktory takových aktivit a co ustanovuje pravé duchovní aktivity? Většina lidí na Zemi má nesprávnou motivaci pro ustanovení a provozování takovýchto aktivit.

Za první ze všeho považují například verbální modlitby, chození do kostela, čtení Bible atd. samy o sobě za pravé duchovní aktivity. Za druhé, ve většině případů se věnují těmto aktivitám ze špatných důvodů a s nesprávnou motivací. Tyto aktivity se

ustanovují a provádějí obvykle z pocitu viny, strachu z potrestání, strachu z nemoci, strachu z neštěstí a ze smrti a z mnoha jiných podob strachu, viny a hanby nebo z nějakých jiných nízkých motivací.

Takové aktivity, konané s takovou motivací nemají samy o sobě nic opravdu duchovního. Žádným způsobem neustanovují duchovnost.

Aby jeden byl opravdovou duchovní osobou, radí se praktikovat duchovnost vnitřním přijetím faktu, že váš celkový styl života a všechny jeho aktivity jsou výsledkem působících duchovních principů a cokoliv se dělá, dělá se ze svobody a nezávislosti, vlastní svobodnou volbou, s láskou a moudrostí, s inteligencí a logikou, s citem a intuicí, protože je to náležité a správné takto dělat kvůli samotnému principu, bez jakýchkoliv jiných úvah a motivací.

5. Pátý duchovní požadavek každodenního života lze založit ustanovením náležitých propojení a mostů mezi zevnějšnostmi a niternostmi duchovnosti.

V současnosti většina lidí na Zemi duchovnost zvnějšňuje a tím, že takto činí, ničí všechny mosty a spojení k její vnitřní esenci a substanci. V tomto případě se duchovnost považuje za externí provedení jistých ustanovených, neměnných rituálů, pravidel, ceremonií, vnějších chování, omezení, tabu a ohraničení, u kterých se očekává, že u nich každých setrvá. Následováním těchto externích aktů je jedinec veden a také sám sebe vede k víře, že se nachází v pravé duchovnosti. Je nucen a sám sebe nutit k tomu, aby byl zaneprázdněn udržováním určitých standardů a pořadí těchto činů a výkonů bez toho, aniž by nazíral dovnitř na jejich reprezentativní význam a korespondující duchovní faktory.

Ve skutečnosti neexistuje v samotných těchto aktivitách nic opravdu duchovního. V mnoha případech fakticky lidi zadržují před objevením pravé duchovnosti tím, že je odvracejí od jejich niterností nebo jejich Niterné mysli, kde sídlí Nejvyšší. Fakticky tedy odvádějí pryč od Nejvyššího.

Aby jeden byl opravdu duchovní osobou a žil pravý duchovní život, radí se obrátit se dovnitř ke své Niterné mysli a vyhledat tam komunikaci s Nejvyšším a radu od Nejvyššího, Kdož je vždy přítomný v Niterné mysli každého. Tím se ustanoví trvalý most mezi duchovností a každodenním zevním životem tak, že se všechny faktory duchovnosti sjednotí, harmonizují a fungují v jednotě jejich celistvosti. Je třeba si pamatovat, že neexistují žádné nedůležité věci, jež by se neměly dát ke zvážení Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli. Vnější faktory duchovních aktivit mohou posloužit, pokud si tak kdo přeje, jako prostředek a připomínka obrácení se k vlastním niternostem nebo jako nástroje pro kontaktování své Niterné mysli a Pána. Žádný jiný význam by se takovému zevnímu konání a jednání nikdy neměl přiřkládat.

6. Šestým duchovním požadavkem každodenního života je pečlivě se vyhýbat jakémukoli možnému navyknutí očekávaným modalitám a způsobům žití a praktikování duchovnosti. Není nic škodlivějšího životu a duchovnosti než toto navyknutí.

Problém je v tom, že většina lidí má tendenci ustanovit jistý styl života, jistý způsob a modalitu žití a praktikování duchovnosti a přísně na nich lpět bez touhy nebo potřeby se měnit. To je nebezpečná situace, protože se začínají dělat věci návykem, jako automat, bez jakéhokoliv přemýšlení, cítění, chtění nebo uvažování ohledně obsahu těchto aktivit a úkonů. Takové zvyky vedou ke kompletní devastaci jakéhokoliv duchovního smyslu vlastního života a aktivit bez ohledu na to, jaké mohou být.

Pravý duchovní princip života stanoví, že esence a substance duchovnosti, její vlastní život, je v neustálém proudění, změně, pokroku, růstu, zdokonalování a transcenci předchozích stavů, rozpoložení a procesů.

Jak může jeden růst nebo se vyvíjet, pokud se uzavřel ve svém zvyku myslet, chtít, cítit, jednat, chovat se, konat, mít vztah atd. svým vlastním způsobem a modalitou s vyloučením něčeho rozdílného nebo nového? Tragédie lidských systémů a současného lidstva je v tom, že tento návyk je trvale udržován.

Nyní, aby jeden byl pravou duchovní osobou, radí se mu často se zkoušet, prozkoumávat a vyhledávat ve své Niterné mysli od Pána nejprogresivnější modalitu a způsoby žití, fungování a konání se silnou autosugescí, aby si nedovolil nechat se lapit do pastí klamného a zákeřného pohodlí životního stylu se zvyky, které se vyhýbají novým perspektivám neustálého duchovního rozvoje.

7. Sedmý duchovní požadavek každodenního života spočívá v pečlivém vyhýbání se tomu, aby se spoléhalo na náhledy, názory, očekávání a postoje ostatních.

Většina lidí má tendenci stavět své životy a ustanovit své životní styly podle náhledů, názorů, očekávání a postojů jiných. Duchovně je to nebezpečný postoj a sklon, protože jednoho uvyká spoléhat se na zevnějšnosti, na „vnějšek“, ve kterém neexistuje žádná spolehlivost. Namísto spoléhání se na své niternosti, na svou Niternou mysl a Nejvyššího, Kdož je vždy přítomen v jejich Niterných myslích, připraven zodpovědět jakoukoliv otázku a ustanovit jakýkoliv spolehlivý styl pravého duchovního a šťastného života, mají lidé sklon uzavřít svůj vlastní zdroj pravého života a vyhledávat pravidla pro ustanovení životního stylu ve vnějšnostech, kde nelze žádná pravidla rozeznat a vyzískat. Takže žijí v neustálém klamu a sebeklamu. Jeden z mnoha zdrojů chaosu a zmatku v lidských životech pramení z porušování tohoto pravidla duchovního požadavku každodenního života.

Abyste jeden žil opravdovým duchovním životem, radí se vždy kontrolovat, verifikovat, prozkoumávat a ustanovit ve své Niterné mysli spolu s Pánem platnost, spolehlivost, využitelnost, vhodnost a použitelnost takových náhledů, názorů, očekávání a postojů jiných. Jeden vždy pátrá a vyhledává spolu s Pánem ve své Niterné mysli nejlepší modalitu a způsoby žití v souladu s jedinečnou duchovní, duševní, emocionální, volní, intelektuální, fyzickou, ekologickou a hmotnou strukturou a dynamikou veškeré své mysli a osobnosti. V takovém úsilí je pravá moudrost, zralost, štěstí a přítomnost Nejvyššího, která ustanovuje duchovnost v každodenním životě.

8. Osmým duchovním požadavkem každodenního života je pečlivé vyhýbání se konformitě s ustanovenými a očekávanými životními standardy a stereotypy. Většina lidí má sklon se přizpůsobovat tomu, co se očekává, diktuje, předpisuje a požaduje zevnějšnostmi každodenního života.

Duchovní nebezpečí této situace může být odhaleno v nutnosti potlačit, zatlačit, zapomenout, vzdát se nebo dokonce odstranit určité vitálně důležité charakteristiky vlastních jedinečných potřeb, sklonů, rysů, vzorů a vlastností, které ustanovují pravý obsah vlastní esence a substance. Vlastní popírání příležitosti být jedinečným způsobem sebou samým, aby se přizpůsobilo vnějším standardům a stereotypům očekávání a uniformity, často vede k velmi vážným duchovním, duševním, emocionálním, intelektuálním, sexuální a fyzickým neduhům a všem druhům problémů, jejichž seznam by mohl být nekonečný.

Toto je jeden ze zdrojů lidského duchovního zbídačení a zhouby, jež vede k tomu, aby se žil život hlouposti, kontraproduktivity, povrchnosti a prázdnoty. Takový život není vůbec žádným životem, ale duchovní smrtí.

Aby se jeden vyhnul takovému pseudoživotu a založil opravdový život duchovního žití, radí se procvičovat a praktikovat rozpoznávání toho, jak se ustavuje a aktualizuje Pán ve vlastní Niterné mysli, a žití vlastními jedinečnými a neopakovatelnými životními vzory, aniž by se pokoušelo někomu a něčemu se zavděčit a aniž by se pociťovala potřeba přizpůsobit se něčím očekáváním a stereotypům. Radí si uvědomit si, že jeden není zde na Zemi, aby byl jako někdo jiný nebo jako něco jiného, ale je zde, aby byl sám sebou. Pouze bytím být sám sebou může náležitě naplnit svůj účel na Zemi. Tím, že se snaží být jako někdo jiný, a tím, že se snaží někomu zavděčit popíráním své vlastní jedinečnosti, porušuje všechny duchovní principy života a sám sebe olupuje o všechny příležitosti být opravdu šťastným, radostným, spokojeným, potěšeným, příjemným, užitečným atd. sobě, Pánu, ostatním, životu a veškerému stvoření.

Proces formulování těchto duchovních požadavků každodenního žití neznamena, že by se měly přestat pěstovat jakékoli zevní pozitivní aktivity nebo přestat věnovat čas uvažováním o nich či jejich uskutečňování.

Duchovní principy žití jsou porušeny pouze tehdy, stanou-li se tyto aktivity a úvahy samotným účelem, cílem a snažením vlastního života.

Aby jeden byl opravdovou duchovní osobou a žil pravý duchovní život, radí se, aby se takovými zevními aktivitami a úvahami zabýval s uznáním, přijetím a uvědoměním důležitého duchovního faktu, že nejsou nejdůležitějšími aktivitami v jeho životě; nejsou jediným účelem života, ani nejsou jediným zdrojem jeho štěstí, naplnění a uspokojení. Jsou toliko nástroji, prostředky, vyjádřeními, reprezentacemi a korespondencemi duchovního stavu záležitostí ve vlastních niternostech, ve vaší Niterné mysli z věčné přítomnosti Nejvyššího v ní. Je vlastní povinností, právem, závazkem, odpovědností a účelem vlastního života ustanovit duchovní principy, které vládnu, panují a projevují se ve všech aktivitách a úvahách, a určit, jak je využít nejefektivnějším, nejproduktivnějším, nejvíce konstruktivním, nejvíce tvořivým a nejužitečnějším způsobem, aby tak z nich mohl plynout vzájemný prospěch, společné blaho, štěstí a spokojenost k Pánu, druhým, sobě samému, k životu a veškerému Stvoření. Jeden se musí ujistit, že za tímto úsilím nejsou žádné skryté motivace anebo negativní úmysly. Toto lze ustanovit pouze obrácením se k Pánu ve vlastní Niterné mysli a konzultováním s vlastní Niternou myslí a Pánem všech záležitostí života. Žádná jiná cesta opravdu neexistuje. Pokud jeden toto a takto dělá, stává se opravdu duchovní osobou.

Toto je pravý duchovní život vůbec.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ PÁTÉ

O praktických principech každodenního života.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 86 – 88, Poselství 25.

Dne 25. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Jestliže by si lidé na Zemi příležitostně připomínali, uvědomovali a přijímali fakt, že cokoli dělají, a nezáleží na tom, jakým druhem činnosti se v daném okamžiku svých každodenních životů zabývají, ať je to práce, zábava, jídlo, pití či milování atd., je nejzazším důsledkem a následkem působících duchovních principů Nejvyššího a od Nejvyššího, kdož je přítomen v jejich Niterné mysli, a že takové aktivity jsou konkrétními projevy a souvztažnostmi různých duchovních stavů, procesů a rozpoložení, potom by jim nic v jejich životech nemohlo ublížit, přinést neštěstí, způsobovat jim jakékoli komplikace, problémy nebo zkázu jakéhokoliv druhu.

Problémem s lidmi v tomto ohledu je to, že buď opomíjejí uvažovat o tomto axiomu a neoddiskutovatelném faktu anebo dokonce zcela odmítají možnost existence takovýchto duchovních principů.

Výsledkem a důsledkem takového opomenutí nebo odmítnutí je to, že většina lidských každodenních činností, prací a povinností vede dokonce k problémům, komplikacím, protivným reakcím, nespokojenostem a mnoha jiným negativním následkům. I když v jedné oblasti svých snah ke své zdánlivé spokojenosti uspějí, v jiných oblastech sami sebe shledají nespokojené atd.

Nedostatek, pomíjení a odmítání duchovních úvah každodenního žití porušuje základní principy opravdového života a ničí vyváženost funkcí a činností lidské mysli (ducha, duše a těla). Odtud se tvoří všechny druhy problémů a ubohostí v životě, které kontaminují jedincův život.

Aby sami sobě poskytli jinou příležitost a šanci, aby se znovu ustavily a uvedly zpět do svých životů duchovní principy každodenního života a žití tak, jak jsou zde formulovány (v těchto poselstvích), radí se lidem, aby přistupovali ke svým každodenním aktivitám a zaměstnáním uplatňující následující praktické principy.

1. Princip umírněnosti. Duchovní princip života říká, že jelikož je jeden svobodným a nezávislým jedincem, nelze nikomu vnucovat žádná omezení, zákazy, limity anebo tabu. Jedinci je dovoleno užívat cokoli a všechno jsoucí k dispozici k zabývání se v rozličných aktivitách každodenního života. Avšak tento princip je platný pouze tehdy, pokud se přistupuje ke všem dosažitelným zdrojům a využívají se s umírněností. Jakékoli přehánění nebo opomenutí v jejich využívání vede ke zrušení rovnováhy života a stává se silným zdrojem všech druhů životních problémů. Žádný extrém není pro jedincova ducha, duši a tělo zdravý.

Dobrý příklad toho, jak tento princip pracuje, se může najít v jídle a pití. Může se jíst a pít všechno, co je požitelné a pitné, a neměla by se vnucovat žádná omezení

ohledně toho, co by se mělo jíst či pít (taková omezení jsou neduchovního původu). Nicméně se vám radí jíst a pít s umírněností, vyváženě bez přejídání nebo nadměrného pití, anebo bez nedostatečného najedení a napití se. Toto samozřejmě platí o všech aktivitách vlastního každodenního života. Jestliže je jedinec umírněný ve všech ohledech, jedná z duchovnosti. Negeneralizovat tento princip umírněnosti je znakem duchovní moudrosti a zralosti. Radí se, aby jeden spolu s Pánem uvnitř vlastní Niterné mysli ustanovil to, co je pro toho kterého jedince nejvhodnější, správné a odpovídající měřítku takové uměřenosti s ohledem na jeho skutečné potřeby, míru a rozsah zodpovědností, povinností závazků a práv a s ohledem na jeho strukturu, dynamiku a zvolené pověření na této Zemi. Různí lidé budou mít odlišné potřeby a požadavky na život a žití, které budou ve všech ohledech určovat míru nezbytné umírněnosti. Odlišní lidé budou mít odlišné potřeby a požadavky života a žití, které budou určovat rozsah nutné umírněnosti ve všech ohledech. Co je náležité pro jednoho, není nutně náležité pro druhého. Radí se tudíž vždy poradit s Niternou myslí a s Pánem ve vlastní Niterné mysli, aby se tento princip ve vlastním životě náležitě uplatňoval. Tím, že jeden takto činí, jedná duchovně a je fakticky duchovní.

2. Princip účelu v užívání. Ať jeden dělá ve svém každodenním životě cokoli, je obsah, význam a následek tohoto počínání určen účelem, pro který se to dělá a používá. Jestliže účel jakékoli aktivity a použití jakýchkoli prostředků a nástrojů pro tuto aktivitu se určuje duchovními principy - pro obecné dobro, vzájemný prospěch, pro podporu vlastního ducha, duše, těla, prostředí, společnosti atd., aby jeden byl užitečnějším, prospěšnějším a nápomocnějším - potom se naplňují všechny duchovní požadavky pro takové aktivity, zaměstnání a užívání. Jeden tudíž jedná jako duchovní osoba. Z takových aktivit nemůže vzejít žádná škoda, problémy či negativní důsledky. Jakýkoli jiný účel nebo využití různých aktivit má neduchovní záměr a původ, a proto jeho výsledkem nakonec pravděpodobně budou neštěstí, problémy, strasti, indispozice a jiné negativní výsledky (na duchu, duši, těle a prostředí), jejichž seznam může být nekonečný.

A opět dobrý příklad působení tohoto principu může být nalezen ve funkcích jedení a pití. Jaký je duchovní význam konzumace jídla a nápojů? Duchovním účelem je být silný, zdravý, energetický, statný a v dobré fyzické kondici, aby jeden mohl mít zdravé tělo se zdravým duchem a duší za účelem bytí lidskou bytostí lepší, užitečnější, prospěšnější a nápomocnější Pánu, druhým, sobě samému, životu a stvoření obecně. Toto je tedy opravdový duchovní základ těchto aktivit. Odráží nejzazší důsledek a konkrétní manifestaci duchovních dostižení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dobročinnosti a víry, jež jsou jídlem a nápojem ducha a duše. Pokud jeden jí a pije za tímto účelem a má-li na mysli toto použití a jestliže věnuje stejný čas na nabytí duchovního a duševního jídla a pití za stejným účelem a užitím, potom jedná duchovně a stává se pravou duchovní bytostí. S takovýmto duchovním účelem nemůže žádné jídlo a pití, konzumované v jakékoli formě či podobě s umírněností odpovídající vlastnímu uspořádání, ublížit nebo způsobit jakékoli problémy vůbec. Myslet jinak znamená myslet z pekel. Pekla nemilují nic více, než uvalovat na lidské aktivity všelijaké druhy omezení a tabu, jako v tomto případě na jídlo a pití. Prohlašují některá jídla a pití za nezdravá, nečistá a nevhodná ke konzumaci. Nechtějí, aby lidé objevili, že není nic nezdravého, nečistého na jídle a pití samotném. Lidské postoje, očekávání, projekce, účely a užití atd., jsou tím, co dělá něco nezdravým, nečistým anebo nebezpečným.

A opět, pokud jeden např. jí a pije za jakýmkoli jiným účelem nebo užitkem, než je výše popsáno, a pokud tak činí s vědomou nízkou motivací, potom se samozřejmě

stane nezdravým, otlým, nevyváženým anebo ubohým. Vše v jeho duchu, duši i těle bude trpět a bude způsobovat všemožné problémy v jeho každodenním životě a žití. Dobrým příkladem takové situace je konzumace nebo omezení konzumace jídla z důvodu iluzorní sebeochrany nebo sebepotrestání, utišení pocitu viny za sexuální pocity anebo vyhnutí se tomu být sexuálně přitažlivý anebo kvůli mnohým jiným nízkým motivacím a důvodům. Z tohoto příkladu lze bezpečně vytvářet analogie ke všem ostatním každodenním aktivitám, kterými se kdo zabývá.

3. Princip ocenění, vděčnosti a uspokojení. Duchovní princip života říká, že cokoli existuje nebo se naskytá, existuje a naskytá se kvůli nějakému užitku za dobrým účelem, pro poučení, růst, zlepšení, vhléd a duchovní pokrok. Je tudíž znakem duchovní vyzrálosti, moudrosti a přítomnosti Nejvyššího, pokud se na všechny události, dosažitelné příležitosti, aktivity a zaměstnání atd. pohlíží s uznáním, vděčností a pocity spokojenosti s tím, co jeden má, věda, že všechny tyto věci nastávají a mohou být využity za tímto dobrým účelem.

Jestliže jeden přistupuje ke všem událostem, činnostem, zaměstnáním atd. ve svém životě s postojem, smyslem a pocitem ocenění, vděčnosti a uspokojení směřující k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli, nemůže mu nikdy nic ve vlastním životě ublížit, uškodit nebo ho ohrozit.

Jiné druhy pocitů, vjemů nebo postojů mohou a budou vést do všech možných problémů, ubohosti a nebezpečí. Avšak pokud jeden ve vlastním každodenním životě praktikuje a procvičuje pohlížení na takové aktivity s postojem, jaký je formulován v tomto jednotlivém principu, jedná duchovně a fakticky je opravdovou duchovní osobou.

Tyto tři praktické principy duchovního žití se mohou aplikovat na jakoukoli činnost ve vlastním životě.

Důvodem proto, že se radí používat tyto principy, je to, že jsou normální, přirozené, zdravé a axiomatické u opravdového života a žití. Odchýlení se od nich jsou kontraproduktivní, destruktivní a škodlivá životu a žití a mají původ v negativním stavu pekel.

Kvůli přirozenosti, normálnosti a zdravoti těchto principů je snadné a pohodlné je následovat a uplatňovat, pokud se lidé ze své svobodné vůle a volby rozhodnou je přijmout a následovat, když také požádají Nejvyššího ve své Niterné mysli o pomoc a radu.

Je ohavností zfabrikovanou v peklech považovat následování těchto principů a pravidel formulovaných v těchto poselstvích za obtížné, nemožné, svízelné či omezující. Právě opak je pravdou, jak může dosvědčit kdokoli, kdo se stará o to, aby zastavil a analyzoval způsob a praktikování svého každodenního života. Ale pointou je přimět lidi, aby si uvědomovali potřebu takového dennodenního ohodnocení, hledání a zkoumání sebe sama a svých každodenních aktivit tím, že se niterně obrátí k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli, a aby zahájili soustavné uplatňování těchto principů.

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ ŠESTÉ

O náležitém chápání povahy negativního stavu.
O nevhodnosti lidského chápání některých životních událostí.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 89 – 93, Poselství 26.

Dne 6. dubna 1982.

Dnes byla obdržena od Pána následující poselství.

Dnes se bude uvažovat o dvou záležitostech.

Za prvé. V „Základech lidské duchovnosti“ je uvedeno, že negativní stav je lokální a nikoliv univerzální událostí ohraničenou a omezenou pouze na tento Sluneční systém a specificky na planetu Zemi (nepočítaje pekla v duchovním světě ze Země).

Toto tvrzení se musí chápat následovně.

Na planetě Zemi existuje negativní stav a jeho důsledky v aktivované, dominantní a pozemský život pronikající formě. Není zde nic, co není tak či onak zamořeno negativním stavem. Jak bylo přesně ukázáno v „Základech lidské duchovnosti“, planeta Země a všichni lidé na ní jsou určeni negativnímu stavu za tímto specifickým účelem.

Na druhé straně, nikde jinde ve Stvoření neexistuje negativní stav ve stavu a procesu aktivace, dominance a proniknutí. Namísto toho existuje ve stavu nehybnosti, potenciality, upoutanosti, dřimoty, omezenosti a služebnosti dobrému a pozitivnímu účelu. Je jako zvíře uzavřené v kleci, které je ochočené a dobře kontrolováno, aniž by tu bylo jakékoli nebezpečí, že vyrazí a kohokoli zraní.

Důvodem toho, že je potřeba uvědomění si negativního stavu po celém Stvoření, je to, že opak dobra a pravdy musí být stále přítomný kdekoli, aby se zachovala svoboda a nezávislost všech sentientních entit. Bez připomínání možnosti negativního bytí by neexistovala žádná opačná volba. To by porušilo základní princip jsoucna a bytí jakéhokoliv sentientního života - princip volby přijmout nebo odmítnout Nejvyššího a pozitivní stav. Jak by si jinak mohl jedinec vybrat něco odlišného od pozitivního stavu?

Tedy aby veškeré Stvoření mohlo mít konkrétní znalost všech důsledků negativního stavu, byla planeta Země a její lidé pověřeni pro demonstraci těchto důsledků. Jak je zdůrazněno v „Základech lidské duchovnosti“, veškeré Stvoření má neustálý prospěch z negativních zkušeností lidí na Zemi. Proto není pro negativní stav a proces nutné, aby byl aktivován a byl v dominantním rozpoložení kdekoli jinde ve Stvoření.

Prospěch z této zkušenosti je samozřejmě k dispozici ve všech modalitách jsoucna a bytí a je také zachycen v diskrétních a simultánních úrovních synchronnosti času a prostoru. Z tohoto důvodu je k dispozici pro poučení kdekoli a ve všech časech ve Stvoření od věčnosti do věčnosti bez výjimky. Takže lidé v různých časových cyklech, jak v absolutní minulosti i v absolutní budoucnosti, tak samozřejmě i v

současnosti (z hlediska lineárního časo-prostorového kontinua), ve všech dimenzích, úrovních, stupních, krocích, stavech a rozpoleženích jsou kvůli tomuto principu s to mít prospěch ze zkušeností z důsledků aktivovaného negativního stavu a procesu na planetě Zemi. (Pro lepší pochopení pojetí diskretnosti času viz poselství ze dne 20. dubna 1982.)

Jiný důležitý důvod, proč je negativní stav přítomen v potenciální formě kdekoli ve Stvoření, ačkoli není nikdy aktivován, je kvůli přirozenosti a struktuře univerza a sentientních entit.

Nedostatek čehokoliv negativního může být pojímán pouze v Absolutním stavu, kondici a procesu pozitivnosti. Jinými slovy pouze Absolutní pozitivní stav a Proces může být zcela osvobozen od čehokoli negativního. Význam a obsah slov „absolutně pozitivní“ označuje, že nic negativního nesmí a nemůže uvnitř tohoto existovat. Jinak by to už nebylo zcela absolutní a pozitivní. Ale „absolutně pozitivní“ také znamená, že to nelze stvořit, ani to nemůže vzniknout, neboť to musí vždy být a existovat bez jakéhokoliv času a prostoru, ale také v čase a prostoru odděleně od něj; jinak by to už nebylo absolutní. Takovýto absolutní pozitivní stav musí tudíž být nestvořen. Pouze Nejvyšší je a může být v takovém rozpoležení, stavu a procesu. Z tohoto důvodu je pouze Nejvyšší tím Jedním, Kdož je Absolutně pozitivní, a proto bez čehokoliv negativního uvnitř Sebe Samého/Samé.

Na druhé straně je vše ostatní ve Stvoření stvořeno a pochází z Absolutního. Vzhledem k této skutečnosti všechno ostatní Stvořené a započaté nemůže být absolutní, ale pouze relativní k absolutnímu. Přirozenost jsoucna pouze relativního v sobě zahrnuje možnost mít zkušenosti, které jsou rozdílné od absolutně pozitivního; odtud tudíž pochází možnost existence negativního stavu. Cokoliv není z pozitivního stavu, není pozitivní, a tudíž je negativní. Nedostatek něčeho nezáleží na tom, co to je, dává popud pro nastartování něčeho, co bude kompenzovat tento nedostatek. V tomto případě nedostatek zkušeností jsoucna v absolutním stavu, rozpoležení a procesu dává jedinci příležitost odstartovat opačný trend k takovému nedostatku. Odtud tudíž na úrovni hmoty vychází otázka: „Jaké to je být bez duchovnosti?“ nebo „Co by se stalo, kdyby se život mohl vysvětlit z jakéhokoli jiného zdroje než z Nejvyššího, kdož je Absolutně pozitivním?“ Důsledky takových otázek jsou rozsáhle popsány v knize „Základy lidské duchovnosti“.

Protože však tato situace vznikla v relativním stavu, v časnosti kontinua Stvoření, nemá a ani nemůže mít věčného trvání. Pouze to co je započato v absolutním rozpoležení, stavu a procesu, má a musí mít věčné pokračování, protože to v sobě nese všechny atributy Absolutna v relativním rozpoležení. Negativní stav nemá takovýto původ. Je to vedlejší účinek a důsledek něčeho, co samo o sobě vzniklo. Vznikl ve stavu, který vznikl. Tudíž, ačkoli všechny stvořené sentientní entity musí věčně pokračovat dle své volby být relativními k absolutnímu (viz Princip duchovní homogenity č. 7, zjevený dne 3. a 4. dubna 1982), to neznamená, že jejich produkce musí mít také věčné pokračování. Vždyť negativní stav byl a je produkován z relativistické kondice. Nikdy nemůže mít původ v Absolutně pozitivním. Tedy nemůže pokračovat do věčnosti ve své aktivované a dominantní formě. Jeho věčné pokračování je možné pouze jako potencialita vzhledem k tomu, co bylo řečeno výše - jako volby a výsledek nedostatku zkušeností jsoucna v absolutním rozpoležení.

Vzhledem k časné povaze aktivní a dominantní modalit existence negativního stavu, musí jeho současná manifestace na Zemi někde skončit. Pointou zde je, že negativní stav ve svém aktivním a dominantním módu existence není ve své přirozené, normální a správné kondici. Jeho normální, pravá a přirozená kondice je být dřimající, zaražený a úslužný pozitivní kondici. Je to proto, že je myslitelný pouze prostřednictvím pozitivního. Nemůže existovat v sobě a sebou tak, jako pozitivní. Může existovat pouze z bytí a energie pozitivního. Cokoliv existuje v sobě a sebou, je vždy aktivní, dominantní a opravdu reálné. Proto jeho aktivace bude vždy nepřirozená, abnormální, umělá, nucená a vnucená, nemající v sobě a sebou žádnou věčnou budoucnost. Jeho existence je udržována pouze ukradeným principem života.

Kvůli těmto faktorům je aktivovaný negativní stav v procesu stálého navracení se ke své počáteční, normální a přirozené kondici - deaktivaci, dřimotě, zaražení a úslužnosti. Toto je rozpoložení negativního stavu, které existuje ve zbytku Stvoření. V peklech a na planetě Zemi je situace jiná, protože je zde násilně aktivován a udržován v aktivované a dominantní modalitě vůlí a úmysly těch, kteří se načas ztotožnili s ideami aktivního angažování se v produkci zlých skutků. V okamžiku, kdy zastaví produkci takovýchto idejí, negativní stav se přirozeně navrátí do původního stavu ke své původní a oprávněné kondici.

Nyní tato nepřirozená situace negativního stavu způsobuje neustálé potíže, problémy a strasti těm, kteří ho udržují v aktivovaném a dominantním módu. Odměnou za aktivaci negativního stavu je pouze to, co je přirozeným důsledkem negativního stavu - bída, potíže, problémy, pocit viny, úzkost, šílenství, bláznovství, nevědomé procesy, nevědomost a mnoho jiných podobných věcí, jejichž seznam je nekonečný.

Z toho důvodu se v jednom časovém okamžiku lidé na planetě Zemi navrátí do své původní, normální, přirozené a správné kondice, kterou měli před Pádem - zaraženosti, dřimoty a úslužnosti negativního stavu ve svých životech. Negativní stav bude navrácen do svého kontrolovaného stavu, kam patří a kde bude ovládán, upoután, opanován a zkrocen, slouže obecnému blahu všech.

Zpráva druhá

Jakmile se negativní stav stává aktivovaným a dominantním, jeho vlivy, struktury a požadavky ohledně těch, kdo ho uvádějí v aktivovaný a dominantní modus, je přivádějí k určitému životnímu stylu. Popis takového stylu života byl podán v „Základech lidské duchovnosti“.

Pod vlivem dominantního negativního stavu lidé vyvinuli sklon očekávat jisté věci jistými způsoby. Všechny jejich určení pojetí a očekávání toho, jak by se měl život žít nebo jak by se měl jevit, jsou prosycena, prostoupena a určena pseudoprincipy negativního stavu. V průběhu času si lidé uvykají na svá špatně definovaná pojetí a životní styl, a ta se stávají součástí jejich genů a dědictví. V jednom bodě ztratí všechny vyhlídky na jiné možnosti obsahu, stylu života a modalit žití, než jaké jsou určeny negativním stavem. Fakticky nechtějí poznat nic lepšího. Tato situace se jim stává nebezpečně pohodlnou.

Definují život jistými pojmy a očekávají, že se život bude žít jistými způsoby, které určují (samozřejmě nesprávně), jak život je a jak by měl být šťastný, spokojený,

produktivní, uspokojující a naplňující. Tato očekávání se potom promítají do všeho a všech. Vyvinula velmi definitivní kritérium šťastného, produktivního, zdravého, normálního, uspokojivého a naplňujícího života. Cokoliv se od tohoto kritéria odklání, je považováno za nezdravé, abnormální, patologické, nepřírozené a šílené a za to, co potřebuje zakročit, změnit či zcela odstranit.

Když lidé čelí někomu nebo něčemu, co nepatří k jejich očekáváním a nespĺňuje jejich představy o normalitě, zdraví atd., dělají vše, co je v jejich silách, aby změnili tuto situaci a donutili toho kterého být jako oni. Myslí si, že takový jedinec, jenž se odlišuje od jejich standardů a očekáváním, musí být nešťastný, ubohý, nespokojený a nemocný.

V mnoha případech, pokud lidé z nějakého důvodu nemohou uspět v tom, aby takovou osobu přivedli ke svým standardům a normám žití, cítí se špatně, mají pocit viny nebo selhání. Velmi často obviňují sami sebe za problémy jiných lidí nebo za to, jak jiní fungují.

Aktivovanému dominantnímu negativnímu stavu je vlastní kondice neustálé viny, obžalování se, obviňování se z křivdy, falešného pocitu zodpovědnosti za volby jiných lidí a podobné věci. V současnosti se lidé ve většině případů ztotožňují z těmito bídnými podmínkami. Myslí si, že jsou nezbytnou součástí normálního života. Takže se neustále posilují a libují si ve svých pocitech viny, obviňování, projekcí a přebírání falešného pocitu zodpovědnosti za ostatní, v sebeobžalování za odchylky lidí od toho, co považují za normální, šťastné a zdravé.

Většina lidí ztratila znalost a vědomí toho (vždyť negativní stav je stav nevědomosti a nevědomých procesů), že nikdo nemůže a nesmí být zodpovědný za život či volby kohokoliv jiného; všichni, kteří přicházejí na tuto Zemi, si svojí vlastní vůlí z nějakých velmi důležitých duchovních důvodů známých jen jejich Niterné myslí a jejich Stvořiteli vybrali být tady a žít zdejší život jistým způsobem, který se může diametrálně protivit přijatým standardům, normám a pojetí normality, zdraví a štěstí. Pokoušet se tudíž vnutit těmto lidem změny podle ustanovených standardů, norem a očekáváním může být hrubým porušením jejich voleb a práva existovat tak, jak si to zvolili dle své svobodné volby.

Dobrým příkladem takovéto situace je volba narodit se mentálně retardovaný, autistický, s vrozenými poruchami, se sklonem k rozvinutí osudové a smrtelné nemoci nebo podobné kondice. Jejich rodiče či pěstouni se cítí špatně a pocítují vinu za tuto situaci, velmi často obviňují sebe nebo jiné za takové bídné (z jejich pohledu) kondice svých dětí nebo dospělých. Z tohoto důvodu dělají všechno proto, aby situaci navrátili ke svým vlastním standardům, normám očekáváním života a žití, aniž by si uvědomovali, že tím, že tak činí, se pro tyto lidi a celé Stvoření může zničit důležitá příležitost splnit svou zvláštní a důležitou duchovní zkušenost a poslání, jež mají na této Zemi tím, že jsou takoví, jací jsou. Z jejich zkušeností, bez ohledu na to, jak se jim a ostatním, kdo nejsou v podobném rozpoložení, v té době zdají být bolestivé, ale nastává velmi důležité univerzální poučení, jež je nedocenitelné a jehož nedostatek by mohl mít nevypočitatelně ničivé důsledky.

Jiné problémy s podobným pozadím působí na lidi, kteří jsou nějak odlišní od ostatních, ale stále v dosahu tzv. reality každodenního žití, jak je definována obecně přijatými standardy, normami a očekáváním většiny. Cítí se však velmi špatně ohledně své kondice a nutí se, velmi často pod tlakem okolí vlastních očekáváním

(která nemusí být nikým jiným vyřčena či vyžadována) vyhledávat nápravy svých kondicí nehledě na fakt, že z nějakých důležitých duchovních důvodů si zvolili být v tomto rozpoložení během svého životního údobí na planetě Zemi. Bez ohledu na to, jak tvrdě se snaží změnit či se připojit k přijímaným standardům a normám žití šťastných a zdravých životů, kvůli této volbě obvykle neuspějí a stanou se více nemocnými a nešťastnými.

Toto je jeden z hlavních důvodů, proč jsou léčebné zásahy psychoterapeutů a lékařů v mnoha případech buď omezeně úspěšné, nebo totálně selhávají. Procento takových selhání je dle lidské statistiky velmi vysoké. To vytváří velmi znechucující, iluze beroucí a depresivní situaci jak u pacienta, tak u terapeuta.

Z duchovního stanoviska je jediným proveditelným způsobem zacházení s těmito kondicemi průzkum, hodnocení a pátrání ve své Niterné mysli společně s duchovními rádci a s Nejvyšším (kdož je v Niterné mysli) ohledně důvodů, příčin a potřeb takovýchto zkušeností anebo životního stylu, problémů, kondicí atd. Lze položit následující či podobné otázky: Proč byla učiněna taková volba? Jakých poučení se z takových rozpoložení dostává pro osobní prospěch jednotlivce a pro univerzální prospěch všech? Byla poučení dána a zjistila se užitečnost takových rozpoložení? Je čas pro opravu nebo nápravu této situace? Je současná situace příznivá pro změnu? Byla by taková změna prospěšná, užitečná a náležitá z hlediska původní volby, která jedince přivedla na tuto Zemi? Jestliže ano, jaká by byla nejlepší možná cesta k odstranění těchto problémů a k restrukturalizaci vlastního stylu života? Jaká nejnovější volba je nutná, aby jeden naplnil účel svého bytí na této Zemi? Jaké jsou nejlepší možné, nejefektivnější a nejkonstruktivnější způsoby naplnění tohoto účelu? Jaký životní styl je v největším souhlase s tím, aby tuto jednotlivou osobu přivedl k naplnění, štěstí a spokojenosti? Pokud jeden obdrží odpovědi, že je náležité a správné s touto situací něco udělat, přistoupí pod vedením osobní Niterné mysli k zákroku s tím, že si vždy ověřuje v Niterné mysli to, že tyto procesy jsou správné a náležité, a buduje ochranky proti ovlivňování standardy, které jsou zvenčí přijaty a s nimiž se identifikuje, a s normami a modalitami žití, které jedinci vnucují obvyklé pověry ohledně toho, jak by měl žít.

Toto je nejefektivnější, humánní a individuálně orientovaná, originální a tvořivá metoda pomáhání lidem, aby objevili svůj pravý život a účel, protože využívá základní duchovní principy života a žití.

V případech, kdy se jedná s těmi, kteří jsou postiženi retardací, autismem, vrozenými defekty anebo nevyлéčitelnými nemocemi, kde pro ně není žádný přímý, zepředu jdoucí přístup, aby kontaktovali svoji Niternou mysl, lze kontaktovat Niternou mysl těch, kdo se za toto cítí zodpovědni, či jejich rodičů, a smí se požádat, aby vlastní Niterná mysl a duchovní rádci kontaktovali Niternou mysl a duchovní rádce postižených lidí a položili výše uvedené otázky. Měla-li být odpověď negativní (což v mnoha případech je), pak se jedinec může zeptat Niterné mysli rodičů nebo ostatních, jichž se to týká, a jejich duchovních rádců, jestli by bylo pro ně náležité a správné přijmout tuto skutečnost, přizpůsobit se jí, zastavit sebeobviňování a pocit viny či přestat obviňovat Boha anebo ostatní a objevit, proč si oni, rodiče aj. zvolili synchronně s dítětem, nebo ať se jedná o jakýkoli jiný případ, být zprostředkovateli a nástroji k tomu, aby jejich dítě přišlo na tento svět ve stavu defektním či ve stavu postižení. Jaké je v tom pro ně poučení? Jakému účelu to slouží? Došlo k poučení? Je čas pro odstranění všech souvisejících problémů? Je čas přikročit k něčemu jinému? Pokud ano, tak k čemu a jak? A tak dále.

Toto je cesta, jakou má postupovat duchovní zacházení. Nikdy neporušuje žádné principy volby, svobodu, nezávislost nebo potřebu být takovým či onakým. Nikdy nezevšeobecňuje.

Jakýkoliv jiný přístup k zacházení je neduchovní a ze stanoviska věčných hodnot a vlastní zvolené pozice v hierarchii duchovní organizace v tomto jednotlivém čase je marný a velmi často nebezpečný. Nebezpečí takového zacházení je pro jedince často nerozeznatelné, pokud je na Zemi ve fyzickém těle. Jedinec se může dokonce cítit vyléčený, šťastný a spokojený. Nicméně, když vstupuje do duchovního světa, situace by zakrátko mohla být zcela rozdílná.

Při pohledu na výše uvedená fakta se důrazně radí oddělit se, jak je to jen možné, od přijatých vnějších, externích standardů a norem života a společenských očekávání, jak jsou určeny pozemským dominujícím negativním stavem. Nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je denními rozhovory s vlastní Niternou myslí a Nejvyšším ve spojení se všemi vlastními duchovními rádci, aby se tyto záležitosti náležitě, správně a moudře určily pro jedince i pro jeho vztah s ostatními, s Pánem, životem a celým Stvořením.

Tím, že tak činí, jeden následuje duchovní principy života a žití a je opravdovou duchovní osobou. Žádná jiná cesta nemůže vést k reálně trvajícím úspěchům.

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ SEDMÉ

O lidských způsobech vnímání, nevědomých procesech a pozměněných stavech vědomí.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 94 – 96, Poselství 27.

Dne 27. dubna 1982.

Dnes bylo přijato od Nejvyššího následující poselství.

Mnoho lidí má tendenci omezovat realitu jsoucna a bytí tím, co jsou s to vnímat svými sensorickými orgány. Buď popírají existenci čehokoliv za nebo nad takovým vnímáním, nebo je jim zatěžko to přijmout. Tato situace se poněkud změnila s objevy, které vedly k vývoji rádia a televize. Takové objevy prokázaly existenci různých vln, jež jsou mimo nebo nad rámec percepčních schopností lidských sensorických orgánů.

Lidé zapomněli, že fyzické smyslové orgány byly v první řadě vybudovány za účelem orientace v jejich bezprostředním fyzickém zevním prostředí a pro vnímání některých jejich tělesných funkcí. Ale i tato modalita fungování sensorických orgánů je velice omezená, hrubá a nepřesná, neschopná vnímat nekonečný počet a rozmanitost dimenzí, úrovní, stupňů a roků života existujících v různých modalitách kontinuity a diskrétnosti, simultánní synchronicity atd.

Vzhledem k tomuto postoji lidé očekávají a umísťují ohledně sensorického vnímání a vnějšího vědomí větší význam a smysl, než toto může předávat nebo jaký je vybaveno nabízet, anebo od svého smyslového vnímání očekávají to, co je v rozporu s jeho skutečnou funkcí. Lidé věří, že v sensorických orgánech a ve vnějším vědomí je něco, a vkládají do nich něco, co nikdy nebylo míněno jako součást jejich struktury, funkce a dynamiky; to je zdroj početných deformací.

Problém s lidmi na Zemi je ten, že žijí v rozpoložení aktivovaného a dominantního negativního stavu. Výsledkem a důsledkem této situace je uzavření a omezení většiny oblastí a míst lidské mysli, vytvoření negativních procesů, suspendování vnitřních znalostí a nastolení nevědomosti. Jak bylo dříve zmíněno, přibližně pět procent lidské mysli nebo méně je aktivováno do vědomé modality své existence a funkce. Za této podmínky mají lidé stěží dostatek času a prostředků potýkat se svým vnějším fyzickým prostředím a přežít v něm. Takže svou pozicí jsou nuceni obracet téměř celou svou pozornost na vnější zápas o každodenní přežití.

Vrozená aktivovanému a dominantnímu negativnímu stavu je kondice odmítání jakékoliv vědomosti, která by byla v rozporu se status quo této aktivace a dominance. Proto taková modalita existence negativního stavu udržuje lidi ve slepé poslušnosti k ustanoveným způsobům, normám, standardům a stereotypům žití, přežití, chápání, vnímání a fungování. Ta rozvíjí příšerné zvyky, instituce, systémy, konvence, tradice a kultury, aby se lidé udržovali zaneprázdnění svými zevnějšími, zabraňující jim tím nalézt skutečnou pravdu o jejich svízelném postavení a situaci.

Vzhledem k tomuto zaneprázdnění si většina lidí není vědoma toho, že jsou otroky nevědomých procesů a neznámých faktorů jejich chování, tužeb, chtění, postojů, vztahů atd. Věří, že všechny jejich aktivity jsou výsledkem jejich rozumových, logických a vědomých rozhodnutí. Považují tuto situaci za normální, přirozenou a zdravou. Většina z nich zavrhuje dokonce i jen zmínku o existenci nevědomé mysli, nemluvě o Niterné mysli. Lidé si neuvědomují, že jedním z mnoha vedlejších účinků aktivovaného a dominantního negativního stavu je udržet všechno skryté, motivovat lidi ze zákulisí, aby jeho fungování, procesy, stavy a způsoby ovlivňování, panování a činnosti nebyly objeveny a následně odstraněny.

Proto jsou lidé na Zemi ve svém chování motivováni v první řadě nevědomými procesy. Lidé něco dělají, aniž by často věděli, proč to mají dělat. Mají jisté pocity, aniž by věděli, proč to takto či onak pociťují. Horoucně po něčem touží, aniž by věděli, proč mají takovou touhu. Tato situace existuje vůbec ve všem v jejich životech. Velmi málo si opravdu uvědomují, proč se věci dějí tak, jak se dějí. Obvykle mají dohady, náhledy, domněnky, názory atd. o důvodech takových událostí, ale ve většině případů tyto jsou vědomými závěry, které velmi vzácně odrážejí pravdu o této situaci. Takové vědomé závěry nereflektující pravou realitu věcí, udržují lidi v sebeklamné a klamné modalitě bytí.

Taková situace zde popsaná ustanovuje velmi podivnou a negativně jedinečnou kondici, existující pouze zde na Zemi, která celkem vzato, činí lidské chování a postoj nepředvídatelným dokonce i pro ně samé. Nikdo přesně neví, jak bude reagovat od jedné situace ke druhé.

Tato nepředvídatelnost je pravou přirozeností aktivovaného a dominantního negativního stavu. Není nic předvídatelného o takovém negativním stavu. Ten je svou povahou nelogický, iracionální a nesoudržný. Jeho předvídatelnost je možná jen, pokud ve svém přirozeném stavu zařazení, dřimoty, zkrocení a úslužnosti stavu pozitivnímu. Ale v okamžiku, kdy ztrácí své přirozené rozpoložení, stává se nepřímým, nezdravým, patologickým a rozvráceným. V takovéto modalitě bytí není nic logického, racionálního, rozumného, stabilního a soustavného.

Lidé tedy falešně věří, že rozpoložení jejich života, jaké je nyní - život omezeného vědomí a panování nevědomých procesů - je přirozenou zdravou normální událostí a kondicí. Jsou na ni navyklí, strnule na ni lpí a velmi často mají smrtelný strach z objevu toho, co je za jejich zevním vědomím. Začnou věřit, že žádný jiný způsob života není možný nebo proveditelný. To je přesně to, co negativní stav chce, aby cítili, aby tomu věřili a aby si to mysleli. Pokud lidé považují takovou situaci za normální, přirozený, náležitý a správný stav věcí, budou udržovat negativní stav v aktivované a dominantní modalitě jeho bytí. Pokud je negativní stav v této modalitě existence, vynaloží všechny své síly a energie (ukradené pozitivnímu stavu) na to, aby udržel lidi právě tam, kde se nacházejí - věřící, že toto je jediný možný způsob bytí, a proto je to normální, přirozené, zdravé, správné a náležité. Je to začarovaný kruh vzájemných zpětných vazeb falešností a nepředvídatelností jejich následků.

Lidé se obávají objevit a připustit, že současná modalita jejich existence a životního stylu - panování nevědomých procesů, ohromná omezení nyní existujících vědomých procesů, nepředvídatelnost, nevědomost, problémy, tragédie, bědy atd. - nemá v sobě nic přirozeného, normálního, zdravého, správného a náležitého. Proto mají v mnoha případech tendenci odmítnout vše, co by je vedlo k tomu, věřit v opak.

Dobrym prikladem takoveto situace je strach nekterych lidi ze zmenenych stavu vedomi, jako napr. hypnozy a autohypnozy. Obavaji se zakusit neco, co je mimo a nad jejich takzvanou vedomou modalitou byti. Velmi casto považuji takove zkusenosti za abnormalni, neprirozené, nezdravé, nenalezitě a nespravne. Z toho duvodu se po dlouhou dobu v dejinach vyhýbali takovym zkusenostem, coz si racionálně zdůvodňovali nejláznivějšími prostredky. Přesto není nic vzdálenější pravdě, než považovat takový fenomén jako hypnóza a autohypnóza a podobné metody za nebezpečné, abnormální, neprirozené, nezdravé atd. Právě přesný opak je pravdou. Takové jevy jsou nejnórnálnější, nejprirozenější, nejzdravější, nenálezitější, nejspravnějí a nejvíce duchovní. Jsou integrálními částmi výbavy lidské mysli pro přeměnění hluboké a široké mezery, rozkolu, který existuje mezi zevním vědomím a nevědomou myslí.

Duchovním faktem je, že normální, prirozenou a zdravou kondicí lidské existence je úplné a celkové vědomí, bez jakýchkoli nevědomých procesů, s plným uvědoměním a přístupem do všech úrovní, stupňů, oblastí, kroků a vrstev celkové jedincovy mysli. Cokoli méně než toto je neprirozené, abnormální, nenálezitě a je výsledkem aktivovaného a dominantního negativního stavu.

Proto, cokoliv pomáhá přemostit a spojit různé úrovně a oblasti lidské mysli a cokoliv pomáhá překonat jeho současně existující neprirozenou a patologickou kondici, je nálezitě, správné, prirozené, normální a zdravé a mělo by se praktikovat, využívat a procvičovat v širokém měřítku.

Dobrym prikladem takové normální, zdravé a prirozené kondice, která by měla trvale existovat v každém, je schopnost zažít změněné stavy vědomí takovými způsoby, jako je hypnóza a autohypnóza, a obzvláště schopnost vstoupit do takzvaného bdělého stavu plenární úrovně hypnozy. Tato zkušenost dává jedinci určité vhledy a porozumění ohledně toho, jaké je to fungovat normálně, prirozeně a zdravě. V této kondici je jedincovo vnímání multidimenzionální a zvětšeno téměř do jeho původní proporce. Jeden může simultánně vnímat a fungovat ze všech nebo z většiny úrovní vlastní mysli, ve všech dimenzích nebo ve většině dimenzí v tom okamžiku přístupných. Je s to chápat a vnímat, co je opravdu správné a nálezitě. Je schopen zažít mnoho jiných věcí, které je obtížné pochopit v omezeném vědomém uvědoměni.

Taková zkušenost je tedy nálezitá, správná, žádoucí a duchovně ospravedlněná a vede ke zdokonalení a obohacení jedincova života. Měla by být trvalou kondicí jedincova života.

Faktem je, že jakmile je negativní stav uveden zpět do své dřímající, suspendované, zkrocené a nápomocné kondice, bude se v lidském životě znovu aktivovat výše uvedený způsob byti a žiti a stane se trvalým stavem a procesem lidské mysli a její funkce s tím rozdílem, že bude nepředstavitelně větších, hlubších a mohutnějších rozměrů, než jsou lidé schopni zažít dokonce i na nejhlubší úrovni plenárního stavu hypnozy. (Tato nálezitá kondice existuje v celém Stvoření, s výjimkou planety Země.) Konec konců za současně existujícího rozpoležení na Zemi jsou lidé, i na nejhlubší úrovni plenárního stavu hypnozy, do jisté míry pod vlivem aktivovaného a dominantního negativního stavu, který vkládá do jejich zkušeností omezení a restrikce.

Při pohledu na tato fakta je radno, aby lidé ve svých každodenních životech začali používat takové prostředky pozměňování jejich vědomí, jako hypnózu, autohypnózu, meditaci, hlubokou relaxaci, zpětnou biovazbu, řízenou představivost a podobné metody, které pomáhají lidem překlenout širokou mezeru, existující mezi jejich vnějším vědomým uvědoměním a nevědomou myslí, a dostat se do styku s Niternou myslí, aby odstartovala proces celkové eliminace nevědomých procesů.

Použití tyto metody je duchovně správné a náležité, protože kromě mnoha jiného přispívají k tomu, aby negativní stav byl opět uveden do nečinnosti, dřimoty, nápomoci a krotkosti, kam patří.

Jakmile je negativní stav plně ukázán a plně vstupuje do jedincova vědomí, získá se vzhled jeho současné nepřírozené kondice, která zapřičiňuje všechny druhy problémů a béd v lidském životě na Zemi. Uznání a přijetí této skutečnosti je prvním důležitým krokem k jeho eliminaci a navrácení do počátečního stavu.

Jediným způsobem, jakým může odhalení této situace za současného existujícího rozpoložení na Zemi být plodné, je sebezkoumání, sebehodnocení, sebezpytování, sebeurčování a neustálý kontakt a rozhovor s vlastní Niternou myslí a s Nejvyšším v ní za účelem naučit se být pánem vlastního života od Pána a centrem svého vlastního vesmíru od Pána. Tím, že se jedinec stává opravdovým pánem svého života od Nejvyššího a opravdovým centrem svého vesmíru od Nejvyššího, ruší své otroctví negativnímu stavu; a v jakém rozsahu se jeden stává více a více pánem vlastního života a centrem vlastního vesmíru z Pána, v takovém rozsahu se negativní stav stane více a více deaktivovaným, dřímajícím, služebným, zkroceným a opustí jeho vlastní život.

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ OSMÉ

O duchovních válkách a metodách,
taktikách a zbraních užitých v těchto válkách a
o tom, jak souvztaží s lidskými pozemskými válkami.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 97 – 103, Poselství 28.

Dne 28. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Během přenosu těchto poselství a v knize „Základy lidské duchovnosti“ je často zmiňována duchovní válka.

Nyní by bylo prospěšné objasnit a připomenout si, co vlastně je duchovní válka a poznat druhy nástrojů, zbraní, taktik, metod a prostředků užívaných při vedení této války. Některé z těchto prostředků jsou zmíněné ve Swedenborgových spisech.

V této době ovšem nelze zjevit všechny tyto postupy. Fakticky je většina z nich úplně nepochopitelná pro někoho, kdo je v přírodním stupni a ve fyzickém těle.

Nicméně některé z těchto metod jsou tak běžné, že je lze snadno přehlédnout, aniž se pozná, že jsou součástí udávajícího se válčení negativních sil proti pozitivním. Toto přehlížení je nebezpečné, poněvadž si jedinec snadno navykne na takovýto stav věcí, kdy ho považuje za normální událost každodenního života a nevěnuje mu příliš pozornosti a nesnaží se dostatečně chránit před pokračujícím útokem. V těchto případech jeden může sám sebe shledat ve vážné šlamastice z toho, že je v negativním stavu a je jeho součástí.

Nyní si je třeba uvědomit, že iniciace, způsobování a napájení duchovních válek jsou vždy jednostranné. Vždy přicházejí z negativní strany. Negativní stav, jsa produkcí a fabrikací pekel a těch, kdož nejsou v absolutním stavu a procesu, má svojí přirozeností sklon být dočasného trvání. Ale protože je nejvyšší touhou a cílem je osvojit si pozici věčného trvání a nadvlády, aby dosáhl svého cíle, potřebuje se zachytit v absolutním stavu a procesu. Pouze z této pozice si může zajistit své věčné trvání a nakonec i nadvládu, protože se zde může stát součástí něčeho, co nelze zrušit či změnit. Avšak nic z negativního stavu nemůže být v absolutní kondici. Negativní stav je tudíž svou esencí i substancí své přirozenosti v neustálém protikladu k takovémuto uspořádání. Oponuje faktu, že nic v negativním stavu nemůže být v absolutní kondici. Tato opozice se projevuje ve formě neustálých útoků a ofenzív proti čemukoliv pozitivnímu a čemukoliv z pozitivního. Vzhledem k této situaci bude cokoliv z negativního stavu, pokud je v aktivovaném jsočnu a bytí, vždy motivováno oponovat, útočit, být ofenzivní a vést lítou duchovní válku proti čemukoliv pozitivnímu.

Pokud se pozitivní stavu týká, svojí přirozeností jediné jsoucí opravdové reality nepotřebuje kvůli své pozici proti někomu nebo něčemu oponovat nebo útočit, protože vždy, od věčnosti do věčnosti, je ve své náležité a správné pozici a nemá

žádnou potřebu svoji pozici měnit. Pouze negativní stav má neustálou potřebu svou pozici měnit, aby si zajistil věčné trvání a nadvládu, kterou nemá. Negativní stav, jsa uměle zfabrikován někým, kdo nebyl a není absolutní, postrádá pravý smysl reality. Jeho realita může být aktivována pouze někým, kdo ji ze své vlastní svobodné vůle přijme za pravou realitu. Žádná jiná modalita bytí není pro negativní stav možná a ani proveditelná. Z tohoto důvodu se negativní stav nachází v neustálém procesu usilování stát se pravou realitou jsoucí a bytí nezávislou na podmínce nutnosti být aktivován procesem chtění a přijetí. Tato snaha se jeví ve formě neustálého útoku s cílem prosadit se a přežít. Musí napájet vůli lidí, aby ho přijali jako realitu. Takové neustálé napájení se jeví ve formě duchovních bitev.

Nicméně, pozitivní stav není závislý na nutnosti být aktivován něčí vůlí, protože je vždy realitou v sobě a sebou, jsoucí samou přirozeností Nejvyššího, kdož je nestvořený a nepocházející z nikoho ani ničeho. Nejvyšší - tedy pozitivní stav - je Jeden, Kdož vždy jest. Negativní stav je něco, co nikdy reálně není sebou ani v sobě. Může existovat jen dle principů života, ukradených z pozitivního stavu, aktivovaných vůlí a přijetím někoho, kdo byl stvořen a započat Absolutním stavem.

Vzhledem k této situaci pozitivní stav nemůže nikdy počít žádné války, útoky, bitvy atd. Avšak jelikož je stále napadán negativním stavem, musí bránit sebe, svou pozici a své Stvoření proti válkachtivému a krvežíznivému negativního stavu.

Bylo by omylem domnívat se, že duchovní války jsou vedeny mechanickými nástroji a zbraněmi, které fyzicky zabíjejí lidi na Zemi. V duchovním světě nikdo nemůže ani nesmí být zabit. Avšak, jak Swedenborg od Pána upozornil, cokoliv se stane v duchovním světě, má své důsledky a souvztažnosti v přírodním světě. V tomto případě se duchovní nástroje a zbraně i duchovní války jeví v přírodním světě na planetě Zemi ve své konkrétní formě. Takové války jsou ovšem omezeny na duchovní svět lidí ze Země a na planetu Zemi. Takže cokoli je duchovní v duchovním světě, stává se přírodním ve světě přírodním. Z tohoto důvodu se takovéto duchovní války a duchovní zbraně na přírodní úrovni planety Země jeví ve formě přírodních válek s mechanickými prostředky a přírodními zbraněmi na zabíjení a ničení fyzických těl, což je lidmi považováno za smrt. Samozřejmě nikdo neumírá, pokud jde o jedincova ducha a duši. Těmito prostředky může být zničena pouze fyzická forma. Ale protože lidé na Zemi jsou ve svých zevnějšnostech umísťující do nich všechny své životní hodnoty a jsouce názoru, že existuje málo, pokud vůbec něco, mimo jejich zevnějšnosti, věří, že skutečně zemřou a jejich fyzickou smrtí pro ně všechno skončí. To je samozřejmě falešná víra, uvalená na ně aktivovaným a dominantním negativním stavem, s kterým se ztotožnili. Tímto ztotožněním umožňují negativnímu stavu být reálným, dávajíce mu život a energii, aby pokračoval ve svých duchovních válkách.

Pokud se situace v duchovním světě týče, ukázal Swedenborg od Pána, že proces duchovních válek je čistě duchovní. Ale vzhledem k zákonu souvztažnosti projevuje se též skrze korespondenční prostředky. To znamená, že v procesu takových duchovních válek se v oblastech a stavech, kde je v aktivovaném módu, jeví, jako by zde byla doslovná krvavá bitva s použitím všech druhů rafinovaných zbraní, dávající jednomu pocit, že toto je pravá realita. Toto jsou však symbolické obrazy a promítnuté fantazie, které se materializují v takových jevech, aniž by měly jakoukoli hmatatelnou, pevnou realitu ve formě hmoty, jak je tomu v přírodním stupni.

Takže pokud by někdo z nějaké vzdálenosti pozoroval tyto duchovní války, aktuálně by pozoroval a v plném měřítku zkušenostně zažil velmi vychytralou bitvu se všemi jevy fyzické reality, jak je známá na planetě Zemi, jenže ještě vychytralejší a složitější. Nicméně, kdyby mohl přijít blíže k jejich oblasti, neviděl by obrazy, symboly ani žádné jevy, jeho osobní prožitek by byl zcela odlišný. Shledal by sám sebe, jak je atakován ve svém duchu a myslí prostředky odpovídajícími bitvám myslí.

Aby se lépe rozumělo tomu, co se míní duchovními válkami, bylo by užitečné vypočítat některé metody, taktiky a zbraně užívané negativním stavem v těchto válkách a některé metody obrany užívané pozitivním stavem. Jak bylo výše zmíněno, většina těchto metod nemůže být pochopena někým, kdo se nachází v přírodním stupni a fyzickém těle na Zemi. Proto je tento výčet omezený pouze na ty oblasti zbraní, které jsou lehce pochopitelné a rozeznatelné lidmi na Zemi.

1. Všechny duchovní bitvy jsou vedeny v první řadě idejemi, myšlenkami a pojetími. To jsou nástroje a zbraně, které jsou v procesu neustálé manifestace.

Jak bylo přesně ukázáno v „Základech lidské duchovnosti“, cokoliv existuje, existuje svojí ideou, myšlenkou a pojetím. Nic nemůže existovat bez prvotní ideje své existence. Realita čehokoliv je tedy určena ideou jeho reality. Jestliže není žádná idea reality, není vůbec žádná realita.

Duchovní princip jsoucna a bytí je využit negativním stavem, aby udržoval své jsoucno a bytí, neboli jinými slovy, aby udržoval svou realitu. Toto je dosaženo neustálou projekcí idejí, myšlenek a pojetí všeho negativního, protivného a opačného k lásce i moudrosti, dobru i pravdě a dobročinnosti i k víře nebo Nejvyššímu, Kdož je vším pozitivním. Produkci takovýchto negativních idejí, myšlenek a pojmů může negativní stav udržovat svoji existenci.

Když jsou všechny negativní síly shromážděny ke svému útoku, všechny vytvářejí kumulativní snahu promítat do každého v pozitivním stavu takové negativní ideje, myšlenky a pojetí. Výstup tohoto kumulativního úsilí je tak ohromného rozsahu a velikosti, že pokud by úspěšně dosáhl jedincovu mysl v její celkovosti, okamžitě a bez jakýchkoli stop by všechno v této mysli zničil spolu s půlkou vesmíru. Jediný způsob, jak by kdokoli mohl přežít tento útok, je prostřednictvím obranného systému stvořeného pozitivním stavem. Je třeba si pamatovat, že pozitivní stav ve své celosti daleko početně převyšuje negativní stav v jeho celosti, protože negativní stav je omezen pouze na jedno místo (pekla lidí ze Země a na planetu Zemi). Takže pozitivní stav ve svém souhrnu protikladně vyvažuje všechno negativní tím, že protikladně promítá do veškerého Stvoření a každého zúčastněného v této bitvě všechny pozitivní myšlenky, ideje a koncepty lásky, moudrosti, dobra, pravdy, dobročinnosti a víry. Kumulativní účinek tohoto výstupu je tak geometricky znásobeného rozměru a velikosti, že úplně blokuje destruktivní snahu idejí, myšlenek a konceptů negativního stavu. Faktem je, že ve většině případů musí pozitivní stav zmírnit svůj výstup, aby zcela nezničil ty, kteří jsou na negativní straně. Musíte si neustále pamatovat, že účelem pozitivního stavu není nikdy destrukce nikoho, ale místo toho spása. Nejvyšší je Absolutní Láska a Moudrost. Přirozeností takové lásky a moudrosti je spása, ochrana a věčné pokračování kohokoliv, kdo je sentientní. Koncept destrukce je s touto přirozeností neslučitelný. Navíc musí mít jedinec vědomě na mysli fakt, že není nutné, aby ti, co se nacházejí v negativním stavu, tam byli navždy. Jednou či jindy budou moci od něho upustit a

připojit se k silám pozitivního stavu, stávající se tak hodnotnými a velmi zkušenými členy. Proč by tedy někdo spěchal ničit někoho s touto přirozeností?

Pouze negativní stav má neutuchající touhu, chtít a cíl na věčnost ničit kohokoliv v pozitivním stavu, aby snížil počet jeho účastníků a přivedl ho do bodu postupné slabosti, aby tak pozitivní stav mohl být nakonec zcela zničen a negativní stav by převládl. Samozřejmě je to šílená a bláznivá představa, poněvadž pokud by taková věc jako destrukce pozitivního stavu byla možná, nic jiného, obzvláště ne negativní stav, by nemohlo přežít či existovat ani zlomek sekundy. Vždyť negativní stav žije z pozitivního a jeho energií (i když ukradených). Jak by jinak mohl přežít? Toto je důvod, proč všechny destruktivní snahy negativního stavu jsou úplně iracionální, nelogické, šílené a marné. Konec konců je ale jeho přirozeností být takovým.

Jak je upozorněno jinde, v procesu existence pekel negativní stav nestagnuje ve svých metodách vedení války. Je velmi „vynalézavý“ ve své produkci všemožných myšlenek a konceptů, které jsou narůstajícím způsobem stále více a více lstivější, rafinovanější, komplexnější, mocnější, chytřejší a zdánlivě efektivnější.

To koresponduje s fyzickými vynálezy rafinovanějších zbraní fyzického ničení lidmi na Zemi. Důvod, proč lidé na Zemi mohou vynalézt takové zbraně, je v tom, že pekla vyvolávají nové negativní ideje, myšlenky a koncepty, které nacházejí svou konkrétní manifestaci na Zemi v přírodním stupni ve formě fyzických zbraní. Lidé na Zemi by nevynalezli vůbec nic, pokud by se ideje k těmto vynálezům nejprve nevyskytly v duchovním světě. To je pravdou o čemkoli, nejenom o zbraních. Aby tento proces pochopil, jeden odkazuje na Swedenborgovy spisy a „Základy lidské duchovnosti“.

Tyto zbraně a taktiky můžete srovnat s nukleárními zařízeními, řízenými střelami, bombami, tanky, dělostřelectvem atd., jak existují na planetě Zemi.

Pochopení tohoto faktu může jednomu dát vzhled ohledně toho, proč je tak důležité zachovávat v sobě pouze pozitivní ideje, myšlenky, koncepty a všemi prostředky odmítnout jakékoliv negativní, protivné a opoziční ideje atd., které jsou promítány negativním stavem pekel. Činí-li takto, jedinec v sobě, evokuje obranný systém pozitivního stavu a přispívá k oslabení negativního stavu jak uvnitř sebe, tak i v universálním smyslu.

S jistotou lze říci, že všechny ostatní zbraně, taktiky a metody užívané negativním stavem v jeho duchovních válkách jsou odvozeny z principů popsaných v tomto bodě.

2. Metody přesvědčování, namlouvání, obviňování, vytváření pocitu nesprávného konání a vkládání pocitu viny se kumulativně odvozují z výše zmíněných zbraní.

Tato negativní přesvědčování jsou oblíbená a využívána negativními silami a do jisté míry korespondují s ručními typy zbraní, užívaných na Zemi, jako např. pušky, granáty, bazuky, miny atd.

Negativní stav ve své kumulativní snaze neustále promítá do členů pozitivního stavu a do svých vlastních členů všechny druhy přesvědčování, negativní přirozenosti a falešné interpretace „dobra a pravdy“, jako např. naznačování co do možnosti, že se jeden nachází v deformacích dobra a pravdy, přímého obviňování z

bytí ve stavu překroucení, vkládání pocitu, že jeden vždy dělá něco strašně špatného a že by měl být potrestán, neustálé viny za všechno, co se děje v jedincově „uvnitř“ i „vně“ atd., čehož seznam by mohl být nekonečný.

Prohnanost, vychytralost a nebezpečí těchto taktik spočívá ve faktu, že se taková negativní konotace zdá přicházet jakoby z nitra jedincovy vlastní mysli a ten má sklon věřit, že ve skutečnosti je jejich producentem a že hovoří jeho svědomí. Jestliže je to takhle, pak to musí být pravda. Proto se cítí bezcenný, k ničemu, zasluhující bídu, utrpení, neštěstí a věčné zatracení. Samozřejmě neexistuje žádný hmatatelný důkaz, že toto pochází z „uvnitř“, ale oblíbený trik negativního stavu je hrát svou starou notu víry různých náboženství v to, že jedinec není nic než zlo, které je uvnitř i venku a že na jedincově existenci není nic dobrého ani pozitivního. Tato běžná falešná víra se zvětšuje interprety doslovného významu Bible, špatnými výklady Swedenborgových spisů a mnohým jiným. Pokud jeden pokračuje v takovéto víře, nevyhnutelně se odevzdává tomu, aby cítil negativní myšlenky o sobě samém, jež jsou nasycovány všeprostupujícím pocitem viny, pocitem nesprávného konání, naznačování toho, že jeden nezasluhuje nic dobré a pozitivní atd. Toto jsou všechny zbraně negativního stavu, které používá ke zničení všeho pozitivního. Kdykoliv se jim věří a přijímají se, potom je napájen a podporován negativní stav.

Realita této situace je však zcela odlišná. Protože každý naživu má uvnitř sebe Niternou mysl (jinak by nemohl žít), má každý v sobě přítomnost Nejvyššího. V takové přítomnosti Nejvyššího uvnitř vlastní Niterné mysli je dobro a pravda jedincovy existence, bez ohledu na to, jak zlým by se jeden zevně zdál, nebo na to, jak mnoho by se zdál ztotožněný se zlem a nepravdou.

Bylo by duchovní ohavností tvrdit, že všechno v lidské mysli je zlé a falešné, poněvadž to by znamenalo, že přítomnost Nejvyššího v jedincově Niterné mysli je také zlá a falešná. Zlo jedincova vlastního stavu je určováno vlastním postojem a pozicí vůči této přítomnosti. Pokud se odmítá přítomnost Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a nebo dokonce odmítá existenci samotné Niterné mysli, jeden se ztotožňuje s negativním stavem, kdy oponuje zdroji všeho pozitivního. To ovšem neznamená, že takováto pozice a postoj ochuzuje jedince o schopnost se od něj oprostit. Schopnost jednoho odpoutat se od vlastního negativního postoje a pozice směrem k přítomnosti Nejvyššího a schopnost přijmout tuto přítomnost ustanovuje jedincovo věčné dobro a pravdu. Bez takovéto schopnosti by nemohl přežít ani dýchat. Proto tvrdit, že člověk není nic než zlo, je hnusnou a odpornou zbraní negativního stavu, kterou využívá v duchovních válkách proti stavu pozitivnímu.

Je nutné opravit toto obecně přijaté překroucení, jež je výsledkem falešné interpretace doslovného významu Bible, některých výroků ve Swedenborgových spisech atd. Ve skutečnosti to znamená, že lidé sami o sobě, bez přítomnosti Nejvyššího v jejich myslích, by neznamenali nic víc než zlo. Poněvadž jediným zdrojem všeho pozitivního je Nejvyšší, nedostatek Jeho/Její přítomnosti ve vlastní Niterné mysli značí postrádání čehokoliv pozitivního. To by také znamenalo, že by nikdo nemohl být ani existovat. Opakuje se znovu, že to, co tyto doslovné výroky označují, je potencialita stát se negativním. Být skutečně v doslovném smyslu 100 % negativní je naprostý nesmysl, protože odejmutí Nejvyššího z vlastní Niterné mysli by znamenalo okamžitou a věčnou smrt.

Proto není moudré pohlížet na věci ve finalistických kondicích, stavech a procesech. Prohlašovat, že člověk není nic víc než zlo znamená prohlašovat, že

člověk je absolutně zlý. Toto je finalistický výrok. Být absolutně zlým znamená, být nestvořeným a bez původu; znamená to, že zlo je absolutní a vždy je, a proto nemůže být nikdy změněno nebo zrušeno. Jestliže jeden je zlý v tomto spoluvýznamu, nemůže se udělat nic pro změnu vlastního stavu a rozpoložení. To také znamená, že tu je ještě jedno absolutní bytí vedle Nejvyššího. Taková tvrzení se vzájemně vylučují, protože logicky nemohou existovat dva stavy v absolutní kondici. Pokud by mohly, více by už nebyly absolutními.

Přemlouvání, použité negativním stavem jako zbraň v jeho válkách, sestává z přesvědčování lidí, aby věřili, že negativní stav je sám sebou a v sobě absolutní, že je nestvořen a nepochází z Nejvyššího a že lidé jsou zlí a zatracení. Proč by se lidé měli snažit být něčím jiným, jestliže bez ohledu na to, co dělají nebo v co věří, zůstane vždy „faktem“, že nejsou ničím jiným než zlem a že to je jejich věčný osud? Takové přesvědčení vede a udržuje lidi v negativním stavu, zabraňuje jim, aby věřili, že je pro ně možné být dobrými.

Jedním z mnoha důvodů inkarnace Nejvyššího na Zemi ve formě Ježíše Krista bylo ukázat lidem, že i oni mohou být dobrými tím, že přijmou za fakt přítomnosti Nejvyššího v nich. Poukázal na to, že Otec byl v NĚm a že On byl v Otci. Navíc ukázal, že On je v nich a oni jsou v NĚm. Přijetím tohoto aktu dělá jedince méně a méně negativním a více a více samým sebou, což je pozitivní.

Pozitivní síly ve své kumulativní snaze neustále vyvažují metody a taktiky války negativního stavu tím, že stále zdůrazňují přítomnost Nejvyššího v Niterné myslí, zdůrazňují možnosti každého, aby byl lepší lidskou bytostí a rozvíjel se duchovně na věčnost, a neustále připomínají lidem, že nepozorovaná odvádění, přesvědčování, obviňování, pocity nesprávného konání a viny atd. nejsou z nitra, jak negativní stav chce, aby uvěřili, že jsou uvaleny z vnějšku negativním stavem a lidé je mohou přijmout nebo odmítnout. Lidé jsou vinni jen do té míry, jakou přijímají tato namlouvání a přesvědčování a věří těmto namlouváním a přesvědčováním ohledně toho, že jsou vinni. Ne více a ne méně.

Tato situace silně zdůrazňuje důležitost denního sebezkoumání a sebezkoušení, aby se určil zdroj těchto namlouvání, přesvědčování, pocitu nesprávného konání a viny atd. Tímto způsobem je jeden schopen se oddělit od jakýchkoli takových vnučování a přestat věřit, že přicházejí z jeho nitra..

A znovu se opakuje, že v dějinách negativního stavu a jeho válek se tyto zbraně stávají více a více rafinovanějšími, lstivějšími, věrohodnějšími a efektivnějšími. Ale tak je tomu u obranných zbraní pozitivního stavu.

3. Třetí oblíbenou zbraní používanou negativním stavem v jeho duchovních válkách proti pozitivnímu stavu je vlévat a vkládat do lidí pochybnosti, podezření, zmatky, rozpaky, neurčitosti, nejistoty, váhavosti, otálení, obavy, pocit nebezpečí atd. Tyto zbraně mohou být srovnány s různými malorážnými palnými zbraněmi, které mají více osobní povahu, obvykle pro vlastní sebeobranu v lidském smyslu.

Tyto taktiky udržují každého v neustálém stavu pochybnosti, podezření ohledně sebe, vlastních idejí, dostižení, duchovnosti, existence Boha atd. vnášejíce do lidských životů zmatek, rozpaky, nejistotu, váhání, otálení atd. a odepírajíce jim pocit stability, jistoty a bezpečí.

Takové způsoby infuze a implantace těchto rozpoložení do lidských myslí se stávají více a více rafinovanějšími, lstivějšími, jsoucími na úrovni doby a věrohodnějšími. Pokud by neexistovala neustálá kumulativní vyrovnávací snaha a ochrana z pozitivního stavu, většina lidí by podlehla a stala by se snadnou kořistí negativního stavu.

Pozitivní stav přenáší neustále do lidských myslí s mnohonásobnou intenzitou pocit jistoty, ochranu, důvěru, víru, spoléhání se, bezpečí a zabezpečení, stálost a všechny ostatní pozitivní pocity a postoje, které zcela podkopávají nesmírnou snahu negativního stavu zaplavit duchy, duše a těla negativními postoji a pocity.

Znovu se radí, aby jeden pečlivě zhodnotil zdroj vlastních pochybností, zmatků, nejistot atd. a oddělil se od nich poznávaje, že jsou střelami neustále vystřelovanými v procesu duchovních válek. Tím, že tak činí, se tyto výstřely transformují do neškodných šťouchanců, neschopných ublížit. Jedinec vyzve vlastní Niternou mysl na pomoc a požádá Nejvyššího, aby vybudoval trvalý štít duchovní jistoty proti takovýmto útokům.

4. Čtvrtá zbraň, použitá negativním stavem v jeho duchovních válkách proti pozitivním silám, je neustálý pokus kumulativním způsobem zaplavovat lidského ducha, duši a tělo touhami, přáními, chtěními a záměry negativní povahy, jako je např. chtění učinit něco zraňujícího a škodlivého sobě samému či ostatním.

Tuto zbraň lze srovnat s dýkami, noži, bodáky atd., které mohou být stejně smrtelné, jako jakákoliv výzbroj negativního stavu, protože se používají potají, v tichosti a temnotě.

Účelem je udržet kohokoliv ve stálé kondici chtění, toužení a tíhnutí po něčem negativním, podvodném, sobeckém, bezohledném, impulzivním, nutkavém, iracionálním, nelogickém atd., zadržujícím lidi před tím, aby mysleli logicky a racionálně a způsobující u nich, že se do něčeho impulzivně a nutkavě pouštějí bez jakéhokoli viditelného důvodu.

Na druhé straně pozitivní síly ve své kumulativní snaze neustále do lidských myslí promítají pozitivní, dobré, láskyplné, laskavé a moudré touhy, přání, chtění, úmysly atd., které vyrovnávají negativní síly až do okamžiku jejich oslabení, zneschopnění a zabraňují jim totálně uspět. Podporují logiku, rozum a racionalitu, čímž ovládají impulzivní, nelogické, iracionální, zraňující a škodlivé chování a činy.

V tomto případě se také radí prozkoumat zdroj takových negativních tužeb, přání, chtění, sklonů atd. a rušit je pozitivní vůlí, tužbami, přáními, chtěními a sklony být milujícími, moudřími, chápajícími, laskavými, racionálními, logickými a trpělivými. Toto je jedna z nejlepších obranných zbraní, které může jedinec mít proti silám negativního stavu.

5. Konečně pátou zbraní negativního stavu v jeho duchovních válkách proti pozitivním silám je produkce, vštěpování a udržování negativních emocí, jako strachu, úzkosti, starosti, zlosti, nepřátelství a násilí v lidském duchu, duši a těle. Sem také patří strach ze smrti a věčného zatracení vyvěrající z mylných náboženských věr. Velmi často jsou početná náboženství produkována a fabrikována v peklech a jsou neustále přenášena do všech oblastí lidské existence,

aby udržovala lidi v takovém strachu, úzkostech, starostech, poslušnosti a slepotě, to vše ve jménu Boha.

Tohle je jedna z nejoblíbenějších zbraní negativního stavu (produkce různých forem náboženství a jejich bláznivých doktrín) a může být strašnou a smrtelnou.

V lidských pozemských pojmech mohou být tyto zbraně srovnány s rafinovanými ručními bojovými zbraněmi, kdy jeden může obratem ruky ihned zabit.

Samozřejmě tréninkem, použitím a aplikací této zbraně se stávají více a více rafinovanějšími, efektivnějšími a věrohodnějšími. Jediný důvod, proč lidé stále žijí a jsou na živu, je kvůli protiváze a protiprojekci kumulativního úsilí všech pozitivních sil pozitivního citění a emocí radosti, štěstí, spokojenosti, uspokojení, slasti, potěšení, míru, klidu, pokoje, smíření, tolerance, principů duchovní homogenity náboženství a podobných pozitivních pocitů do duchů, duší a těl lidí. Ruší jakoukoli možnost negativních pocitů, aby se permanentně udržovaly a způsobovaly škody, které by mohly mít věčný účinek.

Takže ať negativní stav počne jakékoli nové zbraně a taktiky, tyto jsou ihned vyvažovány snahami pozitivního stavu vytvářet nové obranné zbraně, které neutralizují jakýkoli trvalý účinek zbraní útočných..

Pokud se týká této situace, radí se odloučit se od negativních pocitů a anulovat je pocity pozitivními v okamžiku jejich útoku. Jestliže to dělá jedinec důsledně, časová období mezi útoky vedené negativními silami se prodlužují až do doby, kdy jsou buď méně časté anebo snadno odrazitelné bez jakéhokoliv poškození jedincovy duchovní, mentální, emocionální, volní, intelektuální a fyzické stability. Tímto způsobem pomáhá konečné porážce negativního stavu.

Toto jsou některé ze zbraní, které se používají v duchovních válkách. Srovnáním s fyzickými zbraněmi lidí na Zemi, které mají původ v idejích v duchovním světě, může jedinec do jisté míry pochopit, jak fungují a co všechno může ze svých sil své Niterné mysli a přítomnosti Nejvyššího v ní udělat, aby je neutralizoval a učinil je neškodnými.

Jak bylo dříve zmíněno, poslední duchovní válka skončila ztrátou všech pozic a vlivů negativního stavu. Stáhli se zpět do pekel, kde se nyní připravují na další válku se strašnějšími zbraněmi atd., aby tentokráte bojovali na přírodní úrovni (jejich poslední baště).

Můžete být ujištěni, že pokud bude jeden následovat principy života a duchovnosti, jak jsou zjeveny v „Základech lidské duchovnosti a ve všech těchto „Poselství z nitra“, bude ochráněn a zajištěn Nejvyšším před jakýmkoliv ublížením, poškozením a následky této války. Nic špatného se této osobě nemůže stát. Následuje-li tyto principy ze své vůle a dle svobody volby, je zabezpečený ve věčném postavení pozitivního stavu a v duchovním rozvoji.

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ DEVÁTÉ

O zdroji lidských problémů, běd a strádání a o tom, jak je překonat.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 104 – 107, Poselství 29.

Dne 29. dubna 1982.

Dnes byla obdržena od Pána následující poselství.

Problémem u mnoha lidí na Zemi je, že velmi často považují sebezkoumání, sebehodnocení a vcházení „dovnitř“ do své Niterné mysli za zaneprázdnění, které je nemorální, nezdravé a nebezpečné. Proto věnují malou pozornost či zřetel tomu, co se v nich děje. Fakticky dělají vše, co je v jejich moci, aby se neobraceli do sebe samých, do svého nitra a naslouchali svým niterným myšlenkám, pocitům, vjemům a intuicím. Namísto toho mrhají svými vzácnými energiemi a svým časem tím, jak se udržují ve svých zevnějšnostech čili „vně“, zabývajíce se zevními záležitostmi, úmyslně se udržujíce zaneprázdněnými všemožnými pracemi, pochůzkami a činnostmi, které je úspěšně zdržují před stykem s jejich Niternou myslí, a fakticky tedy se sebou samými a s jejich Stvořitelem.

S tímto postojem není překvapující, že lidé sami sebe neznají a jsou nepředvídatelní co do svého chování a postojů. Prostě nemají čas objevit sami sebe, poznat sami sebe, chtít sebe, cítit sebe a prožívat sami sebe takové, jací skutečně ve své esenci a substanci jsou. Namísto toho se honí dokola naslouchajíce tomu a přijímajíce to, co řekli jiní, jak na ně jiní nahlízejí, uvažují o nich, hodnotí je a co ostatní od nich očekávají, přičemž berou za dané, že jsou skutečně takoví, jak je vnímají ostatní. Protože tomu věří, ztotožňují se s takovými svými zevními počitky a očekáváními a ze všech svých sil se řídí tím, aby byli takovými, zatlačujíce, potlačujíce, zarážejíce a neberouce na zřetel úpěnlivý hlas svého vnitřního, reálného já, jež je znásilňováno a hrubě tepáno takovým postojem a životním stylem. Tuto situaci považují za normální a stávají se tedy výsledkem své zevní věštby, která naplňuje samu sebe. Vše ostatní považují za nebezpečné, nejisté, nezdravé a vedoucí k šílenství. Není neobvyklé slyšet naivní výrok jako: „Vidíte, tak dlouho se zabýval sám sebou, že to z něho udělalo šílence a museli ho zavřít.“ či podobné výroky.

Mnozí lidé si nechtějí připustit a uvědomit, že takový postoj je zvrácením univerzálního řádu, a že je tedy fakticky velmi nebezpečný, neopatrný a nezdravý. Přivádí lidi do všemožných duchovních, duševních, emočních, intelektuálních, volních, sexuálních, sociálních a fyzických problémů, poruch a bláznovství.

Tato situace je ovšem důsledkem převládajícího negativního stavu, který existuje na Zemi v aktivovaném a dominantním módu.

Jednou z největších zbraní negativního stavu a jedním z důvodů toho, že je tak úspěšný (jak dosvědčují veškeré lidské dějiny), je to, že lidi zaměřil na zevnějšek sebe samých a do jejich mysli jim vložil ideu, že být uvnitř sebe samého vede k šílenství a ke všemožným druhům duševní nestability, poruch a chorob.

To je ovšem tím největším zfalšováním a zvrácením reality ze všech. Ve skutečnosti je přesný opak pravdou. Být neustále zaneprázdněn tím, co je vně sebe samého,

vlastním zevním prostředím a tím, co ostatní považují a očekávají, že je vlastní reálné já, je tím, co způsobuje lidské problémy, neduhy, strasti a šílenství.

Jak se již před tím ukázalo, vede takový obrácený a zvrácený postoj k porušení duchovního principu vyváženého života a žití (viz poselství ze dne 24. dubna 1982). Jedním z výsledků tohoto porušení je to, co se s lidmi na Zemi děje po tisíciletí.

Pokud lidé vůbec doufají, že dosáhnou na Zemi a v sobě míru se spravedlností a štěstím, potřebují se nejprve naučit uplatňovat tento vyvažující princip života. Znamená to, že se musí naučit obracet do „nitra“ a věnovat pozornost tomu, co je tam. Pak z této pozice smí a mohou patřit ven, aby viděli realitu skrze své vlastní oči, a nikoli skrze oči někoho či něčeho jiného. Tím, že se realita vnímá skrze někoho či něco jiného a jeden zůstává slepým ke svému vlastnímu pozorování, se věci neustále deformují a nevidí se takové, jaké jsou. To znamená žít v iluzi reality. Žádný div, že lidé mají tak mnoho problémů.

Přesto asi někoho napadne, že pokud je dle jejich standardů a očekávání správný převažující náhled ohledně udržování se vně sebe samého, pak proč lidé dospívají do situace, že se tak obávají nalézt sebe samé ? To je paradoxem negativního stavu; je to nelogické, iracionální a bláznivé.

Toto je tedy tím, čím zvrácený řád univerzálních principů vůbec je.

Je nutné uvést vše do jeho pravé perspektivy v souladu s náležitým řádem věcí a postupů.

Jak bylo předtím ukázáno v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto „Poselstvích z nitra“, je náležitý univerzální řád Stvoření z „uvnitř“ do „vně“, a někdy z „vně“ bez jakéhokoli zřetele k „uvnitř“. Okamžikem, kdy „uvnitř“ do „vně“ je umístěno do dominantní pozice, zaráží veškerý přístup do „uvnitř“, odkud bere veškeré energie pro svou existenci. Takovým aktem je ustanoven stav neustálého potlačování „uvnitř“ a, jako výsledek, lidé skutečně „nežijí“, ale strádají. Lidský život se stává neustávajícím řetězcem bídy, strádání, válek, zločinů, nemocí a všemožných problémů, jejichž seznam je opravdu nekonečný. Takový život není pravým životem, ale je iluzí a padělaným životem. Lidé žijí v klamu a iluzi věříce, že toto je nejenom pravým životem, ale jediným možným a k máni jsoucím životem v jsoucnu a bytí.

Takové myšlení je výsledkem dominujícího a aktivovaného negativního stavu, v němž lidé sami sebe lapají do pastí svým mylným systémem víry.

Aby se tato situace napravila, radí se provést určité kroky, které se nabízejí v těchto „Poselstvích z nitra“.

Dodatečně je tu několik přídatných bodů hodných uvážení pro praktikování ve vlastním životě toho, jak ustanovit náležité a řádné plynutí života a všech jeho duchovních principů žití. Následující body jsou v jistém smyslu rozpracováním a snad opakováním a rozšířením všech ostatních předešle uvedených.

1. Samotný první důležitý krok v tom, jak uvést věci ve vlastním životě do řádu, je uznání a přijetí faktu, že přehnané zabývání se „vnějškem“, zatímco obrácení se k „uvnitř“ se považuje za nebezpečné, neobezřetné a nezdravé, je nesprávné. Je zdroj mnoha lidských problémů a porušení duchovního principu vyváženosti

každodenního žití (viz opět poselství ze dne 24. dubna 1982). Jakmile se jeden podejme na tento první krok tím, že se začne tázat a probírat starý životní styl „vnějškovosti“, povede ho to k odstranění umělého strachu vyvolaného negativním stavem před vcházením do sebe samého.

Radí se uznat a přijmout fakt, že strach ze sebe samého je nejničivějším a nejškodlivějším strachem ze všech, protože jednoho olupuje o vše, čím je. Namísto toho se radí, aby jeden k sobě přistupoval s důvěrou, vírou a spoléháním se; s láskou, péčí, oceněním a respektem; přijímaje fakt, že jeho Niterná mysl, niterné já, kde je Nejvyšší vždy přítomen, je ten pravý a jedině možný zdroj poznání, moudrosti, lásky a štěstí, a je určovatel smyslu opravdové reality. Jestliže jeden začne myslet a cítit v tomto smyslu, je na dobré cestě ven ze šlamastik vlastního života produkovaných starým životním stylem zevnějšností čili „vnějškovostí“. Ale tento krok se musí podejmout první. Je to jako uvést se do původního stavu, aby se začalo myslet z vlastního nitra, a nikoli z vlastního vnějšku.

Je radno strávit nějaký čas denně v praktikování tohoto způsobu aktivního myšlení, chtění, pocitování a jednání, jak se popisuje předtím (viz poselství ze dne 23. dubna 1982).

2. Dalším důležitým krokem v procesu opravy vlastního chybného životního stylu je připuštění duchovního faktu, že štěstí a význam života nelze nalézt v zevnějšnostech a ve vlastnictví hmotných statků. V nich není nic, co by mohlo opravdu inspirovat, motivovat anebo poskytovat pocit naplnění a uspokojení z bytí naživu. Toto je velmi důležité uznání, pomáhající jednomu, aby přestal vyhledávat hodnoty tam, kde nejsou žádné. Nelze nic změnit, aniž se prvně tento fakt nepřipustí. Opět se opakuje, že radí zabývat se aktivně tím, aby se k tomuto faktu obrátilo čelem s tím, že se připustí, že je pravdivý, a že se opakuje ve vlastním myšlení, cítění, chtění a jednání. Jestliže takto činí, jeden se připravuje na změnu.

3. Třetím důležitým krokem v tomto počínání je uznat, že vlastní život není tím, čím by měl být, a že je nutné něco učinit ohledně změny jeho obsahu, významu a účelu. Jinými slovy se radí, aby se prostě připustilo, že se jeden potřebuje změnit. Bez takového připuštění nebude se pocitovat žádná potřeba změny. Bez potřeby změny nelze žádnou změnu zahájit.

Radí se tudíž aktivně se denně zabývat rozvíjením potřeby změny ve vlastním životním stylu v souladu s duchovními principy tím, že se připouští fakt, že je potřeba změny. Tento druh aktivního zabývání se poskytuje vlastní Niterné mysli a Nejvyššímu v ní příležitost přenést do vlastního vědomého uvědomění smysl, pocit a náležitou znalost pro započetí takové změny.

4. Čtvrtým důležitým krokem v tomto aktivním procesu je nalézání náležitých a správných nástrojů, cest a prostředků změny nejlepším možným způsobem souhlasným s esencí a substancí vlastní veškeré mysli a osobnosti. Jinými slovy je nutné nejprve uznat, že jeden doposud nenáležitě využíval, cokoli má, a nástroje, způsoby a prostředky, které ve svém životě používal, nedokázal upotřebit a přivodit ve svém životě náležitý duchovní a tvořivý mód žití. Takže jeden musí připustit, že je nutné nejprve odstranit staré nástroje, způsoby a prostředky žití, jelikož ty ve své činnosti úplně selhaly. Jakmile se tento fakt připustí a je z vlastní vůle vyjádřena žádost po potřebě nahrazení novými nástroji, způsoby a prostředky žití a po nalezení nových nástrojů, způsobů a prostředků žití, které jsou adekvátnější a

náležitější k pravému životu, jeden pak může přistoupit k předložení prosby své Niterné mysli, „uvnitř“, kde je Pán, o osvícení, inspiraci, zjevení, jasný vhled a znalost ohledně takových budoucích nástrojů, způsobů a prostředků správného a náležitého žití. Jestliže se takto koná soustavně, každodenně, jeden sám u sebe shledá, že má všemožný náležitý vhled, chápání, ideje atd. co do toho, jak postupovat s odstraňováním starých, ubohých vzorů života a toho, jak je nahradit novými, opravdu duchovními.

5. Pátým důležitým krokem v tomto ohledu je nutnost ustavení aktivní vůle k užívání těchto nově získaných nástrojů, prostředků a způsobů co nejproduktivněji, nejkonstruktivněji a nejtvůřivěji, jak je možné, aby se tak mohlo dosáhnout vzájemného prospěchu, společného blaha a sdílení a mohla probíhat neustálá duchovní progresa směrem kupředu a dále se zabudovanou bezpečnostní ochranou proti jakékoli možné reverzi starých, destruktivních, ubohých, neduchovních módů a vzorů žití.

V tomto ohledu se radí si dávat dennodenně sugesce, aby se taková vůle docílila a ve vlastní mysli a ve vlastním praktickém životě se stále udržovala vyšší duchovní perspektiva života definovaná všemi duchovními principy života a žití a principem duchovní homogenity. Jestliže jeden takto věrně a soustavně činí každodenně se správnou motivací, kdy vždy na to v každodenním životě nalezne nějaký čas, ten s největší určitostí ve všech ohledech uspěje.

6. A konečně šestým důležitým krokem v tomto podnikání je připuštění a přijetí neoddiskutovatelného duchovního axiomu, že toto jeden může činit jedině dle sebe samého, po svém, dle vlastního určení, úsilí a snažení se, s vírou, důvěrou a spoléháním se na vlastní hodnotu a schopnost tak úspěšně a účinně konat, aniž by se jakkoli spoléhal na někoho či něco vně sebe samého, uznáváje fakt, že veškerý život a jeho pozitivní atributy neustále plynou z Nejvyššího do vlastní Niterné mysli. Vcházení do nitra sebe samého, spoléhaje se na vlastní Niternou mysl, tudíž znamená vcházet k Nejvyššímu, k Pánu kdož je pravým zdrojem všeho pozitivního a dobrého ve vlastním životě.

Toto je to, proč je tak důležité obrátit sebe samého dovnitř, k vlastní Niterné mysli. Toto je jediné místo, kde lze nalézt Boha, Nejvyššího. To je také důvodem k tomu, že aktivovaný a dominující negativní stav vynakládá tak velké úsilí, aby lidi udržel vně sebe samých. Tím, jak toto činí, je negativní stav udržuje pryč od Pána - to jest mimo zdroj opravdového života a veškerého dobra a pravdy.

Proto se radí, aby jeden občas vysedl z vlastních každodenních činností, aby si dával pozitivní sugesce k ustanovení potřeby, touhy a vůle obrátit se niterně k Pánu ve vlastní Niterné mysli a požádat o pomoc a podporu při aktualizování faktu, že se spoléhá sám na sebe, na vlastní Niternou mysl a Pána, aby byl s to konat vše po svém, aniž by naději a hodnoty umisťoval zevně, kde neexistuje žádná naděje a hodnota.

Tím, že se tak činí soustavně, trpělivě a s rozhodností, jeden se stane svobodným a nezávislým, silným a zdravým, užitečným a tvořivým, šťastným a veselým, naplněným a spokojeným, bavícím se a dosahujícím dobrých a pozitivních věcí.

To je pro dnes vše.

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ

O lidském duchovním, duševním a fyzickém vybavení a
o metodách léčení jejich problémů.
O náležitém chápání pojetí karmy a reinkarnace.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 108 – 112, Poselství 30.

Dne 30. dubna 1982.

Dnes bylo Pánem zjeveno následující.

Je nutno zas a znova uvědomit a připomenout následující důležitá fakta:

Každý, kdo přichází na planetu Zemi, přináší s sebou vše potřebné k tomu, aby účinně a úspěšně splnil účel vlastní inkarnace na Zemi. Nic nechybí.

Stav, proces, kondice, obsah, rozsah, stupeň, kvalita a kvantita vlastních schopností, nástrojů, darů, talentů či jejich nedostatku a podobných věcí jsou určovány specifickou volbou, kterou jeden učinil před inkarnací na Zemi, aby se tato volba úspěšně a efektivně aktualizovala, realizovala, projevila a přinesla plný a úplný užitek, plody a vyčerpání takové volby.

Existují mnohé možnosti toho, jak se taková volba aktualizuje a realizuje. Někteří lidé si zvolili být a žít určitým způsobem a v určitém rozpoložení během trvání jejich délky života v přírodním stupni a ve fyzickém těle, když jsou na Zemi. Jiní si zvolili postupovat v krocích, od jednoho bodu ke druhému, volíce určité změny ve svém životním stylu, aby tak mohl dojít plodného uzrání poslední, nejdůležitější účel jejich života na Zemi. Tyto druhé případy mohou zahrnovat v následnosti dva či více zcela odlišných životních stylů, velmi často protikladných. V tomto případě nemůže finální volba vlastního bytí na Zemi dojít plodného uzrání bez prožití předchozích voleb. Ať je to jakkoli, každému je plně poskytnuto vše, co za tímto účelem potřebuje. Nic více, nic méně. Méně by vedlo k selhání v realizaci vlastní volby. V tomto případě by příležitosti, které by u jednoho byly přítomny, nemohly být náležitě zužitkovány. Více by znamenalo porušení vlastní svobody volby, což by blokovalo jedincovo náležité projevení se v rámci jeho volby.

Ať se jedná o jakýkoli případ, aby se cokoli činilo, musí být jeden vybaven nejdůležitějším principem života - Niternou myslí - kde je přítomnost Nejvyššího, z kteréžto přítomnosti jeden žije a úspěšně plní svůj účel bytí na Zemi (či na jakémkoli jiném místě).

Ale to, že má Niternou mysl a přítomnost Nejvyššího v ní, ustanovuje určitý paradox z hlediska voleb v přírodním stupni, a tedy daleko více z hlediska volby inkarnovat se na Zemi, kde je negativní stav v dominantní a aktivované kondici.

Paradoxem je, že Niterná mysl a přítomnost Nejvyššího v ní obsahuje prostředky, způsoby, nástroje, možnosti a znalosti v úplnosti a plnosti daleko překračující a přesahující cokoli, co si kdo zvolil mít či aktualizovat ve svém jednotlivém životním

období. Tento paradox je vyřešen aktivací jen těch oblastí a úrovní Niterné mysli, které jsou v každém jednotlivém období potřeba a nutné v procesu naplňování vlastní volby. Zbytek Niterné mysli je v dřímajícím stavu (pokud se to týká jeho projevení se v přírodním stupni Země) a ve stavu připravenosti být aktivován, kdykoli nastane náležitá potřeba.

Jelikož je však život každého tak či onak v neustálém pokroku, a protože tento pokrok pokračuje věčně, je nutné, aby každý v sobě měl veškeré možné možnosti volby na věčnost. Bez této možnosti a perspektivy by nebylo možné počínat a činit žádné další volby. Bez tohoto rozpoložení by nebylo možno u nikoho udržovat životní podpůrný systém. Jak jeden kráčí od jedné volby ke druhé, potenciály Niterné mysli se aktivují, a stávají se dostupnými další schopnosti, prostředky, způsoby, nástroje atd. pro realizaci a aktualizaci každé následné volby.

Proto je pro jedincovo přežití životně důležité, že bez ohledu na fakt, že nemá dle vlastní volby plný přístup k plnosti obsahu vlastní Niterné mysli (zvláště během vlastní délky života na Zemi), má v sobě Niternou mysl a přítomnost Nejvyššího v ní, z níž může získat vše, co potřebuje ke změně od jedné volby ke druhé navěky. Bez přítomnosti této věčné příležitosti by život pro nikoho neměl žádný smysl a význam.

Tedy v procesu jedincova vlastního života během zvoleného údobí jeho Niterná mysl uvolňuje jen tolik, nakolik je to pro tuto jednotlivou délku života a pro jakýkoli krok, který si v ní určil zaujmout, nutné a potřebné.

Když se někdo inkarnuje na Zemi kvůli splnění určité volby či voleb, pečlivě vyhledává nejvhodnější rozpoložení, situace, prostředí, linie, dědictví atd., aby mohlo být k dispozici vše pro úspěšné završení vlastního účelu bytí v tomto jednotlivém životním údobí.

Bylo by velkým omylem předpokládat, že lidé se objevují na této Zemi v tom či onom sociálním, rasovém, fyzickém atd. prostředí s tím či oním problémem, omezením či excesem holou náhodou, aniž by to bylo jakkoli naplánováno či zvoleno. Takový závěr je vědeckou nesprávností, která lidi přivádí k mnoha mylným závěrům a neefektivnímu zacházení s jejich kondicí.

Nic se neobjevuje či neodehrává náhodou. Cokoli se v jednom jednotlivém životním údobí děje, je vždy bez jakékoli výjimky určováno vlastními volbami a svobodnou vůlí. Avšak tyto svobodné volby byly učiněny v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího před vlastním fyzickým zrozením. Ti, kteří se inkarnují z negativního duchovního stavu, jsou taktéž dotázáni, zdali si to volí z vlastní vůle berouce plnou zodpovědnost za následky takové volby.

Takže jeden je plně zodpovědný za vlastní volbu, i když neexistuje žádné vědomé uvědomění či vědomá paměť takové volby. Toto omezení - vymazání paměti - platí jen pro ty, kdo si zvolili inkarnovat se na planetu Zemi, kde existuje dominantní a aktivovaný negativní stav.

Vědomá znalost a paměť takové volby by v tomto ohledu zcela znehodnotila vlastní nutnou zkušenost, která je velmi životně důležitá z hlediska univerzálního poučení a duchovního pokročení.

Avšak to, že není vědomé uvědomění a vědomá paměť takové volby, neznamená, že se o ní neví niterně, nevědomě a ve vlastní Niterné mysli. Fakticky to lze objevit v

procesu vlastního jednotlivého životního údobí, po naplnění určitých kroků voleb, v hluboké hypnóze nebo podobných kondicích během vlastního určeného osudu, když bylo získáno určité poučení z určité zkušenosti, když je doba pohnout se k dalšímu kroku a změně atd.

Při pohledu na tuto skutečnost je zřejmé, že každý na Zemi bez ohledu na kondici, ve které byl, je a bude, ať je to zevní ubohost, nebo zevní štěstí, je úplně zodpovědný za cokoli, co v každém jednotlivém okamžiku svého životního údobí prožívá. K tomuto pravidlu neexistují žádné výjimky.

Takže předtím, než se jedinec inkarnuje na tuto Zemi (nebo ať by to mělo být jakékoli místo), vyhledává synchronnost mezi vlastní volbou a okolnostmi, které jsou nejvhodnější a nejpříhodnější pro naplnění vlastní volby. Tedy jeden si volí dědickou linii a svůj podíl v ní, které chce pojmout a následovat; okamžik lineárního časového kontinua, ve kterém chce do tohoto jednotlivého dědičného kartelu vstoupit; geny, které jsou nejvhodnější a nejpříznivější pro vlastní fyzický, duševní a duchovní projev v tomto jednotlivém životním věku; vlastní specifickou matku a otce pro početí, které je třeba zesynchronizovat s přijetím této dědické linie; sociální, politické, rasové, ekonomické, fyzické atd. prostředí, které kdo potřebuje mít za tímto účelem, a všechny ostatní potřebné situace, kondice, stavy a procesy, aby mohl zcela a úplně vyčerpat vlastní volbu či volby.

Z toho, co zde bylo řečeno, je velmi zřejmé, že vlastní životní styl na Zemi není v nejzazším smyslu nijak determinován, podmiňován či ovlivňován dědičností, prostředím nebo nějakými jinými zevními faktory. Právě opak je pravdou. Jeden si určuje svou vlastní volbou druh dědictví, prostředí či jakýchkoli jiných zevních a vnitřních faktorů tohoto jednotlivého života, které chce mít pro uskutečnění vlastního účelu bytí na této Zemi.

Takže je zcela marné a nespravedlivé obviňovat někoho či něco z toho, co se ve vlastním životě děje bez ohledu na to, jak náhodně či mimo vlastní kontrolu se to objevuje. Lidé mají sklon omlouvat sami sebe za to, čím jsou, obviňující své prostředí, rodiče, rasu, sociální situaci atd., aniž si uvědomují, že sami sebe umístili do všech svých šlamastik jako součástí svých voleb, které učinili před inkarnací na této Zemi. Ze své svobodné vůle souhlasili s tím, aby podstoupili takové zkušenosti z velmi důležitých duchovních, kosmických, univerzálních, osobních, soukromých a intimních důvodů, které ve většině případů nejsou pro ně rozpoznatelné anebo vědomě vnímatelné a srozumitelné během jejich životního údobí na Zemi nebo po určité časové období pobytu na Zemi.

Avšak duchovnímu stavu událostí je vlastní to, že každý je s to měnit svůj osud. To znamená, že každý smí - dle své svobodné vůle a volby - změnit anebo pozměnit svou volbu a její důsledky. To lze učinit buď během údobí života na Zemi nebo v jakémkoli jiném místě, čase, kontinuu, stavu a procesu vlastního věčného života. Kondice takové schopnosti se měnit je určována nutným poučením, které každý dle své volby potřebuje podstoupit, aby byl s to se změnit. Předčasná změna vlastního rozpoložení by byla porušením vlastní svobody a nezávislosti. Proto je každý pečlivě zabezpečen vlastní Niternou myslí a přítomností Nejvyššího, aby nepřijal nebo dokonce jen netoužil či chtěl změnu předtím, než nastane důležité poučení a získají se životně důležité zkušenosti. Jakmile jeden cítí potřebu a touhu změnit se z nitra, dle vlastní niterné volby (ne dle zevních okolností), je opravdu hotov se změnit, jelikož tedy splnil požadavek toho či onoho jednotlivého poučení či prožitku.

Jednomu se tedy poskytnou vhodné příležitosti pro započítí takové změny a nová sada nástrojů, způsobů, prostředků a schopností pro aktualizaci této změny a pro vykonání nové, čerstvé volby.

V okamžiku takové změny a nové volby se tato oblast vlastní Niterné mysli náhle a synchronně aktivuje s tím, co je nejvhodnější a nejpotřebnější pro úspěšnou realizaci a aktualizaci nové volby, s plným a úplným ponecháním všech přístupů k dříve aktivovaným oblastem vlastní Niterné mysli. Takže jeden nikdy neztrácí nic, co kdy měl k dispozici z Niterné mysli, a v procesu vlastního životního údobí neustále přidává nové oblasti vlastní Niterné mysli, umožňuje/umožňujíc tak probíhání univerzálního duchovního pokroku. To je základnou duchovního pokročení a bez takového přidání by nemohlo nastávat žádné duchovní pokročení.

Při pohledu na tento fakt lze vidět, že psychologové, psychiatři, lékaři a různí terapeuti používají nesprávné a chybné metody léčení. Ve většině případů se snaží chápat lidské problémy jako výsledek prostředí, dědičnosti, výchovy či podobných záležitostí, povětšinou v počátcích a původem mimo jedincovu kontrolu. Léčitelé činí vše, co je v jejich moci, aby tyto situace napravili, přičemž málo, pokud vůbec, pojmají zvolenou nutnost takových zkušeností a poučení.

Jak se před tím uvedlo (viz poselství ze dne 26. dubna 1982, poznámka druhá), měly by se všechny takové postupy zaměřovat na zkoumání toho, proč si jeden volí být tím a mít to, čím během pozemského života je a co má, a zdali je čas pro změnu vlastního stávajícího rozpoložení. Obvykle když lidé přicházejí pro pomoc a jsou motivováni k této pomoci pouze svými niternými potřebami bez jakýchkoli vnějších nátlaků, jsou připraveni pro změnu.

Jedině po ustanovení tohoto faktu se smí postupovat s léčením způsobem určeným Niternou myslí toho, kdo o to požádal. Žádný jiný přístup není duchovně vhodný a náležitý, protože by mohl být porušením jedincovy svobody volby, ochuzuje ho o důležitá duchovní poučení a zkušenosti. Kvůli faktu, že toto poselství se zabývá důležitým duchovním principem voleb, je čas něco říci o široce rozšířeném lidském pojmu či pojetí „karmy“ nebo „karmanu“. V zásadě je to NAUKA, která tvrdí, že každý čin, dobrý či zlý, obdrží patřičnou odplatu. V hindské filosofii se toto pojetí vztahuje k doktríně o reinkarnaci (široce probrané v „principech duchovní hypnózy“ a v „Základech lidské duchovnosti“). Tato pojetí se v žádném způsobu a formě v dějinách lidstva neobjevila až donedávna, kdy byl ztracen všechn smysl pro princip duchovní homogenity a kdy lidé často začínali racionalizovat důvody rozličných lidských osudů na protichůdných pólech, které lidé nazývají radostným životem nebo životem bolestným a bídným. V tomto bodě vyvstala v lidské zevní mysli (která počala být úplně odpojena od Niterné mysli) potřeba vysvětlovat tyto zdánlivé diskrepance, nesoulady a nevysvětlitelná strádání na Zemi a ospravedlnit jejich výskyt. Takže přišli na ideu, že jeden je v procesu odplaty či odměny za něco, co učinil ve svém předešlém životě či životech, aniž by si vědomě uvědomoval takovou existenci a jejich skutky.

V raném myšlení Véd tato pojetí neexistují, protože v té době stále existoval nějaký omezený přímý přístup k Niterné myslí a Duchovnímu světu, což lidem dávalo lepší pochopení života v širší definici než v té, která se objevila později, když byl takový přímý kontakt ztracen. Tyto doktríny (reinkarnace a karmy) se poprvé objevily u brahmánů a následně se plně rozvinuly v ranných upanišadách. Odtud se rozšířily

do většiny indických náboženství a pak se postupně infiltrovaly do myšlení Západu. V současnosti je to mezi lidmi na Zemi docela populární pojetí.

Přesto je toto pojetí, jako pojetí reinkarnace, deformací skutečnosti. Je nesprávně chápáno a vykládáno většinou svých vyznavačů. Nesprávné pojmání vyvěrá z nenáležitého pojmání filosofického principu příčiny a účinku. V této konotaci tento princip znamená, že každá akce má svou reakci. Co se dříve probírané záležitosti voleb týká, znamená to, že každá volba má své následky. Ale i v této omezené aplikaci zákona karmy existuje zkreslení, protože každý je schopen změnit následek svých vlastních voleb, dokonce během manifestace jejich důsledků. Je možno je nahradit, pozměnit, přesměrovat a nebo zcela zrušit, jestliže se jeden Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli dotáže, jak to má učinit a na způsob provedení. Zákon karmy nesprávně přijímá, že jeden je uzamčen ve svých vlastních volbách a proti jejich důsledkům nelze nic učinit. Avšak toto není pravdou, protože když se někdo na sobě řádně poučí, nepotřebuje pokračovat v opakování téhož způsobu a stylu žití, pokud to ovšem sám nechce.

Zákon karmy nebere řádně v úvahu největší duchovní zákony všech jsoucen a bytí - Zákon odpuštění a Zákon milosrdenství.

Karma má sklon pohlížet na vše jako na nevyhnutelnost toho, že příčina má svůj účinek. Ale to není pravdou. Účinek příčiny se může či nemusí projevit v závislosti na náležitých a správných duchovních potřebách, která existují v každém okamžiku kontinua v rámci rozmezí vlastního života. Jeden si volí přijít na Zemi s určitým posláním. To je příčina. Účinek takové příčiny se může neustále pozměňovat či měnit v procesu kroků zaujímaných při naplňování jedincovy volby. Jeden například může v sobě rozpoznat, že důsledky vlastní volby nejsou pro všechny dotyčné spravedlivé a v jejich nejlepším zájmu. V takovém případě se jedinec ze své vlastní svobodné vůle a s dobrým úmyslem odebere k Nejvyššímu ve své Niterné mysli a vyvolá zákon odpuštění a zákon milosrdenství, který tyto výsledky modifikuje nebo zcela zruší, dává příležitost, aby se učinila jiná nová a čerstvá volba se spravedlivějšími a užitečnějšími následky.

Zákon karmy platí pouze tehdy, když jeden touží po tom, aby se v jeho životě aplikoval. Tedy se opakuje, jeden si svobodně volí přijmout tento zákon a touto svobodnou volbou ho činí proveditelným. V realitě tedy neexistuje žádný jiný zákon, který ovládá lidský život a osud, než zákon svobody volby a změny.

Nebezpečí doslovného používání zákona karmy ve vlastním životě je ve faktu, že se snadno ztrácí jakákoli motivace ke změně a potlačuje se jakákoli potřeba pozměnit svůj osud. Jeden začíná fatalisticky věřit, že cokoli se ve vlastním životě děje, je nevyhnutelné, a tudíž nelze ohledně toho nic udělat, dokud všechny důsledky voleb v jedincově předešlém životě nebo životech nedoběhnou do svého nejzazšího cíle. Tehdy a jedině tehdy lze věci měnit. Takže tito lidé nevykonávají niterně žádnou snahu učinit cokoli ohledně vlastních životů; namísto toho po celý svůj život čekají, až se jejich život navrátí k lepšímu údělu. Jaké mrhání časem a vzácnou energií života!

Tento postoj velmi pěkně hraje do noty peklům a všem jejich negativním stavům. Ty chtějí, aby lidé věřili právě tak, aby lidé neměli svobodu učinit jakékoli změny ve svých životech a ovlivnit důsledky svých voleb.

Když se členové pekel a negativního stavu ze Země ustanovily v uměle vytvořeném „Nebi a Zemi“ v intermediálním světě, úmyslně blokovali planetu Zemi před přímým přístupem ke všem úrovním duchovního světa a jejich Niterných myslí. Někteří z příslušníků tohoto pseudosvěta zfabrikovali z deformovaného pojetí volby a jejich následků doktríny karmy a reinkarnace a ustanovili zde silnou společnost a pozici postavenou na této doktríně. Z této pozice zahájili na Zemi zaplavování lidských tvorů, kteří dle své volby byli náchylní k takovým ideám, všemožnými ideami vztahujícími se k této doktríně. A stalo se, že vhodnou půdou pro tyto jednotlivé deformace byla shledána indická náboženství. Netrvalo dlouho, aby se tato infúze přijala a považovala za duchovní fakt.

V tomto „světě“ byly zfabrikovány početné podobné deformace a nesprávná pojetí mnohých dalších aspektů duchovnosti, náboženství a života. Pak byly přeneseny do všech náboženství na Zemi.

Při pohledu na tento fakt se radí, aby se nepřijímaly a nevkládala se důvěra v žádné současně existující doktríny, náboženství, okultismu či duchovní trendy, protože jsou všechny pod vlivem fabrikací vytvořených deformacemi pekel.

Umělé „nebe a země“ v intermediálním světě byly částečně zrušeny v době Swedenborgova zjevení (ta část, spojená s Temnými věky). Zbytek byl zrušen právě nedávno ve spojitosti se zjevením „Základů lidské duchovnosti“ a na začátku zaznamenávání těchto „Poselství z nitra“. Avšak jejich zfabrikované ideje se velmi pevně zachytily v lidských myslích skrze jejich rozličná náboženství, která jsou plná deformací a mnoha duchovních ohavností. Naneštěstí tato situace udržuje lidi spojené s jim odpovídajícími pekly.

Jediným způsobem, jak se odpojit od jakýchkoli svazků s pekly, je úplné oddělení se od současně existujících náboženských systémů bez výjimky a vcházení do vlastní Niterné mysli - k přítomnosti Nejvyššího - a pátrání v pokoře a skromnosti vlastního srdce a dobrého úmyslu po náležitém vedení, chápání, nahlížení a ochraně před všemi deformacemi a po schopnosti vidět jasně, jaké části každého náboženství či duchovního směru mají opravdovou, duchovní hodnotu, pokud ji vůbec mají, a jaké části by se měly odložit, pokud ne zcela odvrhnout.

Ten, kdo takto soustavně činí, je opravdu požehnaný a nebude sveden na zcestí. Toť pro dnešek vše.

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ PRVNÍ

Některá praktická objasnění pojetí duchovnosti a duchovních principů.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 113 – 116, Poselství 31.

Dne 1. května 1982.

Dnes bylo Pánem zjeveno následující:

Dnes budou podána stručné objasnění, vysvětlení a dodatky k pojetí duchovnosti a duchovních principů.

Duchovnost obecně a lidská duchovnost zvláště jsou definovány v „Základech lidské duchovnosti“ spolu s definicemi dvanácti principů na straně obecné a dvanácti principů na straně lidské.

Mnozí namítají, že teoretické definice jsou obtížné k pochopení. Jsou tudíž velmi odrazováni od čtení takových knih, pociťujíce, že jsou mimo úroveň jejich porozumění.

Avšak tento názor o vlastních schopnostech je sobě vnucovaným klamem, který vkládá sebevnucující se omezení na vlastní inteligenci. Jeden přijímá a věří ve vlastní bytí v souladu s omezeními vlastních očekávání, vlastního stylu dennodenního života a s tím, co na něj vkládají a co očekávají ostatní.

Problémem je to, že lidé jsou vytrénováni a jsou v rozpoležení ve způsobu myšlení a žití, fungující v něm a zabývající se v něm úzce definovanými činnostmi, které jsou s ním v souladu. To vede k rozvíjení se jednostranné inteligence, definované takovými pojmy, jako praktická inteligence, teoretická inteligence, vysoká, průměrná a nízká inteligence a podobnými kategoriemi, které mají ve skutečnosti jen malý význam. Stávají se jejich věštbou, která sebe sama naplňuje tím, že přijímají a věří, že jsou fakticky takový či onací. Přijímání takových věr je přivádí k tomu, že se rozvíjejí vyhraněně ve směru toho, čemu věří, že jsou nebo mají, nebo toho, co se očekává, že mají být či mít. Cokoli v nich, co se k tomuto systému víry nehodí, se potírá, potlačuje, nebere na zřetel anebo zcela odkládá a v jistém smyslu zakrňuje.

Takže lidé se trénují, aby mysleli, cítili a jednali jen v praktickém smyslu, jako je jízda autem do obchodu a nakupování. Cokoli se k takovým činnostem vztahuje, to chápou snadno. Jestliže by jim někdo vysvětlil principy duchovnosti pojmy srovnatelnými s nakupováním, řízením auta či hraním tenisu atd., byli by s to je pochopit. Takto obyčejně přemýšlejí.

Na straně druhé kladou někteří lidé příliš mnoho důrazu na teoretický rozvoj svých schopností, že ztrácejí veškerou perspektivu praktických aspektů žití. Takže myslí v abstraktních, matematických, filosofických, vědeckých atd. pojmech a jít do obchodu je pro ně nepředstavitelným dobrodružstvím, kde by se cítili jako idioti. Takový lidé ovšem nemají potíže při pojmání teoretických aspektů duchovnosti, jak

jsou definovány např. v „Základech lidské duchovnosti“. Mají však často potíže v nazírání praktických aspektů takových teoretických pojetí.

Obě tyto krajnosti jsou výsledkem nevhodné přípravy a volby, které u dítěte vybírají určité zevně pozorovatelné rysy a neustále zdůrazňují a podmiňují překotný rozvoj těchto specifických rysů, potírající ostatní aspekty vlastní osobnosti. Děti tak přímo tíhnou ztotožňovat se s těmito rysy a jako dospělí se v mnoha případech stávají tím, co od nich očekávali jiní nebo co očekávali oni sami jako výsledek zevních klamných pozorování a ztotožnění se s nimi.

Lidé zapomínají, že když přicházejí na tento svět, jsou ve většině případů vybaveni, aby byli kombinací obou aspektů života. Každá činnost, ať se zdá jakkoli praktická či teoretická, má svůj praktický respektive teoretický aspekt. Jeden bez druhého tvoří nerovnováhu.

Když se lidé podmiňují žít a myslet určitými způsoby a pojmy, navykají si tak příliš na toto úzké a omezené ohnisko či specializaci, že cokoli jiné se zdá být nesrozumitelné, obtížné k pochopení anebo nudné.

Jak se uvedlo předtím, je takový životní styl porušením duchovního životního principu vyvažování každodenního života.

Ve skutečnosti je každý, kdo může myslet, cítit a chtít, s to chápat, nahlížet a vejít do styku ohledně jakéhokoli teoretického či praktického pojetí, pokud by si poskytli možnost vymanit se z omezování se, které si sám na sebe uvalil, a životního stylu, který dodržuje v každodenním žití. Lidé se prostě stávají příliš línými na to, aby cokoli konali, mysleli a snažili se o cokoli, co je mimo jimi přijaté nesprávné sebepojímání a nesprávný styl.

Taková nevyvážená situace je podivnou a izolovanou událostí ve Stvoření, omezenou na lidi na Zemi (a ovšem v peklech).

Tato situace je výsledkem aktivovaného a dominantního negativního stavu na Zemi. V negativním stavu není nic vyváжено. Jeho povaha je vždy jednostranná, finalistická a přehánějící. Nutí lidi, kteří ho přijali, pohlížet na věci finalistickým přístupem. Mají sklon věřit, že jejich stav a rozpoložení jsou konečné a nic se proti tomu nedá dělat. Takže jestliže se kupříkladu považují buď za jsoucí prakticky inteligentní, nebo inteligentní teoreticky, věří tomu, že je to jejich osudem, aby byli praktičtí či teoretičtí navždy beze změny a činí ve svých životech vše, aby prosazovali své a následně žili dle své víry. Nijak se nesnaží, aby objevili skutečný obsah svého vnitřního já a své Niterné mysli. Vše, co je v rozporu s jejich vírou, je odvrženo jako nemající žádný užitek.

Takže sami sebe olupují o velké příležitosti, poznatky a zkušenosti, které jsou jim k dispozici na každém kroku jejich každodenního života. Tato situace je ovšem značně podporována a podněcována pekly, protože ta nechtějí, aby lidé objevili opravdový rozsah a obsah své mysli a obzvláště své Niterné mysli. Takový objev by lidi přivedl k duchovnosti, a tedy k Nejvyššímu. To by totálně podkopalo bezpečnou pozici negativních stavů na Zemi.

Při pohledu na tento fakt je zřejmé, že většina lidí by mohla snadno chápat a uplatňovat taková pojetí duchovnosti a duchovních principů, jak jsou definována a

popsána v „Základech lidské duchovnosti“ a v některých případech v těchto „Poselství z nitra“. Vše, co by museli udělat, je říci sami sobě, že to skutečně mohou učinit. Protože ale sami sobě říkají, že to učinit nemohou, prosazují své vlastní negativní sugesce a skutečně to nemohou učinit. To je pravdou o čemkoli v lidském životě na Zemi.

Aby se poskytlo lepší pojmání duchovnosti a jejích principů těm, kdož si z toho či onoho důvodu promývají mozky vírou, že nejsou s to chápat vysoce teoretické pojmy, máme zde některá zjednodušená vysvětlení těchto pojmů.

Duchovnost prostě znamená, že jeden uznává a přijímá jako fakt, jako axiom (něco, co nepotřebuje být dokazováno), že existuje absolutní, žijící, sebeuvědomující se, nestvořený zdroj života a stvoření nemající původ v ničem jiném, který lidé nazývají Bohem, Nejvyšším, Pánem, Ježíšem Kristem a různými jinými jmény. Uznání a přijetí tohoto axiomu má pak určité důsledky pro každodenní život. Prostě řečeno, jestliže život a veškeré Stvoření bylo stvořeno a má původ z tohoto Absolutního zdroje, pak tedy cokoli se ve vlastním životě odehrává, bez ohledu na to, co to je, je výsledkem, důsledkem a následkem jsoucna a bytí tohoto zdroje, který vždy je bez jakéhokoli počátku či konce. Tudíž vše ve vlastním životě má bez výjimky a vyloučení čehokoli duchovní důsledek. Jeden je s to cokoli činit jen proto, že je tento Absolutní, Nestvořený, Původní Zdroj života a Stvoření, nazývaného rozličnými jmény, jenž neustále jednomu poskytuje jeho vlastní životní podpůrný systém skrze jeho vlastní Niternou mysl a jeho vlastní Niternou myslí, kde On/Ona stále přebývá, kterýžto životní podpůrný systém jednomu umožňuje dennodenní konání a žití.

Toto je stručně duchovní princip života, duchovnosti a každodenního žití. Pokud lidé tento fakt přijímají a počnou se obracet k tomuto zdroji uvnitř jejich Niterné mysli, počnou být opravdovými duchovními bytostmi. Stupeň a rozsah vlastní duchovnosti tudíž může být určován tím, jak často a jak dlouho se ve vlastním myšlení, cítění, chtění, jednání a chování věnuje tomu, že uznává tento fakt a niterně se obrací k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli pro vedení, podporu a osvícení a pro určení správné a vhodné životní cesty a každodenního žití s ohledem na vlastní jedinečnou osobnost a účel bytí zde.

Toto je tedy nejjednodušší, nejvhodnější a nejduchovnější způsob, jak chápat duchovnost a jejích principy.

Jestliže se toto činí, splňují se veškeré požadavky duchovního žití. A též, pokud se tak činí, Pán zjevuje přímo ve vlastní Niterné mysli obsah veškerých duchovních principů a jejich nejsnadnějšího a nejpohodlnějšího uplatnění ve vlastním každodenním životě v souladu s vlastními zvláštními potřebami a účelem žití na Zemi.

Ale jak mnoho lidí toto denně činí? Proč každý sám sebe neohodnotí a nezodpoví si tuto otázku?

Je velmi důležité si uvědomit, že aby byl jeden duchovním, je nutné vejít do nitra, do vlastního myšlení, pocitování a chtění z přítomnosti Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a pak jednat a chovat se dle takového myšlení, cítění a chtění. Žádné zevní, vnější a „vně“ působící nátlaky, očekávání, předpisy a určení nemají opravdový duchovní původ. Jeden to musí učinit sám, uvnitř sebe sama, ve vlastním myšlení, cítění, chtění a jednání ze své vlastní svobodné vůle, dle vlastní svobody volby.

Nikdo jiný to nemůže pro nikoho učinit. Je tudíž radno, aby jeden začal soustavně každodenně provádět a praktikovat tento postoj, jak se zdůrazňuje v předešlých poselstvích, aniž by se stále spoléhal na vstupy z vnějšku pro duchovní bytí. Éra duchovních zevnějšností je nenávratně mrtvá spolu s těmi, kdo ji udržovali.

Aby se shrnulo, co se doposud o duchovnosti řeklo, lze duchovnost a duchovní principy pojímat následujícím teoretickým způsobem:

1. Teoretický základ duchovnosti a jejích principů. Tento základ je jádrem duchovnosti, nejnítěrnější jádérko jejích funkcí. Určuje proces manifestace duchovnosti v nekonečné rozmanitosti počtu způsobů a módů pro každý jednotlivý časový cyklus jsoucna a bytí. Tato nejnítěrnější část a jádro duchovnosti sestává ze všech věčně živých idejí, myšlenek, pojetí a kategorií všech sentientních entit a všech věcí v jsoucnu a bytí ve všech módech diskretnosti a kontinuity. V absolutním smyslu lze toto jádérko pojímat jako Niternou mysl Nejvyššího. Ve smyslu relativním, co se lidí týče, lze toto jádérko pojímat jako Niternou mysl lidí.

2. Praktický základ duchovnosti a jejích principů. Tento základ je procesem o sobě, procesem manifestování všech idejí, myšlenek, pojetí a kategorií Niterné mysli v nekonečné rozmanitosti a počtu forem, duševností, zevních projevů, nastávání, probíhání a stávání se atd.

Bez této praktické založenosti duchovnosti by její teoretický základ nemohl mít žádnou aktualizaci a realizaci, žádná aktualizace a realizace by nemohla nastat, probíhat a stávat se v jakékoli formě či módu jsoucna a bytí.

V absolutním smyslu lze tento proces pojímat jako Vnitřní mysl a částečně jako Zevní mysl (její nejnítěrnější stupeň) Nejvyššího. V relativním smyslu, ve vztahu k lidem, může být tento proces pojímán jako vnitřní mysl a částečně vnější mysl (její nejnítěrnější stupeň) lidí.

3. Kombinovaný základ duchovnosti a jejích principů jejich teoretického a praktického základu jako jednoty, jednotnosti principů a harmonie. Tento základ znamená, že neustálá produkce idejí, myšlenek, pojetí a kategorií v Niterné mysli, ať v absolutním smyslu v Nejvyšším, nebo ve smyslu relativním u lidí, je za účelem jejich manifestace, aktualizace a realizace, aby mohl nastávat, probíhat a stávat se vzájemný prospěch, sdílení a společné blaho pro veškeré Stvoření. Žádný jiný účel jsoucna a bytí takových idejí, myšlenek, pojetí a kategorií není myslitelný.

V absolutním smyslu lze tento základ pojímat jako zbytek Zevní mysli Nejvyššího a jako rezultující aktivity a chování Nejvyššího vzhledem na Jeho/Její Stvoření. V relativním smyslu lze tento základ pojímat jako zbytek zevní mysli a rezultující postoje, činnosti a chování lidí vzhledem k Nejvyššímu, k sobě samým a ke zbytku Stvoření.

Na tomto základě závisí vše v každodenním životě, jelikož určení vlastního postoje, činností a chování k Nejvyššímu, sobě samému a zbytku Stvoření dává pravý význam, obsah, účel, kvalitu a kvantitu vlastního života.

Jestliže jeden pečlivě nazírá na tyto tři stručně podané body duchovnosti a jejích principů, lze si povšimnout velmi důležitého principu o sobě: není možný žádný princip původu z „vně“. Cokoli je či cokoli se děje, je a děje se jako výsledek

nějakého vnitřního procesu a funkce „uvnitř“. Takže „vně“ je výsledkem a následkem „uvnitř“ a nikoli naopak.

Prakticky to znamená, že všechny zevní formy, jako příroda, hmota, fyzická těla, planety a události na nich a v nich, jsou výsledkem niterných procesů a funkcí „uvnitř“ a jejich idejí, myšlenek, pojetí a kategorií, jež se jeví jako substance ve „vně“ činíce „vně“ výsledkem a koncem, a nikoli počátkem.

To také znamená, jak se uvedlo předtím mnohokrát, jak je pro vlastní život duchovně nebezpečné klást veškerý původ, význam, účel a smysl všeho a čehokoli do „vně“- zevnější, přírody, hmoty atd. - kde není nic v sobě a o sobě.

Zároveň to také znamená, jak je pro vlastní život duchovně nebezpečné být neustále zaneprázdněn a trávit většinu svého života zevními, vnějšími aktivitami „vně“ s malým zřetelem na jejich duchovní, „vnitřní“ původ.

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ DRUHÉ

O procesu inkarnace lidských bytostí na Zemi a jejich voleb.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 117 – 121, Poselství 32.

Dne 2. května 1982.

Dnes byla od Nejvyššího přijata následující poselství.

Dnes bude poskytnuto nějaké podrobnější pojednání o procesu inkarnace lidských bytostí na Zemi a jejich voleb.

Předtím, než přistoupíme k tématu dnešní rozpravy, je na řadě varovná poznámka. To, co následuje, je hrubým zjednodušením toho, co skutečně v tomto důležitém procesu nastává. Je třeba mít na mysli, že ti, kdo si zvolili inkarnovat se na Zemi, si taktéž zvolili omezit se a zabránit si po dobu trvání svého životního údobí na Zemi v chápání určitých duchovních postupů, které se konají mimo říše přírodního stupně obecně, a ještě více tak mimo říše pozemské zvláště, kde je negativní stav v aktivované a dominantní pozici. Následující vysvětlení je tudíž jen přiblížením toho, co se skutečně děje. Má poskytnout některé přibližující ideje tomu, kdo si nechává své srdce otevřené a kdo je dostatečně flexibilní, aby přijal důležitý fakt, že vždy existuje přesahující chápání všeho tohoto, které není v tomto jednotlivém okamžiku lidského rozpoložení k dispozici.

Avšak to, co následuje, může dát dostatečný obraz, aby se porozumělo určitým pojetím, která poskytují představu o této důležité záležitosti. Toto porozumění, ač omezené a hrubé, může být nápomocné a užitečné ve vlastním duchovním pokročení.

Obecně lze objevení se sentientních entit v jim odpovídajících stavech, procesech, rozpoložení, pozicích a místech pojímat nejméně dva způsoby.

První, nejobyčejnější, ale zároveň nejglobálnější a nejobecnější způsob je procesem produkování specifických idejí, myšlenek, pojetí a kategorií ve vztahu k takovému procesu uvnitř Absolutního procesu myšlení Nejvyššího. To je procesem přímého nadělení Nejvyšším a od Nejvyššího. Nejvyšší neustále produkuje nové ideje životních forem, sentientních entit a nových prostředí odpovídajících potřebám těchto sentientních entit. Takové ideje jsou naděleny duchem života, z něho svou duševností a z této duševnosti svou zevní formou a pak se objevují ve formě sentientních entit v jim odpovídajícím prostředí nově stvořeném za tímto účelem.

Druhý způsob, jakým se toto objevení koná, je výsledkem určitých aktivit sentientních entit samotných. Z přítomnosti Nejvyššího z jejich Niterné mysli jsou v této mysli produkovány nové ideje, jako výsledek výměny a sjednocením principů maskulinity a femininity dvou sentientních entit, čehož výsledkem je zrod nové, doposud neexistující ideje. Taková idea je pak nadělena Nejvyšším duchem života a je promítnuta a emanována pro svou manifestaci do prostředí odpovídajícího jejímu obsahu. Jelikož je produkce takových idejí možná jen z přítomnosti Nejvyššího v

Niterné myslí sentientních entit, znamená to, že v nejzazším smyslu je Nejvyšší jejich Stvořitelem. V tomto ohledu se sentientní entity účastní v tomto procesu fungující jako zvláštní zprostředkovatelé Nejvyššímu pro nadělování nového přijímače života tímto životem.

Třetí metodou tohoto objevování se, která je používána jen pro lidské tvory na Zemi, je produkování určitých negativních idejí v negativním stavu pekel. Spojením dvou negativních duchů nastává určitá negativní výměna, jež rezultuje v objevení se relativně nové negativní ideje, která je promítnuta do své vlastní manifestace. Jelikož jsou tyto negativní ideje produkovány z ukradených principů života, kterýžto život neustále proudí z Nejvyššího, jejich produkce je možná pouze proto, že Nejvyšší existuje. To žádným způsobem neznamená, že Nejvyšší se účastní v produkování takových negativních idejí. Přítomnost Nejvyššího u negativních duchů je v jejich schopnosti se měnit a v jejich svobodě volby být takovými. Tento fakt jim dává život. Mohou žít pouze kvůli této schopnosti. Tento život využívají k popírání přítomnosti Nejvyššího v nich. Takové popírání ustanovuje negativní stav. Kvůli tomuto popírání nemůže být Nejvyšší přítomen v tomto popírání samotném. Jinak by tu nebylo žádné popírání. Takže negativní stav je v zásadě výsledkem popírání přítomnosti Nejvyššího ve schopnosti negativních duchů se měnit v jejich svobodě volby. Takové popírání, tím že bylo aktivováno sentientními entitami - v tomto případě negativními duchy, je výsledkem ideje popírání. Protože taková idea nastala ze života, který byl Nejvyšším nadělen určitým sentientním entitám (v tomto případě lidským bytostem na Zemi), nese si svůj vlastní život, který tihne se stát reálným. Realita jeho objevení se dává schopnost reprodukovat se v nekonečných formách a projevech. Proto, když dva negativní duchové (žena a muž) v peklech přistoupí jeden ke druhému, aby si vyměnili své negativní postoje, výsledkem takové negativní výměny je zrození nové negativní ideje, která je pak promítnuta ke své manifestaci a realizaci do prostředí pro ni vhodného.

Zatímco první dvě metody objevování se sentientních entit lze manifestovat a promítat po celém Stvoření ve všech jeho úrovních, dimenzích, stupních a krocích v souladu s obsahem takto manifestovaných a promítaných idejí, třetí metoda objevování se je svou povahou omezena pouze na dvousměrné manifestování a promítání. Ideje takto produkované se mohou projevovat a promítat pouze v peklech samotných nebo jen na jednom místě přírodního stupně, které k tomuto účelu Nejvyšší speciálně povolil - na planetě Zemi a v tomto solárním systému.

Takže lidé na Zemi mohou v zásadě pocházet ze dvou stavů - pozitivního nebo negativního. Nikde jinde ve Stvoření nejsou takové manifestace a projekce možné.

Ačkoli se samotné negativní ideje mohou projevovat a promítat ve formě lidských bytostí na Zemi nebo ve formě negativních duchů v peklech, jejich zkušenosti jsou k dispozici pro sdílení a poučení všemu Stvoření prostřednictvím univerzálního vědomí, jež obsahuje všechny takové zkušenosti za účelem toho, aby tato univerzální poučení o negativním stavu mohla přinést plody. Tato schopnost zabraňuje nutnosti, aby se negativní ideje projevovaly způsobem široce univerzálním.

Jakmile tedy nějaká idea nastává ve vztahu k objevení se sentientní entity či lidské bytosti, je nejprve zhodnocena, posouzena a zkoušena dle svého obsahu. To se děje jak v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího i v Niterných myslích (z přítomnosti Nejvyššího v nich) dvou sentientních entit, které dávají zrod této ideji, jako výsledku jejich výměny (ve druhé metodě stávání se konkrétní manifestací této ideje). V procesu zhodnocení, posouzení a zkoušení obsahu této ideje je určeno,

jakému užitku, pokud tu nějaký je, může tato idea sloužit univerzalitě povšečnosti. Je-li shledána z toho či onoho důvodu užitečnou a duchovně vhodnou ke své manifestaci, pak jsou v dalším kroku určeny všechny důsledky manifestace a projekce takové ideje. Po určení těchto důsledků a rozličných následků je vyhledán náležitý duchovní, duševní a fyzický stav, proces, rozpoložení, místo, dimenze, úroveň, stupeň, krok, linie atd., v nichž a do nichž lze obsah této ideje plně projevit a promítnout a aktualizovat nejvhodnějším, nejoblíbenějším způsobem její důsledky a následky tam, kde může nastat největší poučení. Jakmile se toto určí, dalším velmi důležitým krokem je posoudit, zda taková idea, jakmile se manifestuje v konkrétnosti své prezentace v módu sentientní entity či lidské bytosti, bude dle své svobodné volby a vůle ochotna být v této zvláštní manifestaci, zvláštním prostředí, se zvláštním obsahem, se zvláštními důsledky a následky svého projevení se. V tomto bodě se této ideji představují různé volitelné možnosti dle idejí takových volitelných možností a dle idejí způsobu, jakými může ovlivnit, modifikovat a či změnit jakýkoli důsledek nebo jakýkoli stav či proces, když je potřeba a příležitost takové změny. V tomto bodě je tedy ideji dána příležitost se rozhodnout (skrze ideu rozhodování), zda chce pokračovat se svou manifestací, jak byla nastíněna s ohledem na jejich obsah, nebo zda chce být pozměněna či zcela stažena zpět předtím, než bude nadělena duchem individuálního a jedinečného života od Nejvyššího.

Je nutno si pamatovat, že všechny tyto kroky a procesy nastávají pouze na úrovni idejí. Zatím se nekoná žádná konkretizace či manifestace a projekce, s ideami jejího obsahu, jejího prostředí, jejich důsledků a následků atd.

Jakmile idea dle ideje své svobodné vůle a volby je ztotožněna s ideou svého projevení a se vším ostatním, tehdy a jen tehdy je nadělena individualizovaným a jedinečným duchem života Nejvyšším a od Nejvyššího.

Idea se tedy nejprve jeví jako duch ve formě jeho Niterné mysli. Z této Niterné mysli se vytváří jeho duševnost čili vnitřní mysl synchronně s jevením se Niterné mysli. Jakmile se toto učiní, je umístěna do zvláštního intermediálního světa, který existuje za tímto účelem (nemá žádnou jinou funkci). Zde přijímá přechodnou zevní formu souhlasnou s jejím duchem a duševností, která ustavuje její zevní mysl čili tělo zbudované z jeho idejí v Niterné mysli odpovídajících obsahu této ideje. V tomto intermediálním světě znovu posuzuje, hodnotí a zkouší všechny aspekty jejího bytí a jsoucna a činí závěrečné rozhodnutí a volbu (nyní jako sentientní entita) ohledně své nejvhodnější inkarnace. Během této doby může každá sentientní entita změnit cokoli, co si přeje, s jedinou výjimkou - nemůže změnit fakt svého jsoucna a bytí. Jakmile svobodně souhlasila být a existovat, činí tak s tím, že chápe, že tato jednotlivá volba je věčná. Vše ostatní lze v tomto dílčím bodě změnit. Když je ustanovena vhodná doba a místo anebo stav a rozpoložení pro její inkarnaci, přechází ke své inkarnaci. Tato inkarnace může být buď v jednom z početných duchovních, nebo přírodních světů (v jakýchkoli možných liniích, dobách, úrovních a dimenzích v souladu se specifickými synchronními potřebami jak inkarnujícího se ducha, tak i místa či situace, do níž se duch inkarnuje).

Během pobytu ideje ve zvláštním intermediálním světě se tato nazývá duchem. Protože v této konotaci má v sobě Niternou mysl, vnitřní mysl a zevní mysl vybudovanou z idejí Niterné mysli a z elementů tohoto zvláštního intermediálního světa, je plně vědomou, sebevědomující se, sebeurčenou, svobodnou a nezávislou sentientní entitou.

Trvání inkarnace každé sentientní entity je určeno její volbou a místem či stavem, kde se tato inkarnace koná. Jestliže se při nějaké příležitosti koná v přírodním stupni, volba je omezena pouze na určité časové období. Jakmile doba vyprší, sentientní entita se navrácí do intermediálního světa (v této době je to odlišný intermediální svět, spojený se stavem nebo místem předešlé inkarnace), kde se koná proces jejího posledního soudu čili zhodnocení, prozkoušení a posouzení jejího života v této jednotlivé inkarnaci. Po jeho skončení se sentientní entitě představují nové volby či volba pro její inkarnaci do nějakého jiného módu jsoucna a bytí. V procesu konání další volby a rozhodnutí jsou sentientní entitě představeny budoucími důsledky každé volby a rozsah užitečnosti její volby z hlediska vzájemného prospěchu a sdílení pro veškeré Stvoření a jeho duchovního pokročení. Jakmile sentientní entita ze své svobodné vůle učiní tuto volbu při plném vědomí a přijetí všech důsledků a následků této volby a jejich rozličných opcí pro modifikaci a změnu, sentientní entita přistupuje k další inkarnaci. Další inkarnace může být buď do přírodního, nebo do duchovního stupně. Avšak, jak se zdůrazňuje v „Základech lidské duchovnosti“, tato inkarnace nemůže být nikdy podruhé či vícekrát do téhož přírodního světa nebo do téže linie jakéhokoli světa. Nemůže se reinkarnovat do téhož místa, neboť by to byl opakující se, regresivní a stagnující modus bytí, který je nemyslitelný v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího, kde není nic jiného než duchovní pokrok a tvorba nových věcí. Proto žádné opakování inkarnace do téže linie bytí a jsoucna v jakékoli úrovni, kroku, stupni či dimenzi nemůže být produktivní, konstruktivní a tvořivé, a tudíž se nemůže konat. (Ohledně rozpravy o pojetí reinkarnace viz „Principy duchovní hypnózy“ a „Základy lidské duchovnosti“.)

Tento proces inkarnování pokračuje věčně a nemůže se zastavit kvůli stálému objevování se nových stavů, rozpoložení, procesů, míst, linií, vesmírů, galaxií, stvoření Nejvyšším a od Nejvyššího. Tyto všechny jsou k dispozici pro poučení a prožívání všem sentientním entitám a lidským bytostem v procesu jejich duchovní progrese.

Objevení se manifestovaných a projektovaných negativních idejí ve formě negativních duchů nebo lidských bytostí probíhá v zásadě dle stejného postupu, jak byl popsán výše. Avšak nesdílejí tentýž počáteční intermediální svět. Je jim povoleno, aby měli svůj zvláštní intermediální svět, speciálně spojený s pekly a s planetou Zemí, kam umísťují své negativní ideje za účelem, aby se dle své závěrečné volby tyto ideje inkarnovaly. Jsou-li shledány užitečnými pro určité duchovní poučení a lekci všemu Stvoření, bez ohledu na to, jak negativní a zlé by se mohly zdát, je jim povoleno postoupit s jejich inkarnací v peklech nebo na planetě Zemí.

Protože duchovní princip svobodné volby a svobodné vůle je v tomto světě stejně platný jako v jiném místě Stvoření, je zcela na negativních idejích, zdali se chtějí, či nechtějí inkarnovat a zdali chtějí, či nechtějí nést veškeré negativní důsledky takové inkarnace. V procesu jejich negativního rozhodování jsou jim představeny všechny alternativy, možnosti voleb a nástroje, které by je mohly přivést k tomu, aby změnili svou negativní volbu a zahájili konání pozitivních a dobrých voleb. Toto je nutný vestavěný systém poskytovaný Nejvyšším, který je imanentní a inherentní kondicí jejich bytí a jsoucna. Důležité zde je to, že nikdo nemůže existovat a být bez svobodné vůle a volby, ať může být či se jevit jakkoli zlý nebo negativní. Toto je sám princip žití a aktualizace čehokoli vůbec včetně negativního stavu. Ale taková volba být zlým také explicitně či implicitně znamená, že lze takovou volbu zrušit a učinit jinou, v pozitivním směru. Z výše popsaného postupu a procesu objevování se a zrození sentientních entit a lidí je velmi zřejmé, že nikdo není nucen být čímkoli

nebo jakýmkoli určitým způsobem, jestliže nechce. Je též zřejmé, že mnozí lidé na Zemi jsou inkarnacemi negativních a zlých idejí produkovaných v peklech za tímto specifickým účelem. To také může do jisté míry vysvětlovat, proč na planetě Zemi existují všechny formy takových strašných zločinů, válek, nemocí, rozličných strádání a nepříjemných rozpoložení. Jsou zde dle něčí volby. Mohou být odstraněny jen jinou volbou toho někoho. Nic není vnuceno a nutné. Nutnost čehokoli ve jsoucnu a bytí je určována jeho volbou. Každý je tudíž plně a úplně odpovědný za cokoli, co se v jeho životě odehrává. Neexistují žádné výjimky. Potřeba vymazání vědomé paměti takové volby pro lidi na Zemi byla vysvětlena jinde. Nikde jinde ve Stvoření taková potřeba neexistuje.

Existuje určitá odchylka od výše popsaného procesu ve způsobu, jakým se lidské bytosti objevují na Zemi. Jak se již mnohokrát předtím uvedlo, planeta Země byla určena převážně a na jistý čas negativnímu stavu. To ustanovuje a určuje určité postupy fyzického zrození, které jsou specifické pro negativní stav. Svou povahou je negativní stav stavem nevědomosti, zákazů a omezení. Tudíž kdokoli se zrodí do negativního stavu, ať je to z pozitivního, či negativního stavu, musí se zrodit do nevědomosti dle své volby. Toto rozpoložení nutně vyžaduje, aby se lidé rodili animálním procesem početí v mateřském lůně a s následným vymazáním veškeré paměti toho, co se dělo předtím, než se odehrálo početí. Tento proces zrození byl zfabrikován a uveden na Zemi takzvanými pseudotvůrci (viz „Základy lidské duchovnosti“).

Proces zrození jiný než animální by nemohl vytvořit stav nevědomosti. Tento typ zrození je neduchovní, umožňující, aby taková nevědomost byla vytvořena (co se vědomí týče). Jakýkoli jiný způsob je duchovním způsobem. Duchovní způsoby zrození nemohou mít za výsledek nevědomost, protože jsou z přímého nadělení Nejvyššího. Cokoli přichází z přímého nadělení Nejvyššího, je vždy pozitivní. V pozitivním stavu není žádná nevědomost. Nepotřebuje žádnou nevědomou mysl. Je plně vědomý. Tímto způsobem se tudíž nemůže projevit či zrodit žádná negativní idea.

Jakmile idea učiní volbu inkarnovat se ve formě lidské bytosti na Zemi (existuje mnoho jiných lidských bytostí, které se inkarnují ne na planetě Zemi, ale na jiném místě ve fyzickém Vesmíru), vyhledává synchronní ideje dvou lidí na Zemi, kteří dle své volby přistupují k sobě navzájem za účelem sexuálního styku dávající duchu této ideje příležitost, aby zahájil stavbu zevní formy v mateřské děloze odpovídající jeho obsahu a jeho duševnosti. Když je taková forma hotova, duch této ideje s jeho duševností vstupuje do svého těla a nastává fyzické zrození lidského dítěte. V procesu formování tohoto těla využívá duch genů otce i matky odpovídajících nejvíce účelu jeho inkarnace na Zemi.

Je vhodné si opět připomenout, že inkarnace jakékoli ideje na Zemi je vždy v souhlase a synchronnosti s těmi na Zemi, kdo jsou prostředky její manifestace či fyzického zrození. Je to tedy vzájemná, synchronní volba (byť ve většině případů nevědomá) založená na svobodné vůli všech, kterých se to týká. Tudíž nikdo nemůže obviňovat někoho jiného za rodiče, děti, situaci a osud, jaký kdo má během svého životního údobí na Zemi či obdobně kdekoli jinde. Takže dokonce pobývání v peklech je dle vlastní svobodné volby, protože nikdo není nucen tam jít či se tam projevovat.

Tot' pro dnešek vše.

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ TŘETÍ

O tom, jak určit, zdali je jeden v pozitivním či negativním stavu.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 122 – 126, Poselství 33.

Dne 3. května 1982.

Dnes jsem přijal od Nejvyššího následující poselství.

Bylo by dnes užitečné uvědomit si a připomenout následující důležitá fakta:

Jak jít na to, aby se stanovilo, zdali ten či někdo jiný je ve vlastním pozemském životě v pozitivním nebo negativním stavu, procesu a rozpoložení? Konec konců takové určení je nejdůležitější záležitostí, protože na ní závisí pravá kvalita vlastního života.

Jak se v předcházejících poselstvích mnohokrát zdůrazňovalo, je radno, aby jeden sám sebe dennodenně hodnotil a prozkoumával ohledně svých motivací a záměrů v pozadí každé činnosti, myšlenek, pocitů, projevů vůle, chování atd. ve svém každodenním žití.

Někteří lidé mohou namítat, že takové dennodenní prozkoumávání spotřebovává příliš času. Nespotebovává ale čas jedení, pití, přimýšlení anebo hovor o nevýznamných povrchních zevních událostech, nemajících žádnou trvalou hodnotu, a mrhání časem na podobné záležitosti?

Proč je to nutné denně, když někteří dřívější duchovní autoři včetně Swedenborga míní, že je dostatečné provádět takový sebeprůzkum a sebezhdnocování jednou měsíčně při svatém přijímání anebo třikrát, čtyřikrát ročně? Důvodem, proč je radno to dělat denně, je to, že každý je napadán a zaplavován negativním stavem čtyřicet hodin denně. (Swedenborg meditoval denně po čtyři hodiny najednou.)

Být inkarnován na planetě Zemi, kde je negativní stav plně aktivován a dominující, znamená, že jeden je vystaven neustálému přímému styku s negativním stavem tím či oním způsobem. Tento nutný kontakt (dle volby inkarnovat se na Zemi) je zdrojem subtilních a méně subtilních kontaminací, znečištění, nátlaků, vlivů, podlehnutí atd., která jsou vykonávána bez jakéhokoli přerušení vlastních myšlenek, pocitů, emocí, činností, chování, motivací, úmyslů a životního stylu, velmi často bez vlastního vědomého uvědomění. To se děje dennodenně. V posledních letech, jak lidská éra dochází své zralosti, se takové útoky, záplavy, kontaminace, znečištění atd. negativních sil mnohonásobně zintenzívnily způsobem daleko vychytralejším, účinnějším a výraznějším než v minulosti.

Jestliže někdo opomíjí provádět denní hodnocení a prozkoumávání sebe samého ohledně obsahu, motivačních faktorů a záměrů vlastních myšlenek, pocitů, tužeb, vůle, činností a chování, nachází se v nebezpečí geometricky narůstajícího se hromadění ničivých účinků útoků, kontaminací, znečištění atd. negativního stavu; nebo je v nebezpečí prostě proto, že je na Zemi, kde panuje negativní stav.

Taková geometricky progresivní akumulace postupně, ve většině případů bez vlastního vědomého uvědomění, počíná proces posouvání se vlastního myšlení, pocíťování, chtění, jednání, chování atd. od pozitivního k negativnímu prohnane potlačujícím uvědomování si toho, že jeden činí něco nesprávného nebo nevhodného. Jeden může náhle sebe samého ve vlastním dennodenním žití shledat tak upoutaného rozličnými hmotnými, zevními, sobeckými, povrchními a podobnými aktivitami a záležitostmi, že mu nezbyvá žádný čas pro cokoli opravdu produktivní, tvořivé a prospěšné pro všechny z hlediska duchovních principů každodenního žití. Nebezpečím této situace je to, že jeden může sám sebe shledat věřícího a přijímajícího takovou situaci jako normální a vhodnou. To pak přivádí k přizpůsobování se, ztotožňování se a schvalování ohledně materiální negativity. Když jeden dosáhne tohoto bodu, přestane pocíťovat, že je něco nesprávné nebo že se potřebuje změnit či učinit změny ve svém dennodenním žití. Negativní stav je mistrem ve vedení lidí tímto směrem.

To je jeden z důvodů, proč se tak důrazně radí, aby se konalo dennodenní sebezpoznavání a sebehodnocení. Tím, že se tak činí, je jeden s to zachytit a rychle eliminovat jakékoli vlivy, nátlaky, vtírání se atd. stále napadající a zaplavující negativity pekel. Jeden se denně soustřeďuje na to, aby s vlastní Niternou myslí a Nejvyšším v ní uvnitř sebe samého objevil, jestli zde není nějaké zamoření a znečištění, jež se vetřelo do vlastních myšlenek, pocitů, vůle, motivací, záměrů, činností a chování. Jakmile si negativitu uvědomí, přistoupí k procesu vyčištění a očisty od ní a od jakéhokoli protivného úmyslu či motivace. Jedním z mnoha způsobů, jakými lze takové očištění a vyčištění provést, je aktivní vnitřní vizualizací, myšlením si, pocíťováním, nasloucháním, chtěním, smyslovým vnímáním atd. (jakýmkoli způsobem vnímání, kterému kdo dává přednost či ho pocíťuje jako pohodlný) zářivé bílého světla a příjemně teplého světla přicházejícího z nitra vlastní Niterné mysli od Nejvyššího, prostupujícího esenci a substanci vlastního jsoucna a bytí, vlastního ducha, duše a těla a odnímajícího a rušícího u vlastního ducha, duše a těla vše z negativního stavu. Činí se tak několikerým opakováním tohoto procesu vyčišťování a očišťování během vlastní meditace, prozkoumávání a hodnocení.

Zářivé bílé a příjemně teplé světlo se v tomto procesu používá kvůli jeho souvztažnému duchovnímu významu. Vyvolává důležitý duchovní a univerzální stav a proces - stav a proces lásky a moudrosti, dobra a pravdy, který je ochranou a strážcem bezpečí. Bělost či zářivá součást světla souvztaží s Božskou moudrostí a Pravdou, která zná nejlepší možné způsoby a postupy pro potírání a odstraňování všeho, co má negativní původ. Vyzařující teplo světla souvztaží s Božskou láskou a Dobrem, která účinně provádí proces vyčištění a očisty od čehokoli negativního původu využívajíc znalost své Moudrosti a Pravdy. V kombinaci, sjednocení a jednosti lásky a moudrosti, dobra a pravdy, jež je zdrojem všech pozitivních, ochranných a bezpečí střežících sil od Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a jež souvztaží s bílým příjemně teplým světlem, lze tedy nalézt mocný protijed a nástroj sebeochrany a ostrahy bezpečí proti neustálým výpadům, záplavám a zamořením negativního stavu a jeho sil.

Toto je jeden z mnoha způsobů, jimiž je možno tohoto dosáhnout. Radí se, aby se dle procesu sebezpoznavání ve vlastní Niterné mysli a Nejvyšším v ní určilo, co je pro jednoho nejlepší možný a nejúčinnější způsob provedení takového vyčištění a očisty.

Nyní pojďme zpět k původní otázce položené na začátku tohoto výkladu - jak lze určit, zda jsem či někdo jiný je v pozitivním či negativním stavu, procesu a

rozpoložení atd.? Co se musí sledovat, aby se toto náležitě, správně a spravedlivě určilo ohledně situace vlastní či kohokoli jiného, aniž by se někomu ublížilo?

Především je radno postupovat s krajní obezřetností v posuzování rozpoložení ostatních lidí. Niterné motivace a záměry lidí nejsou bez ohledu na to, jak dobré či zlé se zdají být z hlediska zevního projevení se a pozorování, nikdy náležitě rozpoznatelné z vnějšku. Například dva lidé s přesně stejným zevním chováním mohou mít diametrálně opačné úmysly či motivace pro vykazování tohoto jednotlivého chování.

Lze jít jen po určitých zevních znacích, které mohou či nemusí u lidí naznačovat správnou motivaci a faktory úmyslu jejich opravdového stavu událostí s ohledem na jejich preference pro bytí v negativním či pozitivním rozpoložení.

Poněkud snadnější je určit tyto faktory u sebe než u jiných. To se dělá, jak je uvedeno výše, procesem sebeprozkoumávání z vlastní svobodné vůle a volby. Avšak není povoleno, aby někdo vstupoval do myslí jiných lidí za účelem tohoto zkoumání. I kdyby to bylo možné nebo dovolené, bylo by to porušením jejich soukromí, svobody a nezávislosti. Každému je povoleno být takovým, jakým chce být, a nikomu není dovoleno, aby lidem vnucoval své vlastní ideje ohledně toho, jací by měli být. Taková touha je hrubou duchovní drzostí a neskromností, jež je znakem bytí v negativním stavu, či přinejmenším toho, že se mu straní.

Jeden může změnit jenom sám sebe. Schopnost a ochota se změnit je znakem z pozitivního stavu. Potřeba měnit druhé bez potřeby měnit se sám je znakem stavu negativního. Jestliže někdo mění sám sebe, může být dobrým příkladem a pozitivním motivačním faktorem pro jiné lidi. Takže jestliže někdo chce, aby lidé byli například šťastní, veselí, zdraví, produktivní, spokojení, dobří, mírní, rozvážní, moudří, sdílní atd., musí být nejprve takovým on sám, aby poskytoval dobrý příklad a ukazoval, že každý se tímto směrem může změnit. Neexistuje jiný způsob, jak opravdu ovlivňovat chování a životní styl lidí. Někdy by se mohlo jevit, že se lidé mění dle vlivů a nátlaků z vnějšku (dobrým příkladem takové situace je žití v komunistických zemích), ale taková změna je nesprávně motivovaná (strachem kupříkladu), protože nevychází z nitra jedincovy vlastní svobodné vůle. V takových případech není žádné změny vnitřně. Změna je pouze zevní za účelem, aby se to tak jevilo (aby se kupříkladu vyhnulo zavržení či potrestání), a to není vůbec žádnou změnou.

To je dalším důvodem, proč má každodenní sebeprozkoumávání tak velký význam. V nejzazším smyslu přispívá nejen k zlepšování vlastního života, ale též k zlepšování veškerého Stvoření. Jsa integrální částí celého Stvoření tím, že jeden vylepšuje tuto část - sebe samého - vylepšuje celek. Je nemožné zlepšovat cokoli v celku bez vylepšení jeho částí. Avšak jeden nemůže být žádnou jinou částí než tou, kterou je. Aby byl s to vylepšit jakoukoli jinou část, musel by být touto jinou částí. Tím, že by byl tou jinou částí, nebyl by již sebou samým, ale namísto toho by se stal zcela jinou částí. Taková situace je nemožností, protože jeden nemůže zlikvidovat sebe sama, aby se stal někým jiným. Aby tak učinil, musel by začít s dvojitou likvidací - likvidací sebe samého za účelem toho, aby se stal někým jiným, a likvidací toho někoho druhého za účelem toho, aby se tímto jiným stal. Jestliže by toto bylo možné, rovnalo by se to likvidaci veškerého Stvoření jako celku.

Toto je důvodem toho, proč je nemožné změnit někoho jiného než sebe sama a proč lidé musí započít jakoukoli změnu z nitra sebe samých dle své vlastní svobodné vůle, jestliže skutečně touží být součástí pozitivního stavu.

Jedním ze znaků určení toho, zdali je ten či někdo jiný v pozitivním či negativním stavu, je uvnitř sebe sama či dle zjištění jiných ustanovený postoj k Absolutnímu zdroji všeho života - k Nejvyššímu, ke všem principům duchovní homogenity (jak byly definovány ve dnech 3.-4. dubna 1982 na Martiniku) a ke všem jiným duchovním principům života a každodenního žití, jak jsou definovány v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto „Poselstvích z nitra“.

Jestliže jeden popírá existenci Absolutního zdroje Života - Nejvyššího - a nemá žádný ohled na jakékoli duchovní principy a jestliže jeho chování odpovídá takovému popírání a nedostatku ohledu, tehdy lze opatrně dovolit, že tento jedinec je v negativním stavu anebo je jeho součástí.

Avšak přijímání těchto principů, jejich brání na zřetel a zevní žití i chování souhlasné s těmito duchovními faktory jednoho nutně nedělá pozitivním nebo ho nedostává na stranu pozitivního stavu. Proto musí být jeden krajně opatrný v přijímání jakýchkoli závěrů o duchovním stavu druhého, jelikož jeho zevní vyznání a chování nejsou spolehlivými a platnými důkazy té které situace - ať pro stranu pozitivní nebo negativní.

Na základě zevního pozorování, vyznání a chování si jeden nemůže být jist co do skutečné vnitřní motivace a záměru popírání a nebrání zřetele anebo přijímání a brání v úvahu takových důležitých duchovních faktorů ve vlastním životě. Taková znalost se může získat jedině sebezkoumáním a sebezhdnocením. Žádné jiné účinné způsoby neexistují.

Jeden může všechny tyto duchovní faktory vyznávat a přijímat a chovat se v souladu s jejich požadavky a recepty, a přesto to může činit s nějakou nízkou motivací a s negativním úmyslem. Nečiní to z Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli, ale jen kvůli nějakým zevním či sobeckým důvodům, nebo proto, že je to pro něho výhodné být takovým a tak se chovat, aby získal uznání, jistou pozici, vstup do nebes atd. V takovém případě si tento jedinec nepřivlastní nic opravdu duchovního, neboť to činí ze sebe, a ne z Nejvyššího v sobě. Toto je klamný způsob žití, který vede k negativnímu stavu.

Jeden z nejdůležitějších duchovních principů života stanoví, že pravou motivací a faktorem duchovního úmyslu je činit věci z Nejvyššího z nitra sebe samého. Swedenborg říká, že jedinec koná jakoby ze sebe samého, ale zároveň si uvědomuje a doznává, že to činí z Pána. Jestliže se takto koná, jeden si přivlastňuje všechny pozitivní faktory u Nejvyššího, a ty se opravdu stávají součástí jeho osobnosti a jeho života.

Jediným jiným způsobem, jak by si někdo mohl něco přivlastnit, založeným na tom, že se to činí ze sebe, a nikoli z Nejvyššího, by mohlo být, jestliže by jeden mohl být či by byl zdrojem svého vlastního života. To by znamenalo, že by musel být nestvořený, původní a tudíž absolutní. Jelikož je ale jenom jedno Absolutno - Nejvyšší - jedinec nemůže ze sebe a sebou nic činit, ale jen z přítomnosti a přítomností Nejvyššího ve své Niterné mysli. To je pravý duchovní princip života. To je duchovností vůbec. Uznání, přijetí a uplatňování tohoto faktu ve vlastním životě činí, jak se předtím mnohokrát zdůrazňovalo, jednoho opravdu duchovním, a tudíž

ho umísťuje do pozitívneho stavu na stranu pozitívni. Popíraní tohoto faktu činí jedného, bez ohľadu na to, ak je jeho zevní chováni dobré a pozitívni, neduchovním, a tudíž negativním.

Jestliže se tyto duchovní faktory z vlastního srdce, vlastní svobodné vůle a volby popírají a zavrhuje se jejich platnost, bez ohľadu na to, ak se kdo z hlediska zevního pozorování zdá být dobrý a pěkný, nemůže si přivlastnit nic z této dobrosti, pozitivnosti a pěknosti. Nemůže se to stát integrální součástí jeho osobnosti, protože pravý zdroj vši dobrosti, pozitivnosti a pěknosti byl popřen a odmítnut. V tomto případě si jeden přivlastnil něco, co k němu nepatří. To je ukradený princip duchovnosti. V tomto případě jeden klame druhé a sebe samého. Žije životem lži. Takové přirozenosti jsou všichni ateisté a materialisté, kteří se ze své svobodné vůle a volby ztotožňují se svým materialismem a ateismem. Jsou tudíž negativního a z negativního stavu.

Opakuje se však ještě jednou, že jeden musí být krajně obezřetný při posuzování ateistů a materialistů nebo jiných lidí, kteří si nárokují být nábožensky a duchovně založenými bez ohľadu na jejich náboženství či duchovní směr, kteří si myslí, že taková je jejich přirozenost kvůli určitým životním zkušenostem anebo nátlakům zevnějšností, se kterými se identifikovali dle zevního donucení či dočasných okolností, nebo ti, kteří jsou takové přirozenosti, protože se prostě do takových okolností narodili přijímající to a jsouce zavázáni k tomu, že následují linii přijatou dle své prostředím dané filosofie. Takoví lidé mohou, ale nemusí být opravdu ateistickými, materialistickými, náboženskými a duchovně založenými, a tedy negativními či pozitívními. Někteří z nich mohou být vnitřně velmi duchovními nebo ateistickými toužící po objevování a uplatňování (nebo zavrhování či popírání) skutečné pravdy. Tento druh lidí nicméně nalezne životní příležitosti pro změnu a revizi přístupu vnuceného jim negativním stavem. Obvykle šťastně a rádi využívají tyto příležitosti a úspěšně zanechávají svého předešlého negativního stavu.

Jestliže na druhé straně takové pozitívni příležitosti pro změnu a ústup negativního stavu nejsou využity a jestliže jsou zcela a úplně pomínuty a přehlíženy bez ohľadu na fakt, že jsou neustále přítomny, může to znamenat, že takoví lidé se nechťejí změnit a jsou rádi takovými, jakými jsou; chťejí ze své svobodné volby a vůle zůstat na negativní straně.

Avšak předtím, než se kvapně vytvoří nějaký soud či závěr, je radno vzít v úvahu následující fakt. Různí lidé vyžadují různou rychlost, časové rozpětí a okolnosti, za nichž mohou započít svou změnu a ústup od negativního stavu. V některých případech to zabere dlouhou dobu (v lidských pojmech) a mnohé rozličné okolnosti, aby se přivodila tato žádoucí změna. Je-li tomu tak, znamená to, že rychlejší anebo spěšnější proces změny by byl škodlivý a přinesl by více újmy než užitku. Na straně druhé někteří lidé jsou daleko rychlejší ve srovnání s jinými a nezabere to tak dlouhou dobu (z hlediska pozemského lineárního času) nebo tak mnoho příležitostí pro zahájení takové změny a ústupu. Pro tyto lidi by jakýkoli odklad či prodleva by mohly být velmi škodlivé a újmu působící.

Radí se tudíž, aby jeden byl velmi trpělivý, měl výdrž a vytrvalost, poskytuje sobě a jiným dostatek času a okolností ke změně předtím, než učiní jakákoli závěrečná rozhodnutí o něčím stavu. Je důležité si pamatovat, že není nic konečného v Absolutním stavu a Procesu Nejvyššího, kdož stále tvoří nové věci a iniciuje neustálé změny po všem Stvoření. Je taktéž užitečné si pamatovat, že je znakem

negativního stavu pohlížet na věci finálně. Je třeba být také velmi moudrý, aby se nikdy nic nezobecňovalo a neanalogizovalo, protože nikdy neexistují dva totožné případy.

Tot' pro dnešek vše.

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ ČTVRTÉ

O záležitostech každodenního života a o náležitých stavebních blocích života každého.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 127 – 133, Poselství 34.

Dne 4. května 1982.

Dnes byla od Nejvyššího přijata následující poselství.

Duchovnost a její principy mohou být živé a užitečné pouze při jejich aktivaci a praktickém využití v každodenním životě jedince. Bez takové aktivace a praktického využití jsou duchovnost a její principy prázdnými pojmy, nepotřebnými pojetími a slovy bez ducha či duše.

Duchovní principy byly formulovány za účelem žití a fungování takovým způsobem, aby se každému poskytl návod a směr, který by každému, kdo je následuje, mohl přinést vše dobré, pozitivní a užitečné.

Jelikož je tak důležité, aby se duchovní principy pojímaly z hlediska jejich praktické užitečnosti, je dnes radno dále zpracovat záležitosti každodenního žití.

Z hlediska duchovních principů lze obsah a kvalitu každodenního žití v zásadě pojímat třemi způsoby neboli ve třech stavebních blocích života.

Za prvé je obsah a kvalita vlastního života určována typem a druhem pojmání, postoje a zacházení, jaké kdo má ohledně Nejvyššího. Za druhé je určována typem a druhem pojmání, postoje a zacházení, jaké kdo má vzhledem k ostatním a Stvoření Nejvyššího obecně. Za třetí je určována typem a obsahem, postojem a zacházením, jaké kdo má vzhledem k sobě samému. Tyto tři stavební kameny života determinují u jednoho celou strukturu a dynamiku jeho každodenního života.

Způsob, jakým se tyto tři stavební bloky nabývají a využívají, určuje opravdový obsah a kvalitu vlastního života a, což je nejdůležitější, určuje stupeň a rozsah vlastní duchovnosti a uvědomování si všech duchovních principů ve vlastním každodenním žití. Ze zřejmých duchovních a psychologických důvodů je počátečním stavebním blokem, který se stává prvotní bází a základnou celého uspořádání, blok třetí - typ a druh pojmání, postoje a zacházení, jaký kdo má sám k sobě. Je považován za bází a základnu celé struktury proto, že se lze vztahovat pouze ze sebe a sebou samým. Je nemožné ustanovit jakýkoli vztah z vnějšku čili mimo sebe samého. Jeden dost dobře nemůže vystoupit či se odštěpit od sebe samého, aby se vztahoval. Pokud by to bylo možné, zrušilo by to jeho jsoucnost a bytí.

Při pohledu na tento fakt - že se jeden musí vztahovat ze sebe a sebou - je zřejmé, že kvalita a obsah jeho vztahu k Nejvyššímu a k ostatním se vždy určuje tím, jaký kdo má typ a druh pojmání sebe sama, postoje k sobě samému a zacházení ze sebou samým.

Prostě řečeno: jeden se chová k Nejvyššímu a k druhým tak, jak se chová k sobě samému. Jakýkoli postoj, jaký kdo má k sobě, je sdílen s Nejvyšším a ostatními. Jestliže jeden sebe vnímá, pojímá, pociťuje a zachází se sebou s všemožnými

negativními postoji a jestliže přijímá sebezavrhující, sebetrestající a sebeponižující postoj, sdílí tento druh postoje s Nejvyšším a ostatními. Konec konců lze sdílet jen to, co kdo má, či si myslí, že má. Je nemožné sdílet něco, co kdo nemá nebo si myslí, že nemá.

Takováto situace naneštěstí působí dokola i jiným způsobem - jestliže má jeden takové proti sobě zaměření pojmání sebe samého, postoj k sobě samému a zacházení se sebou samým, má sklon vyhledávat a přijímat z Nejvyššího a ostatních chování jen zavrhuje, negativní a trestající. Vše ostatní, co je v rozporu s takovým protivným a negativním chováním, se odmítá či popírá. Jeden prostě není s to v žádné situaci či chování spatřovat či nalézt nic opravdu dobrého.

Avšak jelikož je Nejvyšší blokován ve styku s kýmkoli, kdo je negativní či protivné povahy, a jelikož On/Ona každému bez jakékoli výjimky neustále nabízí jen pozitivní a dobré, jeden má sklon odmítat a popírat možnost existence takového chování jako jsoucího v nesouhlase s vlastním pojetím sebe samého a zacházení se sebou samým. Cokoli je v nesouhlase s takovýmto sebepojetím a zacházením, nelze nazírat či prožívat. Naneštěstí se v situacích, jako je tato, odmítá či popírá nejen dobrota a pozitivnost počínání a vztahovosti Nejvyššího, ale do Nejvyššího se promítají vlastní negativní a protivné pocity, postoje, očekávání a chování často obžalovávající Nejvyššího z téhož typu a druhu postoje a chování se, jaké jeden přijal pro sebe. Totéž je pravdou ve vztahu k druhým.

To je jedním z důvodů, proč je Bůh v lidských pojmech (pouze lidi na planetě a z planety Země) často popisován a chápán jako zlostný, nepřátelský, trestající a žárlivý, odsuzující lidi do pekel a je vybavován přívlastky dalších negativních a protivných lidských rysů a ošklivostí. To se také odráží v doslovném smyslu křesťanské Bible, jež byla sepsána jazykem lidských projekcí. To bylo Nejvyšším povoleno kvůli svobodě a nezávislosti lidí. Nicméně ve skutečnosti Nejvyšší nemůže nikdy být tak negativní a protivný, neboť by to bylo v rozporu z Jeho/Její Absolutní přirozeností sestávající z principů Absolutní lásky a Absolutní moudrosti. U lásky není takový negativismus myslitelný a moudrost mu nedovolí, aby vstoupil do jejího obsahu.

Velmi často je totéž pravdou s ohledem na vlastní vztahovost k druhým a vnímání druhých. Bez ohledu na to, jací jiní o sobě a v sobě jsou, zdali zlí či dobří, a bez ohledu na to, jak dobře či zle se k jednomu chovají, ten bude mít sklon vnímat a pociťovat jejich postoj a chování v souladu s typem pojmání sebe sama, postoje k sobě samému, chování k sobě samému a stupně ohledu k sobě samému, jaké má.

Důvodem, proč chování se Nejvyššího a ostatních závisí tak mnoho na vlastním pojmání sebe samého, postoji a chování k sobě samému, je to, že Nejvyšší je u jednoho vždy uvnitř jeho Niterné mysli a ostatní jsou rozličnými procesy a extenzemi Nejvyššího, Jenž/Jež je v jejich Niterné mysli. Každý je částí celku. Tak, jak jeden zachází s částí, tak také zachází s celkem. Žádný jiný způsob není možný.

Toto je jedním z nejdůležitějších základních duchovních pravidel života a každodenního žití. Toto pravidlo se plně uplatňuje také na každý terapeutický přístup a situaci.

Jelikož jsou výše uvedené tři duchovní stavební bloky s ohledem na každodenní žití takové důležitosti, bylo by užitečné nastínit a možná zopakovat některé body týkající se jejich praktického využívání a uplatňování.

1. V aktivované a dominantní kondici negativního stavu na Zemi je pořadí nabytí a využití těchto bloků obráceno. To se odehrálo jako výsledek genetické manipulace a

duchovní manipulace souvztažností pseudotvůrci. Ti zfabrikovali pseudolidii tak, že je umístili do pozice úplné duchovní nevědomosti a slepoty. Situace vyžaduje, aby se veškerá znalost Nejvyššího, sebe samého a jiných získávala z vnějšku, z „vně“ poznáváním od někoho či od něčeho jiného. Nevědomost požaduje, aby veškerý přístup k niterné znalosti těchto záležitostí, jež je navěky přítomna v Niterné mysli každého, byl úplně přerušen. Bez tohoto přerušení není žádná nevědomost možná. Lidé jsou tudíž od nástupu svého pozemského života (dle své počáteční volby) uzpůsobeni očekávat, že veškeré životní poznatky budou nalézat někde vně sebe samých. To je vede k neustálému hledání znalostí na místech a v zevních okolnostech, kde je poznání malé nebo žádné anebo kde je úplně zdeformováno nebo bez vztahu k těmto záležitostem. Není divu, že většina lidí dosáhne pouze úplné deziluze a zklamání a na konci zjistí, že na tom nejsou lépe, než byli na začátku.

Nutnost učit se z vnějšku o Nejvyšším, jiných a sobě samém (nehledě na vše ostatní) byla určena situací, v jaké se lidé nacházeli po své inkarnaci na planetě Zemi. Jelikož z této úrovně inkarnace nebyl a není k dispozici žádný přímý přístup k Niterné mysli, duchovnímu světu či Nejvyššímu, aby mohli přežít, bylo nutné ustanovit různé zevní módy učení se a získávání poznatků, které by lidem dovolily mít nějaké pojetí, chápání, postoj a vnímání ohledně Nejvyššího, sebe samých a ostatních. Ačkoli takový způsob získávání těchto poznatků vede v mnoha případech ke zkreslenému nazírání reality ohledně Nejvyššího, jiných a sebe samého, je dostatečný k tomu, aby udržoval jakési zdání života, aby lidé mohli mít příležitost prožít panství negativního stavu a všechny jeho hrozné důsledky. Nutnost takové zkušenosti a její užitečnost pro všeuniverzální poučení byla zdůrazněna na jiných místech.

Při pohledu na tento fakt je zřejmé, že tyto tři stavební bloky života byly prvotně získány a využity nesprávným způsobem. To je důsledek volby inkarnovat se na Zemi a účastnit se prožívání negativního stavu.

Prvním krokem, který je třeba učinit pro návrat k normálnímu pozitivnímu stavu života, je uvědomění, uznání a přijetí faktu, že vlastní život na Zemi od svého nástupu začal nesprávným směrem a pokračuje nesprávným směrem. To znamená, že ať jeden nabyl jakéhokoli poznání o Nejvyšším, jiných a sobě samém, toto je buď zkreslené, chybné nebo zcela nesprávné, protože to bylo získáno z nesprávného zdroje a nesprávným směrem.

Je nutné se vrátit na startovní bod a vyhledat toto poznání v pouze jediném ryzím a pravém zdroji - Niterné mysli. Protože Niterná mysl je ve svém nejniternějším stupni u každé osoby sídlem Nejvyššího, lze se o Nejvyšším, o sobě a o druhých náležitě a objektivně poučit pouze od Nejvyššího. Porady s Niternou mysli jsou počátečním bodem náležité výstavby vlastního života.

Avšak pokud na Zemi pokračuje rození dětí animálním, nelidským a negativním způsobem, bude to těžký úkol, protože se musí poučit z vnějšku (zvrácený řád Vesmíru!). Nicméně se tato situace může v životě napravit záhy tím, že se děti vyučují tak brzo, jak je jen prakticky možné, meditovat, konat autohypnózu a podobným metodám styku se sebou samými a se svou Niternou mysli. Děti lze taktéž snadno naučit komunikovat s jejich duchovními rádci (různá životní období vyžadují různé typy duchovních rádců), kteří jsou vždy uvnitř, v jejich Niterné mysli. Děti se mohou, což je nejdůležitější, učit ve své Niterné mysli komunikovat s Nejvyšším, Kdož se vhodně přizpůsobuje úrovni jejich fyzického a duševního rozvoje. Dokud nedochází k návratu duchovního rození lidí na planetě Zemi (jak tomu bylo před Pádem), může se tento přístup stát velmi důležitým krokem v

případě dětí pro Nový věk a jeho náležitý univerzální řád. Čím více se toto koná, tím více bude člověčenstvo připraveno pro počátek Nového věku.

Co se týče dospělých, je u nich radno nově připravit a nasměrovat jejich pozornost ze soustředění se na zevní a vnější módy namísto toho na niterné, vnitřní módy některými z metod a nástrojů popsaných a uvedených v těchto „Poselství z nitra“.

Čím více se lidé budou zabývat tímto přesměrováním a novou přípravou, tím adekvátnější a náležitější poznání Nejvyššího, sebe samých a druhých získají. Takové pravé, ryzí a nezkrácené poznání je přivede k ustanovení správných a pozitivních pojetí, postojů a zacházení ohledně sebe samých, Nejvyššího a ostatních.

2. Při pohledu na výše nastíněná fakta je zřejmé, že ve většině případů jeden nemá náležité a správné pojetí, představu, vnímání a pocíťování sebe samého. Cokoli kdo v tomto ohledu má, je zkresleno vkládáním z vnějšku, očekáváním, vplýváním a včleňováním nesprávných idejí formovaných a formulovaných ze zevních požadavků vlastního prostředí a vlastních rodičů, učitelů, autorit atd.

Toto zkreslení udržuje v jeho životě neustálé napětí a stres rezultující ze zatlačování, potlačování a přehlížení vlastní pravé esence a substance a z přijetí nesprávných a zdeformovaných idejí, ze ztotožnění se s těmito ideami a z následování těchto idejí ohledně toho, jakým by měl kdo být a jak by měl pojímat Nejvyššího, sebe sama a druhé, zacházet s Nim/Ní, sám se sebou a s druhými. Takový stres a napětí je příčinou početných duchovních, duševních, emočních, intelektových, volních, sexuálních a fyzikálních problémů a nemocí, jimž jsou lidé neustále vystavováni, jimiž jsou ohrožováni a jimiž strádají.

Zmírnění této situace je možné jen změnou sobě vnučovaného a vštěpovaného pojmání, představování, vnímání a pocíťování sebe samého a dovolením vlastnímu pravému já, aby nastoupilo a plně se vyjádřilo, jak se to zamýšlelo předtím, než bylo zavrženo.

V tomto ohledu se radí ustanovit spolu s vlastní Niternou myslí a Nejvyšším v ní správné způsoby a prostředky pro odstranění a likvidaci starých, nereálných a nepřírozených pojmání, představování, vnímání a pocíťování sebe sama a objevit v sobě pravou povahu vlastního jsoucna a bytí v jeho esenci a substancii s plným přijetím sebe samého takového, jaký je. To povede k permanentnímu ustanovení správného, reálného a pravého pojmání, představování, vnímání a pocíťování sebe samého, poskytujícímu jednomu nejhodnotnější stavební blok pro vlastní produktivní, konstruktivní, tvořivý a užitečný život.

Jako první krok v tomto počínání je radno si přiznat a říci: „Nejsem tím, kým si myslím, kým se cítím a vnímám, že jsem nebo se zdám být. Potřebuji zkoumat a nalézt pravdu o sobě a stanovit, kým jsem, bez nátlaků zevních žádostí a vymývání mozků.“

Avšak, jak se dříve mnohokrát zdůrazňovalo, úspěch tohoto počínání lze zajistit jen tehdy, jestliže se vše popsané v těchto poselstvích činí z vlastní svobodné vůle, volby dle určení z vlastního nitra, a ne z vnějšku; žádný jiný způsob nebude fungovat. Konat takto, znamená být opravdu duchovní.

3. Změna v pojmání a představě sebe samého vede přirozeně ke změně toho, jak se vnímají a pojmají druzí. Obvykle a ve většině případů lidé ve své esenci a substancii nejsou tím, čím se zdají být dle zevního pozorování jinými a sebou samými. Projekce, očekávání, žádosti atd. ohledně toho, jací by měli být, zkreslují realitu jejich jsoucna a bytí v jejich esenci a substancii.

Je nutno si přiznat a říci: „Lidé nejsou tím, čím se zdají být z mé vlastní perspektivy, dle mých projekcí a očekávání. Proč by měli být takoví či onaci? Proč si nepřiznat, že mají právo být takovými, jakými chtějí a potřebují být, a nikoli takovými, jakými chci anebo vnímám, aby byli?“

Tím, že se od lidí nic neočekává, jeden překvapivě shledá samého sebe, jak pohlíží na lidi odlišně a s větším souhlasem s jejich pravou povahou. Toto nazírání lidí, jež je přiměřenější realitě, likviduje mnohé tlaky, napětí, deziluze, rozčarování atd., které mohou vést a velmi často vedou k vážným problémům v lidských vztazích.

Jeden se opět nabádá, aby sám sebe v tomto ohledu vyzkoušel a připomínal si to, co je v souladu s nově chápaným postojem a pojetím.

4. Změna v pojmání, představování a postoji ohledně sebe samého a v pojmání, představě a postoji ohledně druhých je doprovázena nutnou změnou v pojmání, vnímání, představě, chápání a postoji ohledně Nejvyššího. To je tím nejdůležitějším stavebním blokem pravého a skutečného života a všech jeho duchovních principů. Ten dává obsah, význam a účel celé struktury a dynamice pravého a skutečného života. Nic nemůže být úplné a reálné bez tohoto stavebního bloku.

První krok v ustanovování náležitého a správného způsobu pojmání, vnímání a vztahování se ohledně Nejvyššího spočívá v tom, že si jeden sám sobě přizná a řekne: „Nejvyšší není tím, čím se On/Ona zdá být dle mého starého názoru nebo dle názoru kohokoli jiného. Je nutné nejprve zanechat všech starých pojetí vložených a včleněných do mne z vnějšku rodiči, učiteli, knězi, autoritami a církvemi. Nikdo nemůže Nejvyššího znát tím způsobem, jak Ho/Ji znám já z mé Niterné mysli a z mého vnitřního já.“

Druhým krokem při získávání náležitého a správného pojetí a vztahovosti vzhledem k Nejvyššímu je obrátit se do nitra, k Niterné mysli, a pokorně si od Nejvyššího vyžádat, aby Sám/Sama zjevil to, jakým způsobem reálně je ve Své jedinečné manifestaci v tazateli. Toto zjevení je pak tazatelem přijímáno s tím, že se stále chápe a přijímá fakt, že u druhých lidí se Nejvyšší zjevuje odlišně, v souladu s jejich jedinečným vnímáním a módem manifestace Nejvyššího v nich. Toto je opravdu duchovní a moudrý přístup v ustanovování vlastního náležitého a správného stavu s Nejvyšším.

Jakmile se tyto základní stavební bloky reálného a pravého života získají a ustanoví, lze přistoupit ke změnám ve všech ostatních oblastech vlastního života.

5. Získání správného a náležitého pojmání a představy sebe sama a pojetí představy Nejvyššího a druhých jeden bude mít náležitý nástroj pro opětovné zhodnocení a změnu významu, obsahu a účelu života. Především si jeden přizná a řekne, že skutečný význam, obsah a účel života není takový, jaký se zdá být. Není v zevních, vnějších a k „vně“ patřících záležitostech o sobě a v sobě, ale může být pouze ve vlastní Niterné mysli od Nejvyššího v ní.

Jeden tudíž vchází do vlastní Niterné mysli k Nejvyššímu a žádá o pomoc při stanovení správné, náležité a pravé definice života a jeho obsahu, významu a účelu obecně z hlediska vlastního jedinečného projevování se a vlastních potřeb zvlášť.

Maje především ustanoveno správné a náležité pojetí Nejvyššího - že Nejvyšší, jako Absolutní a jediný zdroj života, je vždy pozitivní a dobrý, jeden se stává uvědoměným hlavního obecného principu života, který říká, že život je vždy pro milování, radost, rozkoš, potěšení, zábavu, sdílení, vzájemný prospěch, společné blaho a pro ostatní blaženství. Nic negativního či protivného nemůže být a existovat v pravém životě nebo pocházet z pravého života, kterým je Nejvyšší.

Tento duchovní princip života poskytuje ideu obecného účelu opravdového života a toho, jak z něho lze odvodit jeho zvláštní účel s ohledem na vlastní jedinečný život. Tento účel byl definován v „Principech duchovní hypnózy“ a v „Základech lidské duchovnosti“.

6. Jakmile je stanoveno náležité a správné pojetí, obsah a účel života, začíná nový krok změnou definice a uplatňování pravých hodnot a priorit života. Jeden se ptá: „Jaké jsou opravdové a ryzí hodnoty života a jaké jsou správné priority věcí v mém každodenním žití?“ Tento dotaz začíná připuštěním, že pravé hodnoty a priority života nejsou tím, co si lidé myslí či přijímají, že jsou. Opravdové hodnoty a priority života nelze nalézt a umístit do různých zevních, vnějších předmětů potřeby fyzického a prostředím daného žití v sobě a o sobě. Pravé hodnoty života jsou spatřovány v duchovních principech života, ve vlastních niternostech, ve vlastní Niterné mysli a, což je nejdůležitější, v přítomnosti Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli. Odtud se odvozuje vše ostatní.

Ustanovení tohoto faktu vede k ustanovení náležitých a duchovně správných priorit věcí a činností ve vlastním každodenním životě. Jeden počíná brát v úvahu typy aktivit, které vedou k hlubšímu, lepšímu a vhodnějšímu poznání a chápání sebe samého, druhých a Nejvyššího. Takové aktivity se stávají nejvyššími a nejdůležitějšími prioritami ve vlastním životě, vedoucími k ustanovení nového náležitého a správného hierarchického uspořádání organizace pro každodenní žití.

7. Ustanovení náležitých a správných hodnot a priorit ve vlastním životě vede k zevrubným změnám ve struktuře a dynamice každodenního žití. Začíná se s procesem opětovného zhodnocení významu, účelu a potřeb rozličných tradic, zvyků, konvencí, kultur, institucí, manželství, rodinného života atd., které stále napadají vlastní život a mysl snažíce se jednoho ovlivnit a velmi často donutit, aby zanechal své jedinečné osobnosti a přilnul a uvykl jejich diktátům a požadavkům. Jeden uzná, že tyto diktáty a požadavky sotva přicházejí z nitra, ale namísto toho přicházejí z vnějšku, kde není žádný pravý a ryzí život.

Zde se radí poradit se s Nejvyšším ve vlastní Niterné mysli, aby se stanovily a extrahovaly pozitivní elementy, pokud jsou zde vůbec nějaké, které by mohly v těchto ustanoveních existovat. Tyto pozitivní elementy jsou pak uznány a přijaty v souladu s uspořádáním a dynamikou vlastní celkové, jedinečné mysli a osobnosti. Vše ostatní v nich se jako nemající žádný užitek zavrhnou a vyhýbá se tomu.

8. Souběžně s výše uvedenými snahami se začíná proces změny pojmání duchovnosti a forem jejího praktikování. Jeden si z nitra připustí, že duchovnost a formy jejího praktikování nejsou tím, co si lidé myslí, že by měly být. Duchovnost a její praktikování nezávisí na zevních obřadech, slavnostech, slovních vyznáních, pravidelném navštěvování kostela a podobných věcech ani v nich nespočívá. Namísto toho se uzná fakt, že duchovnost a její praktikování závisí na způsobech denního vlastního žití, myšlení, chtění, jednání, chování a vztahování se. Je to záležitost každodenního života a vlastních niterností. Toto ustanovuje pravý obsah a význam duchovnosti. Kdekoli jinde a v čemkoli jiném lze nalézt jen málo pravdivosti. Jednomu se tudíž radí, aby ve své Niterné mysli s Nejvyšším posoudil vlastní náboženství, církve či jakékoli jiné přidružení se k něčemu, aby se určilo, do jaké míry zamořily, znečistily a otrávil vlastní mysl a život všemožnými deformacemi a nepravdami a zadržují ho před objevením pravé povahy duchovnosti a forem jejího praktikování. Zároveň se Nejvyšší požádá, aby mu pomohl určit dobré a pozitivní aspekty, pokud tu vůbec nějaké jsou, ve svém přidružení se ke spolkům a v jejich doktrínách a filosofiích a to, zdali je duchovně náležité, správné, užitečné a moudré je ve svém životě zachovat.

Tím, že toto činí poctivě, z vlastního srdce, s touhou po ustavení skutečné pravdy a za účelem toho žití a praktikování duchovnosti, jeden nebude nikdy sveden na zcestí.

9. A nakonec, maje konečně všechny tyto záležitosti ustanoveny a zařízeny, se jeden stává vědom potřeby změny pojetí negativního stavu a forem jeho projevení. Připustí se, že to, co lidé velmi často považují za špatné, zlé, nesprávné a negativní, anebo na straně druhé za dobré, správné, náležité a pozitivní, není nutně takové.

Lidské určování toho, co je zlé a negativní, anebo dobré a pozitivní, a jak se to projevuje v každodenním životě, je založeno na zevních stereotypech, zvyklostech, standardech a uniformitě jimi uznávaných a přijímaných z hlediska toho, co promítají na druhé lidi ze svých zevních návyků či chápání dle kódů určitých kultur a tradic, obzvláště povahy náboženské. Není brán žádný ohled na jejich vnitřní niterné určení čili na určení z „nitra“ těchto pojetí.

Toto je nebezpečná situace vedoucí k ustanovení obecných pravidel vnucovaných všem, jimiž je posuzováno chování každého bez žádného ohledu na niternou motivaci a záměr takového chování se. Takže velmi často výsledkem nesprávných názorů je: Považuje se za špatné něco, co je ve skutečnosti dobré, a naopak.

Takovéto přijaté obecné standardy a zákony neberou zřetel na jeden z nejdůležitějších principů duchovního života: To, co může být dobré či zlé pro jednu osobu či situaci, může být zlé či dobré pro jinou. V opravdové duchovní konotaci života nejsou možné žádné generalizace.

V tomto ohledu se navrhuje, aby se každý jako jednotlivec obrátil k Nejvyššímu ve své Niterné mysli a požádal o pomoc při určování povahy negativního stavu a jeho forem projevu ve vztahu k jedinečné struktuře a dynamice vlastní mysli a osobnosti. Jeden si z nitra sebe samého stanoví, co je správné, náležité, vhodné a dobré a co je pro něj zlé, nesprávné, negativní a nevhodné, uznává, že nelze generalizovat z jednoho na druhé. Toto se koná v procesu denního zkoumání a hodnocení vlastní motivace a záměru ohledně vlastní myšlení, chtění, cítění, jednání, chování a vztahování se (jak se popsalo předtím).

Následováním těchto a jiných bodů (zjevených dříve) s důvěrou a dle svobodné volby, z vlastního srdce, s dobrou a pozitivní motivací a úmyslem jeden vede opravdový duchovní život v jeho praktickém manifestování a realizování.

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ PÁTÉ

O struktuře a obsahu reality.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 134 – 138, Poselství 35.

Dne 5. května 1982.

Dnes bylo Nejvyšším zjeveno následující:

V kontextu těchto „Poselství z nitra“ je taktéž důležité hovořit o struktuře reality. Co je to realita? Jaký je její obsah a struktura?

Toto téma je velmi hluboké a široké a ve většině případů přesahuje jakékoli možné chápání těmi, kdo jsou na Zemi ve fyzických tělech s velmi omezeným vědomým uvědoměním. Aby se realita plně chápala, musely by se nejprve eliminovat všechny nevědomé procesy, které na lidi uvalují obecně rozšířenou extenzivní a intenzivní nevědomost. Tato situace, jež je výsledkem aktivace a dominance negativního stavu na Zemi, klade lidem klapky na oči při jejich vizích a perspektivách, takže pravdivé porozumění realitě je mimo a nad jejich rozsah myšlení.

Avšak přichází čas, kdy se chystá postupné odstraňování těchto klapek a nastane otevření plného přístupu k lidské mysli a ke všem jejím dimenzím. V přípravě na tento významný krok a událost, která je pro člověčenstvo životně závažná, předkládá se následující pojmání reality. Toto pojmání je třeba považovat pouze za přiblížení opravdového obsahu, struktury, dynamiky a povahy reality. Je třeba mít na mysli, že vždy je tu přesahující chápání tohoto pojetí. Jeden z důvodů pro takové přesahující chápání spočívá ve faktu, že realita je v módu neustálé změny, přetváření, pozměňování, doplňování novým a pokroku od věčnosti do věčnosti. Tato povaha reality odstraňuje jakoukoli možnost permanentního pojmání stagnujícími a statickými slovy a kategoriemi zevního popisování.

Struktura reality obecně může být chápána ze dvou navzájem závislých perspektiv - z jejího obsahu a z její formy. Tyto dvě perspektivy jsou navzájem závislé proto, že obsah reality určuje její formu a forma reality je projevem jejího obsahu. Jedno nemůže být a existovat bez druhého.

Realitu obecně lze definovat jako stav, proces a rozpoložení Jsoucna a Bytí, jež vždy jest v sobě a sebou. Její podstatou je stálé sebeuvědomování a úplné vědomí. Realita je v absolutním smyslu „JÁ JSEM“. Protože toto „JÁ JSEM“ ve své esenci a substanci znamená vždy být a existovat bez jakéhokoli začátku či konce, ustanovuje esenci a substanci toho, co lidé nazývají Nejvyšším či Bohem (a všemi ostatními podobnými jmény). Takže realitu lze definovat jako absolutní stav, proces a rozpoložení Nejvyššího. V tomto ohledu je tím jediným, co je v absolutním smyslu reálné, Nejvyšší. Vše ostatní ve Jsoucnu a Bytí odvozuje svůj smysl a projev reality z Absolutní reality Jsoucna a Bytí Nejvyššího.

Tato definice nevyhnutelně vede k závěru, že cokoli se přímo neodvozuje z této reality, to jest z Nejvyššího, je nereálné a může být a existovat pouze dle ukradených principů reality - je tedy formou pseudoreality.

Při pohledu na výše uvedené lze dospět k rozumnému závěru ohledně obsahu reality. Obsahem pravé reality je věčná přítomnost Nejvyššího v ní, Kdož je Sám/Sama jedinou realitou. Tato přítomnost Nejvyššího ustanovuje život reality, protože Nejvyšší je jediným Životem v absolutním smyslu. Takže cokoli či kdokoli obsahuje či uznává takovou přítomnost, tímto obsazením a uznáváním potvrzuje platnost své vlastní reality stávaje se opravdu reálným a živým. Cokoli či kdokoli neobsahuje a neuznává takovou přítomnost, nemůže potvrdit platnost své vlastní reality a živosti, a tudíž je buď nereálné a mrtvé, nebo pouze pseudoreálné a pseudoživé.

Existence pseudoreality je možná pouze z někoho či něčeho, co je či bylo na počátku reálné a živé ve smyslu výše uvedené definice, ale v následném kole tvořivého úsilí vytvořilo něco či někoho, kdo popřel a odmítl pravý obsah reality a živosti, tedy opomenul potvrdit platnost své vlastní reality a živosti. Tuto situaci lze považovat za vytvářející činitel negativního stavu. Takto negativní stav vznikl.

Jak se uvedlo výše, obsah reality se ukazuje skrze své rozličné formy.

V obecnosti lze pojímat tři formy reality a jejich odpovídající obsahy.

První formu reality lze nazvat duchovní realitou. Její obsah sestává ze všech tvořivých principů, kategorií, pojetí, idejí a představ života a reality v jejich plnosti a celosti. Duchovní realita ustanovuje jediný zdroj života všem následným a po sobě jdoucím realitám. Střed a jádro této reality spočívá ve všudypřítomnosti Nejvyššího - Kdož je Život v Sobě a Sebou - v ní. Tato přítomnost ustanovuje princip živosti a reality duchovní reality. Obecně lze duchovní realitu považovat za ducha jsoucná a bytí.

Druhou formu reality lze nazývat duševní realitou. Její obsah pozůstává ze všech aktualizovaných principů, kategorií, idejí a představ života a reality v objektivizovaném a subjektivizovaném uvědomění a vnímání. Proces této aktualizace a ustanovování objektivizovaného a subjektivizovaného uvědomění života a reality ústí v manifestacích duševních procesů, jako je myšlení, vůle, emoce, pocity a všechny ostatní duševní aktivity a vlastnosti, jež dovolují zakoušet realitu sebeuvědomování a uvědomění reality. Obecně lze duševní realitu považovat za duši jsoucná a bytí. Duševní realita může být a existovat pouze jako probíhání duchovní reality. Duchovní realita je nastáváním Absolutní reality Absolutního jsoucná a bytí Nejvyššího. Nic nemůže být a existovat, aniž to probíhá z nastávání duchovní reality, která je výsledkem neustálé emanace a transmise života ze stavu a procesu Absolutní reality - Nejvyššího.

Třetí formu reality je možno nazývat fyzickou, materiální (ve smyslu hmoty) čili přírodní (ve smyslu přírody) realitou. Obsah této reality sestává z konkretizace rozličných duševních forem všech duchovních principů, kategorií, pojetí, idejí a představ, jež nepřetržitě proudí z duchovní reality skrze realitu duševní do fyzické reality způsobující stávání se fyzické reality.

Fyzická realita je tedy výsledkem nastávání duchovní reality z Absolutního zdroje Absolutní reality - Nejvyššího - skrze probíhání duševní reality. Tento proces ve svém kumulativním úsilí umožňuje, aby se fyzická realita stala reálnou. Z toho logicky vyplývá, že nic ve fyzické realitě nemůže být a existovat bez prvotního jsoucná a bytí duchovní a duševní reality. Jestli by bylo možné z fyzické reality

odejmout přítomnost duševní popřípadě duchovní reality, fyzická realita by se okamžitě rozpadla a přestala by být a existovat. Prostě by již nebyla reálnou. Totéž je pravdou ohledně duševní reality - odejmutí duchovní reality z reality duševní by přivedilo konec jakémukoli uvědomění a vnímání jsoucna a bytí. Duševní realita by prostě nebyla již reálnou.

Takže v nejzazším smyslu je jedinou opravdovou realitou, kterou lze pojímat jako jsoucí a existující sama sebou a v sobě, je duchovní realita. Takto lze duchovní realitu pojímat vzhledem k věčné přítomnosti Nejvyššího v ní.

Z tohoto závěru logicky plyne, že realitu jakékoliv reality lze pojímat pouze ze jsoucna a bytí Nejvyššího. Nic jiného nedává žádný smysl a nemá žádnou realitu.

Protože fyzická čili přírodní realita je konkretizovanou formou duševní reality a duchovní reality, lze ji v obecnosti pojímat jako tělo jsoucna a bytí.

Výše uvedený popis může jednomu dát představu o struktuře a obsahu reality.

Další otázkou je, jak je možno tuto teoretickou konceptualizaci reality pojímat v praktických pojmech každodenního žití. Jaký užitek je z takového poznání?

Výše uvedené pojetí reality může jednomu dát pravou perspektivu, význam a účel vlastního života a reality. Může se uplatnit u každé individuální sentientní entity či lidské bytosti, neboť tyto všechny, každá v sobě odrážejí realitu svého jsoucna a bytí výše uvedeným způsobem. Vždyť každý jedinec je úplný a celý vesmír v sobě. Struktura tohoto vesmíru je přesnou replikou výše popsané reality. Jeden sestává z duchovní, duševní a fyzické reality. (Poznámka: Fyzická realita není v tomto významu omezena jen na elementy hmoty.)

Pravá realita vlastního jsoucna a bytí závisí na přístupu a postoji, jaký kdo zaujímá vzhledem ke struktuře a obsahu reality obecně. Jestliže jeden ve svém vlastním životě uznává, přijímá a uplatňuje fakt, že je reálným jenom vzhledem k duchovní realitě z přítomnosti Nejvyššího v ní skrze duševní realitu, jež dává život konkrétní fyzické realitě, pak je jeden opravdu reálný a živoucí. Jestliže na straně druhé jeden popírá a odmítá tento fakt, pak je ovšem nereálný a mrtvý bez ohledu na to, jak mnoho si v sobě myslí, pociťuje a vnímá, že je reálný a živoucí. Je třeba si zapamatovat, že pravá realita a živost může být potvrzena ve své platnosti jen uznáním, přijetím a uplatněním výše uvedených pojetí reality a života. Jestliže nejsou takto potvrzeny ve své platnosti, pak se pravá realita a živost zrušují a jeden se odsuzuje k tomu, aby byl a existoval v pseudorealitě a pseudoživosti. V tomto případě se jeden stává zlodějem reality a života. Ukradená realita a život nepatří zloději, ale tomu, komu byly ukradeny - v tomto případě Nejvyššímu. Takže zloděj reality a života nemůže být považován za oprávněného vlastníka reality a života. Zloděj tudíž nežije a není reálný v pravém smyslu těchto slov.

To je to, co měl na mysli Ježíš Kristus, když varoval v Evangelii Sv. Jana (Kapitola 10:1-18), že ten, kdo nevstupuje do ovčince branou, ale leze do něj jinudy, je zloděj a lupič. Dále pak prohlásil, že On je tou Branou a Životem, vedoucími k pravému životu a realitě. To zřejmě znamená, že aby jeden měl život, a tudíž byl reálným, je nutné nejprve uznat a přijmout, že Pán je Životem v každém.

Na uznání, přijetí a uplatnění těchto faktů, popsaných zde v těchto „Poselstvích z nitra“, závisí veškerá kvalita, kvantita a osud života, jaký kdo má na této Zemi. Každá alternativa (uznání, přijetí a uplatňování, nebo zavrhování, popírání a odmítání) přináší své přirozené následky pro jedincův život a realitu. To je důvod, proč je důležité formulovat a chápat tyto takzvané teoretické konstrukce a ideje. Poskytují základnu a základ, na kterých lze náležitě stavět vlastní každodenní praktický život potvrzující či nepotvrzující - dle způsobu uznání, přijímání a uplatňování, anebo odmítání těchto faktů - platnost reality vlastního života a každodenního žití.

V lidských pojmech lze tyto teoretické konstrukce pojímat následovně.

Duchovní realita každého ustanovuje to, co se nazývá Niterná mysl. Nejnaternější svatostánek Nejnaternější mysli sestává z věčné přítomnosti a obsahuje věčnou přítomnost Nejvyššího, Kdož dává realitu jedincovu jsoucnu a bytí tím, že je realitou v Sobě a Sebou. Niterná mysl je tudíž jedinou pravou realitou v sobě a z věčné přítomnosti Nejvyššího v ní. Vše ostatní probíhá a stává se z reality jsoucna a bytí Niterné mysli. To je duch každého.

Duševní realita každého ustanovuje to, co se nazývá vnitřní myslí. Tato mysl je procesem Niterné mysli neboli její formou duševní činnosti. Realita jejího bytí zcela a úplně závisí na Niterné mysli, kde se vytvářejí veškeré ideje, pojetí, kategorie a představy duševnosti a odkud přecházejí ke svému stávání se. To je duše každého.

Fyzická realita každého ustanovuje to, co se nazývá zevní myslí. Tato mysl je následkem či stáváním se Niterné mysli skrze její vnitřní mysl. Tuto mysl lze považovat za konkretizaci všech idejí Niterné mysli a duševních činností vnitřní mysli ve formách zevních chování, jednání a vztahů. To je tělo každého. Fakticky je fyzické tělo jako nejzevnější část zevní mysli formováno v mateřském lůně z idejí Niterné mysli a z forem její specifické duševnosti. Bylo by omylem předpokládat, že fyzické tělo je formováno náhodou z genů obou rodičů. Fakticky je to tak, že Niterná mysl, duch, vybírá pouze takové geny z rodičů jedincova fyzického těla, jež jsou souladné s obsahem, strukturou a dynamikou jeho manifestovaných idejí a forem jeho duševnosti. Všechny ostatní geny a jejich případní rodiče se odmítají.

Praktické využití uvědomění, přijetí a uplatňování výše popsané struktury a obsahu vlastního vesmíru je enormní. Na ní závisí druh života a žití, jaký kdo v každém ohledu či v každé dimenzi, úrovni, stupni, životní linii či kroku má. Určuje stupeň a rozsah vlastní reálnosti a živosti. Taktéž určuje druh náchylností a přichylností, jaký si kdo zvolí s ohledem na pozitivní a negativní stavy. Taková určení ustanovují vlastní duchovní profil. Tento duchovní profil pak určuje vlastní pozici a užitečnost v hierarchii duchovní organizace veškerého Stvoření.

Dodatkem k tomu, co bylo v tomto poselství popsáno, je nutné si připomenout následující důležitá fakta.

Každá z výše popsaných realit se projevuje ve svém vlastním reálném a živoucím vesmíru. Takže duchovní realita se projevuje ve svém reálném vesmíru a svým reálným vesmírem sestávajícím z nekonečného počtu a rozmanitosti duchovních světů a jejich dimenzí, stupňů, linií a kroků, které zaujímají nekonečné počty a rozmanitosti sentientních entit a lidských bytostí. Jsoucno a bytí duchovního vesmíru je ve své celkovosti reálné a živost a realita jeho sentientních obyvatel je

určena výše popsanými principy. Duchovní vesmír je svou esencí, substancí a funkcí Niternou myslí Stvoření čili jeho duchem. Plní touž funkci a má tentýž obsah s ohledem na celé Stvoření jako Niterná mysl jedince. Konec konců Niterná mysl jednotlivce je uspořádána a vybudována z uspořádání a prvků duchovního vesmíru čili univerzální Niterné mysli.

Duševní realita se projevuje svým vlastním duševním vesmírem, zvaným intermediální vesmír, který se také skládá z nekonečného počtu a rozmanitosti intermediálních světů a jejich dimenzí, stupňů, linií, úrovní a kroků, které jsou obydleny nekonečným počtem a rozmanitostí sentientních entit a lidských bytostí. Veškerý intermediální vesmír se všemi svými světy a sentientními obyvateli je v dokonalé souvztažnosti a pozici s duchovním vesmírem a jeho světy a sentientními obyvateli. A opět jsoucno a bytí intermediálního vesmíru je ve své celistvosti reálné a živost a realita jeho sentientních obyvatel je určena výše popsanými principy. Intermediální vesmír je dle své esence, substance a funkce vnitřní myslí Stvoření čili jeho duší. Plní přesně stejnou funkci a má přesně stejný obsah s ohledem na celé Stvoření jako vnitřní mysl jedince. Vnitřní mysl jedince je ovšem uspořádána a vybudována z uspořádání a prvků intermediálního či duševního vesmíru čili univerzální vnitřní mysli.

Konečně fyzická realita se projevuje svým vlastním fyzickým vesmírem sestávajícím z nekonečných počtů a varet fyzických neboli zevních světů, galaxií, slunečních soustav, planet a jejich rozličných početných dimenzí, stupňů, linií, kroků, časů a paračasů, které zaujímají nekonečné počty a variety sentientních entit a lidských bytostí. A ještě jednou jsoucno a bytí fyzického vnějšího Vesmíru je ve svém celku reálné a živost a realita jeho sentientních obyvatel je určena výše uvedenými principy. Fyzický vesmír je svou esencí, substancí a funkcí zevní vnější myslí stvoření čili jeho tělem. Plní přesně stejnou funkci a má tentýž obsah s ohledem na celé Stvoření jako vnější mysl jedince. Vnější mysl jedince je vždy uspořádána a vybudována ze struktury a prvků fyzického vesmíru čili univerzální vnější mysli. Tento vesmír se všemi svými světy a obyvateli je v dokonalé souvztažnosti a pozici s intermediálním vesmírem a s duchovním vesmírem, činíc tak celé Stvoření jednotou, jednotou a harmonií a jedincovu realitu a život z Nejvyššího.

Vzájemná propojení, vztahy a závislosti těchto vesmírů lze v zásadě konceptualizovat pojmy popsanými v tomto poselství a v knize „Základy lidské duchovnosti“.

Struktura a obsah reality, jak se zde stručně předkládá, naznačuje životní důležitost nazírání věcí, dění a sebe samého v duchovní perspektivě. Bez této duchovní perspektivy nelze získat pravý smysl, význam a účel a nelze pojímat realitu a život. Takže duchovnost, jak se zjevuje, definuje a popisuje v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto poselstvích „Poselstvích z nitra“, je jediný vytvářející bod reality, života a živosti jakéhokoli jsoucna a bytí bez výjimky.

To je dnes vše.

POSELSTVÍ TŘICÁTÉ ŠESTÉ

O povaze a struktuře Stvoření a o duchovních, duševních a fyzických chorobách a jejich léčení.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 139 – 143, Poselství 36.

Dne 6. května 1982.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Je nutné si zas a opět připomenout, že je tu určitá struktura, dynamika a funkce všeho Stvoření, která následuje řádně ustanovené zákony a principy duchovního pokroku, jak se popisují v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto „Poselstvích z nitra“. Tato struktura, dynamika a funkce byla Nejvyšším utvářena v souladu s Jeho/Její Přirozeností. Mohlo by se říci, že Nejvyšší byl a je prototypem pro jakékoli Stvoření jak v jeho obsahu, tak i v jeho formě a projevu.

Jak se mnohokrát předtím naznačovalo, jsou hlavními principy, které ovládají Přirozenost Nejvyššího, Absolutní láska a Absolutní moudrost a všechny jejich výlučně pozitivní odvozeniny. Tyto hlavní principy a jejich odvozeniny jsou nepřetržitě a stále reflektovány v celém Stvoření od věčnosti do věčnosti.

Proto lze s jistotou, bez stínů pochyb, říci, že cokoli a kdokoli projektuje, přisuzuje či přidává velké Přirozenosti Nejvyššího cokoli, co není Lásky a Moudrosti, páchá duchovní ohavnost a porušuje veškeré principy pravého života.

Lze také s jistotou říci, že kdokoli popírá, zavrhuje či odmítá tyto zde zjevené principy a pojmání Přirozenosti Nejvyššího, je ve stavu a procesu vážné duchovní nemoci.

Popírání, zavrhování a odmítání těchto principů a nazírání Nejvyššího jakýmikoli negativními pojmy, či celkové zavrhování faktu Absolutního jsoucna Absolutního bytí Nejvyššího vede k aktivaci negativního stavu a procesu. V okamžiku své aktivace negativní stav a proces ihned přebírá a počíná opanovávat jedincův veškerý život.

Je velmi zřejmé, že při procesu popírání těchto duchovních faktorů a principů či jejich deformacemi je negativní stav a proces a všichni ti, kdo ho aktivovali přijetím a praktikováním jeho pseudopřincipů ve svých životech, mimo hierarchii duchovní organizace Stvoření a jsou vyloučeni sami sebou z univerzálního řádu Stvoření.

Svým postojem a pseudofilosofií se fabrikátoři a účastníci negativního stavu a procesu umístili „vně“ Stvoření. Z těchto důvodů nemůže být nic a nikdo z negativního stavu a procesu součástí či uvnitř čehokoli pozitivního nebo čehokoli Přirozenosti Nejvyššího.

Takové zevní umístění negativního stavu a procesu čili jeho umístění „vně“ ho činí zcela nenormálním, nepřirozeným, nelogickým, iracionálním, klamným, šíleným a nereálným v sobě a o sobě.

Prostě řečeno: Každý, kdo je dle své svobodné vůle a volby součástí a následovníkem negativního stavu a procesu, se vylučuje ze Stvoření a samotným tímto vyloučením se stává nakonec chorým.

Je jen jeden normální, přirozený, zdravý, rozumný, logický, racionální a reálný stav a proces - uspořádání, dynamika a fungování Stvoření, jak je utvořeno dle Přirozenosti Nejvyššího, Jenž/Jež vtiskl/vtiskla do Svého Stvoření Svou podobu a obraz. Toto je pravý duchovní princip Stvoření. Toto je axiom číslo jedna jsoucna a bytí Stvoření. Tento axiom ustavuje normalitu, reálnost, živost, rozumnost, logiku a zdravost stvoření Nejvyššího. Toto je univerzální řád.

Logicky z toho tudíž plyne, že kdokoli záměrně oponuje, zavrhuje, popírá či deformuje tato duchovní fakta, je fakticky velmi vážně a smrtelně nemocen. Houževnaté lpění na takovém postoji a ztotožňování se s ním vede k duchovní smrti. Jinými slovy vede do pekel. Jelikož pekla jsou svou povahou esencí a substancí všech negativních stavů a procesů, jsou zcela a úplně mimo čili „vně“ Stvoření. Opravdový a reálný život a živost, jakož i realita vlastního jsoucna a bytí se mohou udržovat pouze zevnitř čili „uvnitř“ Stvoření. Proto v peklech není žádný reálný a pravý život. Každý je zde mrtev. Kdokoli tedy dle své svobodné volby vchází do pekel (vyjma vlastní svobodné volby neexistuje žádný jiný způsob, jak vejít do pekel), zanechává reálného a pravého života a stává se duchovně mrtvým.

Taková volba či rozhodnutí (jít do pekla) ustavuje genezi vlastního duchovního onemocnění. Vzhledem k faktorům odráženým v zákonech souvztažností má cokoli, co se odehrává v duchovní oblasti vlastní mysli, svůj dopad a důsledek ve všech ostatních duševních a fyzických oblastech vlastní mysli a života. Je tudíž velmi zřejmé, že všechny lidské duševní a fyzické nemoci, nehody a všechny ostatní ubohosti ve všech ohledech vyvěrají z této duchovní nemoci. Ve vlastním životě neexistuje nic, co by bez ohledu na to, je-li to dobré či zlé, nevzniklo v duchovním stavu vlastních událostí.

Jak se jinde ukázalo, je po milénia v historii člověčenstva ničujícím omylem si myslet či uvažovat, že každá nastávání, dění či události ve vlastním životě či v životě člověčenstva jsou z jiných než duchovních zdrojů. Myslet si, že existuje jiný než duchovní zdroj života, je myšlením z abnormálních, nepřirozených, šílených a nereálných stavů a procesů. Znamená to tudíž myslet z negativního stavu, tedy z pekel.

Jedním z hlavních důvodů, pokud ne nejdůležitějším, veškeré lidské bídy, strádání a problémů je to, že lidé věří a přijímají jako fakt, že věci mohou vznikat v sobě ze zdrojů jiných než duchovních.

Mají-li se lidé kdy vrátit k normálnímu, reálnému, zdravému a rozumnému rozpoložení, musí nejprve zcela a úplně zanechat takových pověr a úvah. Nelze udělat v jakémkoli ohledu vůbec nic předtím, než se toto zanechání udá.

Naneštěstí víra opačná - že věci mohou vznikat či výlučně vznikají z přírody, hmoty, těla, zevnějšností, „vně“ bez působení jakýchkoli duchovních principů - je tak vstřípena do mysli a pojmání lidí a tak je promývá, že ti jsou skrz na skrz nemocní. V člověčenstvu na Zemi jako celku není nic opravdu zdravého. Toto je rakovinou člověčenstva. Skutečná fyzická rakovina jedinců, jakož i všechny ostatní choroby,

vyvěrá z této všeobecné choroby lidstva. Přijetí této víry či ztotožnění se s ní učiní jednoho nemocným tak či onak.

Jak se zdůrazňuje v „Základech lidské duchovnosti“ a v těchto „Poselstvích z nitra“, bylo toto rozpoložení člověčenstva a šílený systém víry ohledně vznikání věcí bez jakéhokoli zahrnutí duchovních principů vpuštěno, vloženo a vštípeno do lidstva jeho pseudotvůrci během takzvaného pádu.

Pokusili se prokázat to, že život a jeho dění mohou být reálné a produkovat sebe sama bez zahrnutí jakýchkoli duchovních principů, anebo dle duchovních principů a univerzálního řádu jiného, než jaký se utváří z Přirozenosti a dle Přirozenosti Nejvyššího. Tyto principy jsou ovšem pseudoduchovními pseudoprincipy, protože jsou založeny na popírání axiomatických duchovních principů života a univerzálního řádu (jak jsou definovány v těchto „Poselstvích z nitra“).

Aby to provedli, museli pseudotvůrci nejprve vystoupit mimo reálný univerzální řád a duchovní principy. Z této pozice začali fabrikovat životní formy utvářené z jejich a dle jejich vlastních idejí toho, čím a jakým by život měl být. Zfabrikovali pseudoživot, který se živí bídou, strádáním a nemocí. Toto je logický následek každého života utvářeného na neduchovních principech, z neduchovních a dle neduchovních principů. Aby se oponovalo reálnému životu a jeho duchovním principům, bylo nutné ustanovit odlišnou sadu pravidel a principů, které by byly v přesném protikladu k reálnému životu a duchovním principům a jejich následkům. Jelikož následkem reálného života a duchovních principů je láska, sdílení, vzájemný prospěch, společné blaho, zdraví, štěstí, radost, potěšení, rozkoš, logika, racionalita a moudrost, bylo nutné tyto atributy reálného života zrušit a nastolit jejich protiklady. Takže byl ustaven pseudoživot bídy, strádání, nemocí, problémů, nenávisti, sobeckosti, nelogičnosti, iracionality, zvyklostí, tradic, zvyků a pseudokultur. Toto ustavení začalo přinášet na Zemi a ve všech peklech své plody a důsledky. To je přirozeným následkem odvozování života a žití z jakéhokoli jiného zdroje či principů než z Nejvyššího a duchovnosti. Takový život ovšem nemůže být vůbec nazýván životem. Jeho náležitým jménem je tudíž duchovní smrt. Je to život, nebo fakticky pseudoživot mrtvé duchovnosti negativního stavu a procesu. Je to peklo v peklech a je to peklo na Zemi. Vše, co se neodvozuje z pravého zdroje života - Nejvyššího - a z duchovních principů, je čistým peklem.

Jak se má ale s lidmi na Zemi a v peklech zacházet ohledně tohoto hrozného neduhu ? Nejprve je pro pacienta nutné, aby připustil, že je nemocen a potřebuje léčení. Bez toho svobodného připuštění nemůže být nikdo úspěšně léčen, neboť by to bylo porušení jeho práva být nemocen. Problémem v této situaci je to, že lidé v peklech a jejich následovníci na Zemi si nemyslí, že jsou nemocní nebo potřební se nějak léčit. Lidé tento stav věcí považují za normální. Ve většině případů v této situaci neshledávají nic patologického. Tímto postojem ovšem zvětšují, napájí a udržují naživu (nebo v aktivované a dominantní pozici a módu) negativní stav a všechny jeho bídné důsledky.

Proto je třeba je nejprve upozornit, že tento stav věcí a jejich ubohý životní styl je výsledkem patologického popírání pravých duchovních principů života a jejich přebývání vně reality a univerzálního řádu, kde není žádná realita a řád. To, že chybí řád, nepřináší ovšem nic jiného než všemožné nedostatky. Žádný div, že v peklech a na planetě Zemi je vše v takovém nepořádném rozpoložení.

Není snadným procesem přesvědčit někoho, kdo miluje a koho těší způsobovat škodu a utrpení druhým a sobě samému, neboť takové aktivity jsou výsledkem chorobné mysli vážně potřebující léčbu. To je jeden z důvodů, proč je tak obtížné léčit zatvrzelé zločince a chronické schizofreniky. Tento způsob života je baví a milují ho. Jsou fabrikacemi a následnými fyzickými inkarnáty těch druhů negativních idejí, jež vznikly v peklech.

Bez uvědomění si potřeby léčby není žádné léčení či změna stávajícího stavu a rozpoložení možná.

Proto je nutné těmto nemocným lidem stále připomínat pravá fakta o záležitostech ve Stvoření, dokud se v nich nezažehne uvědomění si toho, že věci by nemusely být takové, jaké se zdají. Proces tohoto připomenutí ovšem nemůže být násilný či z nátlaku, ale pouze dle živého příkladu a srovnání. Vlastní život ve srovnání s jejich životy je tím nejlepším a jediným platným a duchovně správným připomenutím. Aby jim tudíž bylo měnit, musí nejprve změnit sami sebe a demonstrovat příkladem možnost a postup takové změny.

Aby takový příklad a srovnání bylo stále k dispozici všem, kdo jsou v šíleném negativním stavu, je Nejvyšším dovoleno, že se lidé z pozitivního stavu a procesu neustále inkarnují na Zemi do panství negativního stavu a procházejí procesem svých vlastních problémů v potýkání se s podmínkami negativního stavu, potírajíce je, překonávajíce je, nejsouce jimi dotčeni, a v potýkání se s ustavením vzorů pravého života a pravých duchovních principů uprostřed svých protikladů. Navíc se Nejvyšší za těmito a mnohými jinými účely přímo inkaroval na planetu Zemi ve formě Ježíše Krista a méně přímo v některých jiných formách velkých duchovních vůdců, aby přinesl takový nejzazší příklad a srovnání, aby se ukázaly cesty a prostředky, jak se dostat ven ze šílených a bídnych situací. Na druhé straně mnozí lidé z pozitivní a nebeské strany dobrovolně přijímají pověření přímo v rozličných peklech, aby taková připomínka příkladem a srovnáním byla stále přítomná a k dispozici každému v peklech za účelem zažehnutí možného rozpoznání jejich bídneho stavu a rozpoložení.

Jakmile se toto rozpoznání v někom zažhne, poskytují se početné příležitosti a nabídky pomoci, aby se u něho zahájilo rozvíjení jeho touhy a potřeby zanechat svého vlastního negativního rozpoložení. Jakmile se tato touha silně vyvine, iniciuje se pod dohledem Nejvyššího a těch, kdo jsou dobrovolně duchovními rádci tohoto jedince, proces změny, aby tomuto jedinci pomohl úspěšně završit probíhající zanechávání negativního stavu pekel a změnit jeho vlastní rozpoložení do pozitivního stavu, takže opustí pekla natrvalo. To je procesem znovuzrození a vzkříšení z duchovní smrti do duchovního života. Tento proces je pro každého jedince velmi složitý a jedinečný a v tomto ohledu nejsou možná žádná zevšeobecnování. Toto je to, co se fakticky miní znovuzrozením a vzkříšením z mrtvých.

Jako součást tohoto důležitého procesu, zde stručně popsaného, Nejvyšší inicioval určité kroky duchovního obrození pro některé lidi na Zemi a pro mnohé v duchovních a jiných dimenzích (spojených s negativním stavem).

Prvním krokem bylo zavést určité nástroje, které by poskytly vhodnější léčebný prostředek pro duchovní požadavky na změnu. Donedávna většina léčebných způsobů existujících na Zemi málo nebo omezeně brala v úvahu fakt, že jediná

možná účinná léčba je duchovními prostředky, jelikož všechny lidské problémy bez výjimky vždy vznikají v duchovním stavu záležitostí vlastního života. Bylo tedy nutno vyvinout vhodnější nástroje léčby, které by primárně zdůraznily duchovní postupy a záměry. Tento nový nástroj a duchovní postup léčení je vysvětlen a představen v knize „Principy duchovní hypnózy“. Obsah této knihy lze považovat za vzorek či příklad toho, jak by jakékoli léčení mělo být uspořádáno, a jako příklad druhu principů, postulátů a teorií léčby, jež by se měly následovat a používat. Následováním tohoto vzoru a příkladu lze pozměňovat vlastní přístup v souladu s potřebami každého individua. Avšak základní principy, postuláty a teorie tohoto léčení se vždy musí odvozovat z duchovních principů, jelikož jinak by se nedošlo nikam. Jakmile se tyto duchovní postupy a prostředky prosadily výše uvedeným příkladem a vzorem, dalším důležitým krokem bylo zjevení co do pravých duchovních principů a toho, jak vznikl negativní stav a proces a jak ovlivňuje život všech příslušníků člověčenstva na Zemi a v peklech se všemi důsledky a následky své negativní povahy. Bylo taktéž nutno zjevit obecnou strukturu a dynamiku pravého člověčenstva a všech principů duchovní progrese, aby se nastavil příklad srovnání k jeho opačnému protějšku - pseudočlověčenstvu.

Tento důležitý krok došel plodného dozrání v knize „Základy lidské duchovnosti“.

Třetí důležitý krok konečně spočíval v ustanovení určité integrace a kombinace předešlých dvou kroků, jež by lidem poskytovala lepší konkrétní pochopení duchovnosti a praktičtější nástroje pro vykonání duchovních změn v jejich životech, měli-li by se rozhodnout takto činit ze své svobodné vůle. Tento třetí krok se odráží v těchto „Poselstvích z nitra“.

Takže nyní se poskytuje úplná sada všech principů, nástrojů a jejich aplikací, jejichž platnost lze potvrdit a které lze uvést do užívání kýmkoliv, kdo touží naslouchat a brát to na zřetel.

Sada těchto tří hlavních prací je určena k používání v procesu duchovního obrození a pro první krok ve vývoji nového člověčenstva a nového duchovního věku.

Jak se uvedlo předtím, když se tento krok ustanoví a splní svůj účel a užitek, bude použit jako nástupní kámen pro budování dalšího, vyššího stupně duchovního pokročení člověčenstva. V té době bude prostřednictvím někoho jiného poskytnuto nové zjevení, odpovídající obsahu a stavebním blokům následného kroku. V procesu přenášení tohoto nového zjevení bude vše, co bylo zjeveno a řečeno v sadě těchto tří prací („Principy duchovní hypnózy“, „Základy lidské duchovnosti“ a „Poselství z nitra“), přehodnoceno, doplněno novými údaji a přídávky a, pokud to bude nutné a Nejvyšším považováno za vhodné, pozměněno, změněno či nahrazeno.

Na tomto bodě tato poselství končí. Měla-li by vyvstat nějaká potřeba přenosu a záznamu dalších poselství či jakýchkoli dalších objasnění, vysvětlení a rozšíření, budou poskytnuta ve správný čas, za správných okolností, tehdy, tam a tím, jak to Nejvyšší shledá za vhodné.

Nejvyšší žádá, aby tato poselství byla publikována a dána k dispozici za nízkou cenu všem, kdo se zajímají o duchovní záležitosti a mají touhu se změnit a pokročit.

Výše uvedená sada tří prací byla publikována a rozšířena po všech duchovních světech a rozličných dimenzích a využívá se pro všemožné duchovní účely. Tyto práce byly taktéž využity v dříve popsaném programu Nové školy. Proto kdyby i tyto knihy neměly širší veřejnou nabídku či přijetí lidmi na Zemi, další rozvoj lidí bude nicméně ovlivňován principy v nich popsanými a formulovanými skrze univerzální vědomí a univerzalitu povšečnosti.

V závěru této práce chce Nejvyšší ujistit každého, kdo čte tato poselství a „Základy lidské duchovnosti“, že nic v nich nepřišlo od nějakého anděla, ducha, rádce, lidského tvora nebo od jejich pozemského autora. Vše pochází přímo od Nejvyššího.

Nikdo se ovšem nenutí, nežádá a nepožaduje, aby věřil tomuto či jakýmkoli jiným zaznamenaným tvrzením. Je to věc vlastní svobody volby, duchovní zralosti, moudrosti, rozumnosti, logiky a srdce rozhodnout se, zda se chce přijmout cokoli, o čem se zde tvrdí, že je přímým zjevením od Nejvyššího.

To je pro nyní vše.

Proč lidé volí jít do pekla?

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 144 – 147, Proč lidé volí jít do pekla ?

Dne 22. května 1982.

Toto je odpověď na otázku, která vyvstala poslední večer v Průzkumné skupině Swedenborgiánské církve v San Diegu v domě jejího pastora Reverenda Dr. Ivana Franklina, Del Mar, CA. Jeden z účastníků skupiny se zeptal, proč si lidé volí jít do pekla, jestliže je to tak bídné místo. Proč by někdo chtěl trávit svůj život nebo dokonce celou svou věčnost v takovém místě jako peklo ?

Protože odpověď na tuto otázku má široké implikace obecného významu, Nejvyšší požádal, aby se přeneslo následující poselství, jež se má zahrnout do obsahu „Poselství z nitra“. „Existuje několik duchovně důležitých důvodů, proč si lidé ze své vůle a svobodné volby volí jít do pekla. Předtím, než se zjeví některé z těchto důvodů, je nutné si nejprve uvědomit, že pekla se těm, kdo jsou v nich, nezdají tak zlá a ubohá, jak si lidé dle svých náboženských nauk myslí. Tento typ náboženských doktrín využívá taktiku strachu, aby udržoval lidi v linii poslušnosti jim odpovídajících náboženských předpisů a požadavků. Taková taktika je infantilní, nedospělá a bláznivá hra nemající nic společného s tím, jak pekla ve skutečnosti vypadají nebo jaká jsou. Lidé, kteří si zvolili jít do pekla, by se v tomto jednotlivém věku svého života necítili dobře na žádném jiném místě. Pro jejich současnou duchovní kondici jsou pekla nejvhodnějším a nejpříhodnějším místem pro jejich spokojený život. Během tohoto zvláštního období jejich životů, milují vše, co pekla znamenají a reprezentují. Takže milují existenční bídu a neštěstí. Taková pekelná bída a neštěstí je zdrojem samého jejich života. Jak zdůraznil Swedenborg, odstranit z nich tuto lásku znamená odstranit jejich život. Takové odstranění by vedlo k jejich náhlému, věčnému zničení. Proto každé místo jinačí než pekla by pro tyto lidi v tomto jednotlivém věku jejich jsoucna a bytí znamenalo daleko větší neštěstí a bídu, než pobývání v peklech.

Opakuje se, jak se to uvádí v těchto „Poselstvích z nitra“, že lidé tíhnou ke generalizování a promítání svých vlastních idejí, pojetí, tužeb, myšlení dle přání, osobních predispozic a falešných očekávání, jako že v peklech má být takové neštěstí a bída a v nebesích má takové štěstí a potěšení. Nechtějí uznat, že to, co je pro jednoho štěstím a potěšením, může být pro druhého bídou a neštěstím a naopak. Avšak ze stanoviska univerzálního řádu jsou pekla dle svého obsahu, účelu životního stylu sama o sobě neštěstím a bídou. Je to proto, že se neustále nacházejí mimo řád, protože se umisťují vně Stvoření (jak se zjevuje v poselství datovaném 31. března 1982, 5. května 1982 a 6. května 1982). Vlastními důsledky takového umístění je vše, co je opačné pozitivnímu stavu a procesu, což ustanovuje obsah, účel a životní styl univerzality povšečnosti. Nic pravé povahy a reality není součástí oponujících trendů ke stavu a procesu pozitivnímu. Vše v peklech je tudíž padělek. Lidé zde žijí ve stálých iluzích, klamech a sebeklamech vzhledem k realitě a pravé povaze všeho. Své iluze, klamy a sebeklamy milují a touto láskou je oživují, činí je zdánlivě reálnými a přirozenými. Bída a neštěstí takového padělaného jsoucna a bytí jsou dle svého obsahu zřejmé, ale ne natolik pro osobní zkušenost nějakého jedince, který toto rozpoložení miluje. Pokud je jeden do něčeho či někoho zamilován, bez ohledu na to jak je ubohý a nešťastný snaží se udržovat a podporovat ve svém životě vše, z čeho tato láska pozůstává. Taková je povaha lásky a života. Aby se taková osoba změnila, musela by se nejprve přesvědčit o marnosti

a kontraproduktivnosti takové lásky. Tehdy a jedině tehdy lze započít postupné nahrazování takové zhoubné lásky pravou láskou vzájemné prospěšnosti a sdílení. Není to ale snadný úkol přesvědčit někoho o jeho iluzích, klamech a sebeklamech, jestliže pevně věří, že jsou skutečně reálné. Fakticky jsou pro toho jedince v jeho subjektivním vnímání reálné. Jedinec je činí reálnými svou touhou a vůlí, aby byly skutečné. Nic není reálnější, než realita vlastní lásky bez ohledu na to, čím taková láska může být. Jestliže se tomuto jedinci jeho láska odejme, odnímá se mu všechno, co má. Odejmout někomu jeho lásku, je odejmout jeho život. V konotaci tohoto poselství o peklech odejmout někomu jeho pekla, znamená odejmout mu jeho život.

Takže jeden musí být velmi opatrný při odhadu situace těch, kdo si ze svých vlastních subjektivních a osobních důvodů načas zvolili jít do pekla. Moudře by se nemělo projektovat nic z vlastních idejí, očekávání a pojmání toho, jaký je vůbec pekelný život. Lze pouze přijmout, že pro různé lidi je různý. Nemělo by se pokoušet o žádné generalizace z jedné zkušenosti na jinou.

Nyní pojďme zpět k počáteční otázce - proč by lidé volili jít do pekla. V této době možno zjevit čtyři důvody takové volby:

1. Je nutno si uvědomit, že přibližně 40 % lidské populace na Zemi je přímou inkarnací negativních idejí pekel (procesem popsáným v poselství datovaným 2. května 1982). Tito lidé jsou zfabrikováni z idejí nenávisti ke všemu dobrému a pravdivému. Tedy do samého prvního okamžiku početí se udržují láskou k této nenávisti. V procesu svého pozemského života, dělají vše ve své moci, aby podporovali, napájeli a zvěčňovali tuto lásku. Nevědí a nechťejí vědět, že existuje možnost bytí a jsoucna něčeho odlišného od jejich lásky. Cokoli není v souladu s takovou láskou je pohoršující, odporné, nechutné a nepřírozené. Protože takoví lidé se plně ztotožňují se svou láskou k nenávisti a ke všem jejím ničivým důsledkům a následkům, přirozeně si volí jít do pekel (z nichž byli vytvořeni), kde taková láska může vzkvétat a je jako doma. Žádné jiné místo by pro ně nebylo dostupné, ba dokonce ani možné. Takoví lidé mají největší potíže při změně svých lásek a životních stylů. V mnoha případech jim to zabere mnoho eónů (v lidském pozemském lineárním pojmání času), aby došli k uvědomění, že existuje něco odlišného a lepšího než to, co mají.

2. Přibližně 60 % lidí na Zemi se inkarnuje z jiných než negativních stavů a rozpoložení (viz opět poselství datované 2. května 1982). Z těchto 60 % si přibližně 40 % volí jít dočasně do pekla z různých krajně důležitých duchovních, osobních a subjektivních důvodů známých jen Nejvyššímu a jejich Niterným myslím. Vyjma Nejvyššího a Niterných myslí těchto lidí není dovoleno, aby někdo znal tyto důvody. Postačí zde říci, že potřebují tuto zkušenost jak pro své osobní poučení, tak za účelem získání zážitků, které mají důležité univerzální důsledky. Bez takových zkušeností by se postrádalo něco velmi vitálního, čehož nedostatek by ohrožoval veškeré Stvoření.

Daleko důležitější ale je, že lidé jako tito jdou do pekel za účelem podávání neustálého příkladu a srovnávání pro jiné zde, kdo byli vytvořeni ze samého negativního stavu a procesu. Při procesu práce na svých vlastních problémech a postupného opouštění od svých falešně přijatých identit a lásek vycházejí z pekel a připojují se k pozitivnímu stavu ukazující všem v peklech nejenom to, že je možné

se změnit vyjít ven z pekel, ale také to, jak to udělat a způsoby jak to úspěšně udělat.

Takovým lidem obvykle dlouho netrvá, aby dosáhli účelu svého pobývání v peklech; vycházejí ven relativně brzy.

3. Třetí kategorie těch, kdo si volí jít do pekel na určitý čas, jsou lidé, kteří, když přijdou do styku s negativním stavem a vidí všechny jeho ohavnosti, krveprolévání a mizérie, jsou tím tak oslepeni, že zapomínají na princip svobodné volby. (Každý se účastní v negativním stavu ze své svobodné volby a nikdo není nucen být jeho součástí.) Namísto toho počnou za tuto situaci obviňovat Boha a od Nejvyššího žádají, aby ji změnil a zcela odstranil negativní stav. Takže po Nejvyšším žádají, aby porušil řád univerza a narušoval svobodu volby lidí tím, že je přinutí být dobrými.

Když Nejvyšší na takový požadavek neodpovídá, stávají se zahořklými a rebelují proti univerzálnímu řádu a Nejvyššímu a tímto samotným aktem vzpoury sami sebe nevyhnutelně umísťují do pekel. Je to tak, že odmítnutí univerzálního řádu, jak ji reflektují principy svobodné volby, nevyhnutelně vede k zavržení Božské lásky a Božské moudrosti. To pak vede k odmítnutí bytí a jsoucna Nejvyššího. Tímto procesem jedinec sám sebe vyloučí ze Stvoření a jeho principů a zákonů. Takové vyloučení se jednoho přímo umísťuje do pekel, protože jen pekla a negativní stav na Zemi jsou mimo Stvoření a tedy mimo Nejvyššího.

Zavržení Božské lásky a Božské moudrosti také vede k ustavení lásek a bláhovosti v protikladu k Božské lásce. Toto zavržení vytváří lásku k sobě (Swedenborg naznačil, že ti, kdo jsou v takovém druhu lásky, se nazývají ďábli) a lásku k neduchovním světským, pozemským, tělesným a hmotným věcem (ti, kdo jsou v takovém druhu lásky, se zovu satani). Takže jeden skončí buďto v lásce k sobě, nebo v lásce k světským věcem, či v obojím. Protože takové lásky jsou mimo Stvoření, které se řídí láskou k Nejvyššímu a láskou k ostatním skrze lásku k sobě samému, umísťují jedince do pekel, kde jsou jako doma. Tento druh lidí je velmi zatvrzelý ve své vzpurné povaze a zabere to mnoho úsilí a času, aby se přivedli k uvědomění marnosti, bídnosti a zbytečnosti takových lásek.

4. Čtvrtý typ lidí, kdož si volí jít na určitý čas do pekla, je typ, který se zamiluje do dogmat jemu odpovídajícího náboženství. Aktem zamilování se do těchto dogmat, počínají fanaticky oponovat každé změně ve svém náboženství a tedy i ve svém životě. Konec konců milují tato dogmata taková, jaká jsou, a líbí se jim životní styl takový, jaký tato dogmata předpisují. K takovým životním stylům a všem dogmatům svého náboženství fanaticky přilnou do takového bodu, že počnou nenávidět vše odlišné od toho, čemu věří, že je skutečnou pravdou. Je jim ošklivá každá změna, protože odkopává bezpečnou pozici jejich lásky. Kvůli této lásce jsou ochotni ničit, zabíjet a odsuzovat k věčnému zatracení a peklům každého, kdo není součástí jejich systému víry či životního stylu. Takový postoj je po právu umísťuje do nejhlubších pekel. Není nic duchovně ničivějšího, než taková situace. Je to proto, že tato situace se vyvinula ve jméno Nejvyššího, jehož přirozenost neobsahuje ani vzdáleně nic fanatického, dogmatického, stagnujícího, preferujícího, výlučného a jednostranného. Takový lidé jsou nejbližší bodu profanace a spáchání tohoto, co se nazývá neodpuštělný hřích. Kdyby tu nebyla zvláštní ochrana Nejvyššího před možností takové profanace, tento typ osob by byl prvním, kdo by se bezhlavě vrhly do zprofanování všeho svatého, pravdivého a Božského. Je to proto, že soustavně

lžou a věří svým lžím o samé Absolutní přirozenosti Nejvyššího a Jeho/Jejích absolutních principech, kategoriích a jejich odvozeninách.

Při takovém postoji a životním stylu si takoví lidé samozřejmě s „potěšením“ a „radostí“ volí jít do pekel, kde mohou provádět svůj dogmatický a fanatický životní styl se stále větší zavidlostí a mohou ve svém systému víry stagnovat tak dlouho, jak chtějí. Takoví lidé se stávají nejhrořivějšími účastníky útoků na pozitivní stav během duchovních válek, protože nemohou vystát progresivní, věčně se měnící povahu pozitivního stavu a jeho členů. Jakákoli zmínka o změně je činí zuřivými a divokými. Skutečně jsou jako divá zvířata bez jakékoli logiky nebo rozumu.

Lidé v peklech s tímto typem lásky se nejvíce zdráhají vyjít ven z pekel. Aby mohli vyjít ven, museli by nejprve přijmout, že pokrok a změna jsou vitální součástí života a žití. Avšak toto přijetí je v rozporu s povahou, kterou převzali. Zabere to tudíž mnoho úsilí času přesvědčit je, aby se vzdali povahy, kterou převzali, a přijali něco progresivního a věčně se měnícího směrem vzhůru a dopředu.

Existují nejméně tři další krajně důležité duchovní důvody, proč si někdo zvolí jít do pekla. Avšak za současně existujících podmínek duchovnosti člověčenstva na Zemi by znalost těchto důvodů nebyla pro lidi prospěšná a vhodná a nemohli by ji náležitě pojmout, pochopit a přijmout. Budou zjeveny, jestliže a když bude člověčenstvo duchovně připraveno je poznat.

To je vše, co je v této době dovoleno znát o tomto předmětu.

Dodatečné poselství.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 148 – 152, Dodatečné poselství ohledně Nové nebeské společnosti.

Dne 26. května 1982 požádal Nejvyšší, aby bylo přeneseno něco více myšlenek ohledně nové nebeské společnosti. Tento přenos se udál ve dvou fázích. První fáze nastala dne 6. května 1982 a fáze druhá dne 2. června 1982. Během těchto dvou dnů bylo uváženo devět bodů.

1. Počáteční členy Nejvyšší pro tuto společnost rekrutoval ze všech existujících úrovní, stupňů, kroků a dimenzí pozitivního stavu a procesu nebes sestávajících z lidí příšlých z planety Země. Tito členové byli nejpokročilejší v lásce, moudrosti, poznání, inteligenci a užitečnosti uvnitř jejich vlastní společnosti. Tito byli v bodě přesažení všeho, co představovala jejich společnost v hierarchii duchovní organizace nebes lidí příšlých ze Země. V okamžiku, kdy kdokoli dosáhne tohoto bodu transcendence, je připraven nastoupit odlišnou, ve srovnání progresivnější, značně pokročilejší úroveň duchovního uvědomění a chápání, která tohoto jedince odnímá z jeho předešlého stavu a rozpoložení a umísťuje ho do zcela odlišné situace a prostředí. Tato nová situace a prostředí je souhlasnější s jeho vlastním stávajícím duchovním stavem. Umožňuje mu, aby pokračoval v duchovním pokročení s větší intenzitou, hlubším obsahem a širším rozsahem.

Lidé se v tomto bodě přesahu stávají připravenými vnímat a pojímat duchovnost a všechny její principy integrovaněji, univerzálněji a smysluplněji. Stávají se takto vynikajícími kandidáty pro to, aby prošli sítím ohledně své schopnosti stát se členy nové nebeské společnosti, jež v tomto bodě duchovního pokročení přesáhne vše v jsovcu a bytí v nebesích sestávajících z lidí z planety Země. Podobný pokrok a rozvoj a neustálé přesahování se ovšem odehrává ve všech ostatních nebesích, jež sestávají ze sentientních entit z míst, stavů a rozpoložení jiných než z těch, které jsou lidských bytostí ze Země.

Jakmile Nejvyšší takovou novou nebeskou společnost ustanoví, vyhledává v intermediálním a přírodním světě nejvhodnější lidi, kteří by se stali jejími reprezentanty pro přenášení, šíření ovlivňování a naplňování všech idejí, pojetí, myšlenek a událostí této společnosti, jež je iniciuje, produkuje a emanuje skrze všechny kanály sobě odpovídajícího vesmíru.

Případní reprezentanti této společnosti v intermediálním a v přírodním světě jsou ve stavu a rozpoložení souvztažném se členy této společnosti. Jsou taktéž v bodu přesáhnutí svého stávajícího duchovního stavu a rozpoložení, hotovi přijmout odlišný, pokročilejší, integrovanější náhled a styl života, než byl ten jejich předešlý.

Ačkoli v intermediálním světě ve zjevu těchto lidí taktéž existuje zevní změna, jež doprovází důkladné vnitřní niterné změny, jak je tomu v duchovním světě, v přírodním světě nejsou ve většině případů tyto změny zjevné v zevní formě, ale spíše se odehrávají v jedincových niternostech otevřením určité oblasti či oblastí jeho Niterné mysli, jež do té doby nebyly pro takového jedince dosažitelné a přístupné.

Lidé jako tito obvykle niterně vědí, že se něco v nich mění a že je čas, aby přehodnotili své životy a získali odlišnou filosofii, náhled, chápání a životní styl, než ty, které ve svých životech měli do této doby. Avšak menší změny v jejich tělesném vzezření a formě se udávají kromě toho, že po přijetí své nové životní filosofie se cítí mladšími, zdravějšími, energičtějšími a silnějšími a tvořivějšími a produktivnějšími.

V duchovních a intermediálních světech je jakákoli změna vůbec doprovázena změnou fyzické či zevní formy těch, kdo takovou změnu podstupují.

Důvod toho, že v lidských fyzických tělech v přírodním světě planety Země nenastávají žádné zjevné změny, je ten, že lidské tělo je v první řadě složeno z prvků hmoty. Svou povahou je hmota v neustálém procesu přijímání, absorpcí a hroucení se na sebe bez jakékoli schopnosti přenosu, změny a sdílení. Ať se ve hmotě udává jakýkoli aktivní, užitečný, produktivní a tvořivý proces, není tento z hmoty samotné, ale z duchovního principu přítomného ve hmotě za účelem tvořivého, produktivního a užitečného procesu. Elementy hmoty lze opětovně uspořádat v různých kombinacích dle užitých zákonů duchovních, ale tyto elementy zůstávají stejné bez ohledu na to, kolik rekombinací jejich pozice, vzájemného přiblížení a počtu je provedeno.

Situace na planetě Zemi je v tomto ohledu komplikovanější vzhledem k negativnímu stavu, který je v aktivovaném a dominantním módu svého jsoucná a bytí na Zemi. Svou povahou negativní stav nechce nic měnit. Toto spoluoznačení negativního stavu činí prvky hmoty, z nichž se skládá lidská zevní forma ještě více rezistentními a neschopnými se změnit. Jakákoli změna v těchto elementech nastává, je ve směru rozkladu, opětovného návratu do jejího počátečního elementárního stavu a procesu hroucení se na sebe, jak tomu bylo předtím, než byla duchovními principy donucena přijmout lidskou fyzickou formu těla. Taková změna není vůbec žádnou změnou.

Avšak lidská zevní forma v duchovním a zprostředkujícím světě nesestává z prvků hmoty. Spíše sestává z prvků jejího vlastního prostředí, jež dodržují zákony a principy duchovního progresu. Takže cokoli se odehraje ve vlastní mysli či duchu, synchronně se odráží ve vlastní zevní formě. Tedy jakákoli zevní forma zde je neustále měnitelná se změnami, které nastávají ve vlastních vnitřnostech a niternostech.

Když se tudíž lidé, kteří se stávají hodnými přijmout členství v nové nebeské společnosti, dostanou na místo svého určení, nevypadají již stejně, jako vypadali ve svém předešlém stavu a místě.

2. Když členové, kteří jsou hodni nové nebeské společnosti, dosáhnou místa svého určení, vytvářejí pod vedením a za předsednictví Nejvyššího nový duchovní, filosofický, duševní, politický, ekonomický a kulturní stav, jež se odlišuje od čehokoli doposud jsoucího a existujícího v jejich globálních nebesích. Ustanovení tohoto stavu bezprostředně předchází nové přímé zjevení, osvětlení a inspirace od Nejvyššího ohledně nových duchovních principů, idejí, myšlenek, kategorií, struktur a dynamik, která se mají stát stavebními bloky tohoto nového stavu.

Všichni členové tohoto nového stavu si vštěpují tyto nově zjevené pravdy do svých duchů, duší a těl, takže se tyto pravdy stávají samým zdrojem jejich jsoucná a bytí po trvání jejich životního údobí v tomto novém stavu. Těmito pravdami žijí a v rámci

nich a z nich jednají. Fakticky se stávají těmito pravdami z Nejvyššího dle Nejvyššího.

Toto nové zjevení, jež přijímají od Nejvyššího, transformuje samu jejich esenci a substanci a dává jim dosud nedostupné a neznámé síly, náhledy a chápání a pravdy pro naplnění účelu a cíle jejich bytí v této nové společnosti. Takže se tyto nové pravdy stávají samou jejich podstatou.

3. Když jsou všichni případní členové nové společnosti shromážděni v oblasti či místě speciálně pro ně vytvořeném Nejvyšším, jsou všichni pověřeni určitými funkcemi v souladu s preferencemi, volbami, strukturou a dynamikou jejich osobností a stupněm užitečnosti, jenž jsou schopni plnit v rámci sféry moci a vlivu této společnosti. Nejvyšší z nich osobně vybírá nejmoudřejší, nejnadanější a užitek skýtající příslušníky, kteří jsou pak pověřováni sloužit ve vysoké radě této společnosti, aby tato vládla všem jejím funkcím. Nejvyšší členové této vysoké rady pak pověřují štáb úředníků a asistentů vedených nejvhodnějšími a kvalifikovanými členy, kteří pak určují specifické funkce každého člena v hierarchii duchovní organizace této společnosti a všech jejích oddělení. Jakmile se tato pověření vykonají a každý dle svobodné volby přijme jejich pozice, Nejvyšší zahájí postupnou aktivaci všech funkcí této společnosti, jak je potřeba s ohledem na univerzalitu povšečnosti. Po stvoření jsou konány různé úvody a prohlášení; všechny principy jim nově zjevené Pánem jsou sdíleny a vysvětlovány všem ostatním ve Stvoření; nastává výměna misí dobré vůle s ostatními nebesy a zbytkem Stvoření a vyvíjejí se a zdokonalují nové metody, taktiky a prostředky diplomacie, vztahování se a vzájemného působení.

4. Obsah funkce této nové nebeské společnosti vyžaduje, aby sestávala nejenom z lidí, kteří se rekrutovali z rozličných úrovní nebes planety Země, ale též z entit ze všech ostatních dimenzí, nebes, úrovní a jim odpovídajících intermediálních a fyzických světů. Když tedy byla tato společnost Nejvyšším iniciována a ustanovena, byli po celém Stvoření vyhledáni nejvhodnější dobrovolníci a byli požádáni, aby se k této společnosti ze své vlastní svobodné vůle a volby připojili, aby se stali integrální součástí jak jejího členstva, tak i jejího orgánu vlády. Proto nová nebeská společnost pozůstává ze široké variety odlišných sentientních entit lidských, jakož i nelidských forem včetně lidí, kteří původně přišli z planety Země.

Touto strukturou uspořádání Nejvyšší zařídil, že všechny rozličné kvality duchovních stavů a procesů, které po celém Stvoření existují, budou připojeny dle struktury a skrze strukturu, obsah, dynamiku a zkušenosti této společnosti a skrze ni ke všem duchovním světům lidí ze Země a k lidem ze Země poté, co se typická lidská éra zruší.

Takže díky takové rozmanitosti reprezentace ve svém členstvu má tato společnost bezprostřední přístup z první ruky ke všem nezbytným znalostem a zkušenostem existujícím po celém Stvoření.

Tento přístup je závažný pro účel, cíl a fungování, pro které byla nová nebeská společnost Nejvyšším počata a ustanovena. Jelikož je tato společnost sjednocovatelem všech pozitivních zkušeností a dostižení lidí z planety Země a jelikož poskytuje pro veškeré Stvoření chybějící spojnicí z „nitra“ do „vně“, musí mít ve svém obsahu všechny k dispozici jsoucí duchovní zkušenosti ze všech úrovní, stupňů a rozličných dimenzí, aby mohla být takovou spojnicí. Jestliže jeden

neví, s čím je spojen, nemůže provádět účinnou funkci spojení. Tato zkušenost je k dispozici skrze novou nebeskou společnost prostřednictvím uspořádání, jež vyžaduje osobní reprezentaci různých sentientních entit z nebes jiných než nebe lidí ze Země.

5. Odpovídající dimenze, vesmíry a společnosti, z nichž se tyto sentientní entity dobrovolně stávají členy nové nebeské společnosti, jsou spojeny se životem a účastny života této společnosti skrze své reprezentanty. Navíc se všichni členové této nové společnosti účastní života všech ostatních dimenzí, vesmírů a společností skrze jejich reprezentanty, kdož jsou nyní členy této nové společnosti. Takže je ve všeuniverzálním měřítku, od nejniternějšího k nejzevnějšímu, ve všech směrech diskrétních a spojitých módů jsoucná a bytí ustanoveno vzájemné sdílení, společné blaho, vzájemný užitek a prospěch.

Když byla tato společnost Nejvyšším předvídána a plánována, bylo to konáno s důležitou myšlenkou - aby člověčenstvo této společnosti mělo k dispozici z první ruky poznání a zkušenost negativního stavu a procesu. Taková znalost a zkušenost byla nutnou podmínkou jejího formování, protože jedním z hlavních účelů ustanovení této společnosti je asistovat Nejvyššímu v procesu postupné eliminace negativního stavu na Zemi a v duchovním světě pro lidi příšedší ze Země. Bez znalosti a zkušenosti z první ruky toho, co je negativní stav a proces vůbec zač, by taková důležitá asistence neměla žádnou účinnost a sílu. Aby se této potenciální slabosti a osudovému zvratu vyhnulo, Nejvyšší vyhledal dobrovolníky z budoucích členů této nové nebeské společnosti (dle jejich idejí v Jeho/Její Absolutním procesu myšlení), kteří by ze své svobodné vůle a volby souhlasili sestoupit na planetu Zemi do negativního stavu, aby mohli podstoupit proces poučení se o jeho povaze, obsahu, účelu, taktice, zbraních a metodách živým osobním příkladem. Osobní živoucí příklad plně potvrzuje platnost ryzí zkušenosti negativního stavu a procesu. Jak se tito dobrovolníci navracejí domů ze svého životního pobývání v negativním stavu na Zemi a v rozličných peklech, sdílejí své zkušenosti a nabyté poznatky o struktuře a dynamice negativního stavu a procesu se všemi členy nové společnosti, z níž byli vysláni se slibem - že se po úspěšném splnění jejich nebezpečného a život ohrožujícího poslání v negativním stavu vrátí domů.

Takže skrze tyto dobrovolníky je nová nebeská společnost nejkompetentnějším odborníkem na procesy a funkce negativního stavu v jeho rozličných projevech a formách. Žádnému členu této společnosti nechybějí o něm žádné informace anebo zkušenosti. Takto není o negativním stavu před touto společností nic skryto včetně zkušenosti pobývání v peklech pseudotvůrců. Tato situace dává, od Nejvyššího, nové společnosti obávanou a mocnou zbraň pro zacházení s negativním stavem nejkonstruktivnějším a nejvhodnějším způsobem, jenž bude nakonec vést k jeho celkovému zrušení.

6. Všechny činnosti této nové společnosti se odehrávají ve velmi uvolněné, příjemné a pohodlné atmosféře. U členů neexistuje žádný pocit stresu nebo tlaku. Zároveň zde nenastávají žádné odklady a zpoždění. Vše je velmi včasné, v souladu a synchronnosti s tím, co je třeba, co je připraveno a vhodné. Příslušníci této společnosti činí vše, se smyslem pro zábavu, humor, dobrodušně a se srdečným smíchem, pokud je to vhodné.

Ačkoli je pocit důležitosti, velikosti a hluboké úcty, ohledně užitku, který z Nejvyššího a dle Nejvyššího pro veškeré Stvoření poskytují, u nich vždy přítomný a

neustále uznávaný a pocíťovaný, žádným způsobem je to neobírá o radostnou zábavu a nenucenost, s níž konají veškeré své úkoly a pověření. Nejvyšší je největší zábavou, jaká u nich je. Nejvyšší miluje smát se s nimi, říkat humorné věci a mít s nimi legraci. Nejvyšší je jimi po veškerý čas prožíván a zacházejí s ním jako se svým Otcem/svou Matkou, jako jediným pravým Rodičem, který si rád hraje se Svými dětmi, když je čas na hraní.

Bylo by omylem předpokládat, že členstvo této nové společnosti chodí dokola se strohými, vážnými, zaneprázdněnými výrazy tváří bez jakéhokoli smyslu pro humor, legraci, veselí či zábavu. Taková situace existuje pouze v peklech. Příslušníci pekel dle své volby odmítají mít jakoukoli legraci, humor, radost, potěšení, smích či zábavu. Namísto toho jsou vždy zaneprázdněni, vážní, zatvrzelí, strozí, podezřívaví, bázlíví, obávající se, nepřátelští, násilníci a stále ustaraní. Taková je povaha negativního stavu. Ve srovnání s povahou stavu pozitivního je právě opačná.

7. Nová nebeská společnost je neustále v procesu rozvíjení rozličných vědeckých, filosofických a psychologických projektů zahrnujících využívání neobvyklé technologie, jež je k dispozici jejím členům z celého Stvoření. Ustavují různé výzkumné ústavy a akademie, které pokrývají všechny známé vědy i vědy lidem na Zemi neznámé, aby se získala hlubší, lepší a vhodnější znalost rozličných fenoménů Stvoření, které nastávají v realitě a doprovázejí veškerou realitu všech duchovních světů, všech intermediálních světů a všech fyzických, přírodních světů v jejich rozličných dimenzích, úrovních, stupních, krocích, časech, paračasech a liniích. Veškeré takové nabyté poznání je ihned využito pro doplňování novými údaji, opravování a pozměňování současně existujícího poznání. Nově nabyté poznatky jsou využity k dobrému užítku a výsledky se sdílejí s celým Stvořením.

Toto uspořádání je vitální, integrální a nutnou součástí duchovního pokročení.

Takže členové této společnosti používají v jakémkoli daném čase jen tu nejpokročilejší znalost a technologii. Vědci této společnosti neustále zajišťují, že vše co se při jejich práci pozná a objeví, je ihned k dispozici všem pro účinné a bez úsilí provedené nahrazení jakýchkoli předešlých pojetí, idejí, nástrojů anebo technologií, jež se dle pokroků ve výzkumech odpovídajících věd, za které jsou odpovědni, prokážou jako zastaralé.

8. Náboženství nové společnosti lze plně a úplně definovat principy duchovní homogenosti, jak byly popsány v „Poselstvích z nitra“ dne 3. - 4. dubna 1982 na Martiniku. Členové této společnosti uctívají Nejvyššího v Jeho/Jejích různých projevech a formách. Avšak, jako to nejdůležitější, vztahují se k Nejvyššímu nejprve jako ke svému nejbezprostřednějšímu Rodiči, Jehož zbožňují a milují a Jenž miluje a uznává je. Nejvyšší je v nich a s nimi vždy přítomen a On/Ona je tou nejpřirozenější, nejfamiliárnější, nejtoužebnější osobou a osobou, k níž se nejvíce vztahují. Kvůli tomuto uzpůsobení neexistují žádné formální zevní obřady a slavnosti pozemských církevních bohoslužeb. Jejich církví je jejich srdce a jejich Niterná mysl, kde Nejvyšší vždycky jest, a jejich bohoslužbou je jejich práce, život a užitek, který poskytují pro jiné a sdílejí s jinými. Součástí této bohoslužby je humor, legrace, radost a smích, které sdílejí s Nejvyšším a s každým jiným a jež Nejvyšší sdílí s nimi.

9. Životní styl členů této společnosti lze charakterizovat takovými pojmy, jako progresivnost, plynutí, tekutost, mnohostrannost, různost, pohyblivost, ohebnost, proměnlivost, přizpůsobivost a přizpůsobitelnost. Žádná rigidita či stagnace není součástí jejich struktury. Jsou s to pojmout jakoukoli situaci, formu, proces, stav či kondici v jsoucnu či bytí a nejen ji plně prožít, ale vyzískat z ní veškerý možný užitek, aby si zdokonalili, doplnili novým a pozměnili svůj vlastní životní styl, jestliže je to nutné a považuje se to za vhodné. Z takových zkušeností ve svém životním stylu začleňují a využívají jen progresivnější elementy, než jaké v jakémkoli daném okamžiku vlastní.

To je vše, co je v této době dovoleno vědět o nové nebeské společnosti.

Stručný komentář k pojetí reinkarnace.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 153 – 154, Stručný komentář k pojetí reinkarnace.

Dne 2. června 1982.

Nejvyšší požádal, aby k těmto „Poselstvím z nitra“ byly přidány následující krátké komentáře ohledně pojetí reinkarnace udržovaném lidmi na Zemi.

„Pojetí reinkarnace bylo správně vysvětleno v „Principech duchovní hypnózy“, „Základech lidské duchovnosti“ a v poselství datovaném dnem 30. dubna 1982 v „Poselstvích z nitra“.

Dnes lze podat některá další objasnění toho, jak mohou nastat falešné výklady některých důležitých událostí v životech sentientních entit.

V poselství datovaném dnem 2. května 1982 bylo popsáno, jak sentientní entity a lidé vznikají a inkarnují se do sobě odpovídajících světů. Bylo uvedeno, že poté, co nějaká idea specifické entity nastává buď v Absolutním procesu myšlení, nebo jako výsledek sexuálního styku dvou sentientních entit či lidí opačného pohlaví, je promítnuta do intermediálního světa, který existuje speciálně za tímto účelem (po jejím pečlivém zhodnocení a představení jí všech idejí voleb a svobodné vůle), kde se stává plně sebeuvědomělým, funkčním a reálným duchem. Zde jsou jí dány různé možnosti volby a ukázány různé důsledky voleb a užitečnost obsahu jí zvoleného života.

Avšak, aby učinil správnou a nejvhodnější volbu, tomuto duchu se v diskrétním módu jednoho okamžiku prezentují všechny k dispozici jsoucí zkušenosti a volby, jež existují jak v diskrétním, tak i v lineárním čase jsoucna a bytí. Z takové globální prezentace je vybudováno a trvale nabýváno univerzální vědomí tohoto ducha.

V tomto univerzálním vědomí jsou tomuto duchu k dispozici všechny tyto volby a zkušenosti veškerého Stvoření, aby se aktivovaly a vyvolaly, kdykoli je to potřeba a vhodné. Protože takové zkušenosti jsou získávány procesem plného ztotožnění se na tento zlomek okamžiku s někým, kdo byl či bude producentem a projevovatelem této zkušenosti, lze ji vnímat a prožívat, jako by tento duch byl či bude touto jednotlivou osobou či osobami. Takový zkušenostní způsob sdílení existuje v celém Stvoření na duchovní úrovni či na úrovni vlastní Niterné mysli. Takže tento duch během této doby vstoupí do vůle, touhy a úmyslu této osoby či osob stávaje se součástí její či jejich univerzální mysli s tím, že vnější mysl tohoto ducha zevně vnímá, že je či bude touto osobou či osobami.

Odtud pochází možnost nesprávného závěru, že tento duch žil, žije nebo bude žít život či životy mnoha lidí. Z tohoto zjevení vyvěrá fakt, že doslovný smysl reinkarnace, jak ho pojmají lidé na Zemi a mnozí duchové v duchovním světě, kteří tento koncept uvedli k lidem na Zemi, je zcela nesprávný a neudržitelný. Jeho současná forma chápání se tudíž musí natvrdo odstranit z lidské mysli.

V procesu hodnocení všech možných voleb, zkušeností a životních forem dojde duch v tomto speciálním zprostředkujícím světě v jednom bodě k závěru, jakou

dimenzi, svět, planetu a linii má následovat. V okamžiku tohoto výběru jsou tomuto duchu výše popsaným zkušenostním způsobem představeny všechny zkušenosti, volby, důsledky a životní styly, které jsou k dispozici v této jednotlivé dimenzi, světě, planetě, linii, rodině atd., do které volí vstoupit či se inkarnovat.

Z této prezentace a zkušenosti se formuje duchova nadosobní a fenomenální duševnost (či to, co Carl Gustav Jung nazval kolektivním nevědomím a archetypy, kteréžto pojmy vzdáleně přibližují tento proces) a všechny vůle, touhy a úmysly těch, kdo byli, jsou a budou součástí tohoto specifického místa, linie a rodiny, jsou umístěny v této duševnosti.

Z této duševnosti lze aktivovat a oživit jakoukoli takovou zvláštní zkušenost, je-li to pro někoho nutné a vhodné, s tím, že je možné zevně vnímat a pociťovat, že tento jeden reálně byl, je či bude touto osobou či osobami. Opakuje se, že tento výjev vyvěrá z faktu, že když se tomuto duchu představují všechny takové zkušenosti, jsou tyto zkušenosti u ducha živoucí skrze jeho okamžitou identifikaci s jejími producenty a projevovateli. Duch si na tento zlomek okamžiku diskrétního a lineárního času spojí svou vůli, touhy a úmysly s jejich vůlí, touhami a úmysly a ony na tento zlomek vteřiny splynou v jednosti. V duchovním spoluoznačení je takový zlomek vteřiny dostatečný pro získání dojmu, že jeden byl opravdu někým jiným. Takový dojem je pak pociťován, na fyzické a přírodní úrovni vlastního projevení se, v doslovném smyslu. Tento doslovný smysl přivádí k falešnému systému víry, který tvrdí, že jeden se početně reinkaroval kupříkladu na Zemi.

Nebezpečí přijímání pojetí reinkarnace spočívá ve faktu, že její vyznačiči nevyhnutelně přitahují určité negativní duchy z negativního stavu, kteří nepozorovaně vnikají do lidských myslí způsobující, že lidé přijímají jako společnou jejich minulost, a způsobující lidem všemožné problémy a strádání, jež byla, jsou a budou částí negativního života tohoto negativního ducha. Tito lidé pak nesprávně odvozují, že zdroj jejich stávajících problémů a strádání se nachází v jejich minulých životech v předešlých reinkarnacích. Naneštěstí tato situace nebezpečně zvětšuje negativní stav a hraje do ruky peklu, která chtějí, aby lidé věřili této a přijímali tuto falešnou odpovědnost za něco, co nikdy neučinili, nebo aby odvrhli pravou odpovědnost tím, že někoho či něco obviní, že jim to učinil. Každá z těchto situací vede k nesprávným závěrům, udržuje pocit viny a ubohosti a napájí negativní stav, odvádějí jedince pryč od duchovní reality pozitivního stavu a jeho vlastní esence a substance. Pojetí reinkarnace je tedy jednou z mnoha účinných zbraní v rukách pekelných pseudospolečností, které s nimi vedou své lité duchovní války proti pozitivnímu stavu.

Kdokoli tudíž ze své svobodné vůle a dle své svobodné volby věří v toto pojetí a považuje je za duchovní skutečnost, tento sám sebe umístí na stranu negativního stavu nebo mu přinejmenším poskytuje podporu.

Při pohledu na tento fakt se radí být velmi opatrný co do náhledů, názorů, idejí, pojetí a systémů víry, jaké kdo udržuje či podporuje. Aby jeden ustanovil správný postoj k tomuto pojetí, radí se mu vejít k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli a požádat ho v upřímnosti vlastního srdce, s dobrým úmyslem, o poznání pravdy, aby všechny negativní entity, které nepozorovaně vnikly do jeho mysli a přijaly s ním společnou minulost, byly odděleny a odstraněny z jeho života. Tehdy a jedině tehdy smí požádat o osvícení ohledně pravé reality tohoto či jiného pojetí, aby se tak oddělil od podporování negativního stavu.

Tento stručný dodatek k pojmání reinkarnace může být nápomocný při chápání toho, jak může v lidské mysli vznikat a udržovat se takové zkreslení.

Jak lze vidět, jestliže se chce, takové skutečné zkušenosti v rozličných okamžitých ztotožněních se jakéhokoli ducha, který se chystá inkarnovat do své případné linie na planetě Zemi, jsou pak využity negativním stavem pro produkci deformací a idejí, jež nepozorovaně vnikají do lidské mysli a jež tu osobně byly již mnohokrát předtím. Dokonce produkují velmi platné a přesvědčivé důkazy, vzpomínky a oživení jejich takzvaných minulých životů. Toto je velmi účinný způsob, jak lidi zdržovat před pravými duchovními záležitostmi a lapat je do služeb negativního stavu, ochuzujíc je o přístup k poznání toho, čím nebo kým skutečně jsou. Proto by měl být koncept reinkarnace z lidských životů zcela vymýcen.

To je pro tuto dobu vše k pojetí reinkarnace.

Důležité oznámení od Nejvyššího.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 155, Důležité oznámení od Nejvyššího.

Dne 2. června 1982.

Nejvyšší požádal, aby se přeneslo následující krátké oznámení všem, kdo mají zájem si ho vyslechnout.

V duchovním světě se v tom, co na Zemi souvztáhá s datem 1. června 1982, poprvé otevřely dveře Nové školy pro duchovní obrození, opětovné poznání a restrukturalizaci a program této školy tímto zahájil. Mnozí lidé z rozličných úrovní intermediálního světa a z pekel, kteří se rozhodli zanechat svého negativního stavu (a z mnoha jiných úrovní), v současnosti vstupují do této školy.

Jako integrální součást otevření a programu této školy a jako jeden zvláštní příklad přírodní úrovně činnosti, kterou tato škola začíná vykonávat, zaznamenavatel těchto „Poselství z nitra“, Peter D. F. ze Santa Barbary, Kalifornie, a Arthur E. J. z Beverly Hills, Kalifornie, prováděli proces intenzivní duchovní hypnoterapie, který prožívali během čtyř dnů a nocí ve dnech 28. května až 1. června 1982. Peter D. F. fungoval v roli zvláštního terapeuta jako kanál pro tuto školu a pro Nejvyššího a Arthur E. J. se dle své svobodné vůle a volby stal dobrovolníkem a jedním z prvních zapsaných do této školy z fyzické úrovně planety Země, aby podstoupil tento proces úplného duchovního obrození, opětovného poznání a restrukturalizace. Tento proces se úspěšně završil a svým završením podal příklad toho, jak by se mohly a měly v budoucnu formulovat a provádět jakékoli budoucí terapeutické procesy. Ti, kdo vyjádří ze svého srdce, z dobrým úmyslem, svobodnou vůlí a volbou touhu po změně, se mohou zapsat do programu této školy se speciálními učiteli na Zemi a podstoupit proces podobný tomu podstoupenému Arthurem E. J. Jestliže si to pan J. dle své svobodné vůle zvolí, může se nyní stát jak studentem, tak i učitelem této školy pro lidi na Zemi, kteří si svobodně zvolí podstoupit tento proces.

Navíc Nejvyšší vyjádřil/vyjádřila Svůj požadavek, aby zkušenosti, které během tohoto procesu nastaly, byly od počátku do konce zaznamenány a vtěleny do knihy, jejímiž spoluautory mohou být Peter D. F. a Arthur E. J. pod názvem „Intenzivní duchovní hypnoterapie“.

Měli-li by se oba případní autoři ze své svobodné vůle rozhodnout přikročit k tomu, aby tato nově navržená kniha přinesla své plody vzájemnému prospěchu a sdílení, mohou k tomu přikročit dle vůle Nejvyššího. Završení a dostupnost takové knihy ovšem závisí na tom, jaký druh dalších voleb Peter D. F. a Arthur E. J. učiní pro další kroky svých životů. Je třeba si neustále pamatovat, že pokud si tak jeden přeje, může vždy učinit čerstvé a nové volby nebo se vrátit ke svému předešlému stavu, ať tento stav byl jakýkoli. Nic se nikdy nikomu nevnučuje a u žádné ze zkušeností, které se získaly v procesu těchto čtyř dní a nocí, není žádným způsobem povinné, vnučované či požadované, aby se stala integrální součástí vlastního života.

Nejvyšší si taktéž přeje zaslat Jeho/Její pochvalu a ocenění každému, kdo svobodně ze své volby přečetl tuto „Poselství z nitra“ a kdo je vážně považuje za své vlastní opětovné duchovní probuzení, poučení a restrukturalizaci.

Toto ve svém celku uzavírá obsah „Poselství z nitra“.